

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Favorite **KIDNAPPER**

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MELANIE MORELAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

My Favorite **KIDNAPPER**

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MELANIE MORELAND

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26 Son Söz
Teşekkür
Moreland Books'tan da temin edilebilir. Yazar
Hakkında

En Sevdiğim Kaçıran Melanie Moreland Telif Hakkı © 2023
Moreland Books Inc.
Telif hakkı #1202009
ISBN E-kitap 978-1-990803-59-8
Tüm hakları saklıdır

MORELAND

BOOKS INC.

Editör: Lisa Hollett, Silently Correcting Your Grammar Düzeltme:

Sisters Get Literary Author Services Kapak tasarımı: Feed Your

Dreams Designs

Kapak fotoğrafı Eric D Battershell Kapak

modeli Christian Petrovich

Kapak içeriği sadece örnek amaçlıdır ve kapakta resmedilen kişiler modeldir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, herhangi bir şekilde veya herhangi bir

elektronik veya mekanik yollarla, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi devir edilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve ya kurgusal ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetiyle ilgisi yoktur. Herhangi bir ticari marka, hizmet markası, ürün adı veya adlandırılmış özellik, ilgili sahiplerinin mülkiyeti olarak kabul edilir ve sadece referans amaçlı kullanılır. Bu terimlerin kullanılması, herhangi bir onay anlamına gelmez. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

İçerik veya anlatılan konularla ilgili endişeleri olan okuyucular, web sitemdeki içerik uyarısını inceleyebilirler:

<https://melaniemoreland.com/extras/fan-suggestions/content-advisory/>

Bu kitap bir romantik komedidir. Bu kitabın içeriği yalnızca eğlence amaçlıdır.

Daha karanlık temalı, ahlaki açıdan gri bir kaçırılma hikayesi yazmaya başladım, ancak karakterler hikayeyi hiç beklemediğim bir yere götürdüler. Bu romantik komedi, kaçırılma konusunu parodileştiren veya insan kaçakçılığını hafife alan bir eser değildir.

Umarım yazıldığı amaç doğrultusunda keyifle okursunuz.

***Karen için
İsteyen, yalvaran ve rica eden. Sonra gülen,
seven ve cesaretlendiren. Bu tamamen
senin için.***

*Ve benim Matthew'uma
Şimdiye kadarki en
sevdiğim kişi. xxx*

Birinci Bölüm

DANTE

Arabayı mekanın kapılarına yakın bir park yerine çektim ve merakla etrafa bakındım. Bina büyük ve genişti. Dışarıdan bile zarif görünüyordu, kayınbiraderim Amanda'yı tanıyanlar için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Etrafta başka arabalar da vardı, şüphesiz personel etkinlik için hazırlık yapıyordu. Yan tarafta bir minibüs park etmişti ve otoparkta dolaşırken gördüğüm kadarıyla, bu bir yemek aracıydı, muhtemelen düğün için dışarıdan catering hizmeti getiriyordu.

Parmağımı çeneme sürttüm ve sakalımın normalden daha uzun olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Daha sonra geri dönmeden önce sakalımı kesmem gerekecekti. Ama şimdilik, etrafta dolaşıp binayı incelemek istiyordum.

"Kaçış yolları arıyorum," kardeşim etrafta olsaydı böyle mırıldanırdı.

Ve haklı olurdu.

Çevremdeki her şeyi her zaman çok iyi fark ederdim. Giriş ve çıkışları bilirdim. Personelin kolay erişim için bildiği arka kapıları ve gizli noktaları. Her seferinde kendimi alıştırırdım. Bu oyunun bir parçasıydı. Hayatımın bir parçası.

İçeride, koridorlarda dolaştım, karşılaştığım ara sıra çalışanlar tarafından durdurulmadığım veya sorgulanmadığım için şaşırmadım. Birkaç kişi bana merakla baktı, ama hepsi o kadardı. Ziyaretimle ilgili anlamsız sorularla beni rahatsız etmemeleri gerektiğini anladılar. Sadece başlarını salladılar ve görevlerine devam ettiler. Egom bunun benim tehditkar varlığımdan kaynaklandığını inanmak istiyordu, ama gerçek şu ki, kardeşim Paolo muhtemelen buraya gelip etrafa bakacağımı mekan yetkililerine bildirmişti.

Her halükarda, beni rahat bıraktılar. Ben de öyle olmasını tercih ediyordum.

Bir an durup, binanın arka kısmında bulunan ve görünmeyen mutfığa baktım. Burası kalabalık ve hareketli bir alandı. Şef

şef, bu gece servis edilecek olan özenle hazırlanmış akşam yemeği için hazırlıklar yapılırken emirlerini bağıırıyordu.

Vaftiz kızımın müstakbel kocasıyla evlilik yemini edeceği mekanı gördüm. Tavanlar yüksekti, çatı çoğunlukla camdı ve gün batımında ışığın muhteşem olacağını hayal ettim. İşçiler çiçek dallarını asıyor, aranjmanları taşıyor, tül ve dallara sarılmış minik ışıkları asıyorlardı. Bittiğinde çok güzel olacaktı ve çarpıcı cephenin ardındaki emeği takdir edebiliyordum. Sanat sadece tuvallere veya taşlara mahsus değildi. Aramaya karar verirsiniz her yerde vardı.

Ve ben her zaman arıyordum.

Temayı şimdiden görebiliyordum. Yeğenim ve vaftiz kızım Carolina özgür ruhlu biriydi. Bazı yönlerden vahşi sayılırdı. Doğayı ve açık havayı severdi, formaliteleri ise nefret ederdi. Annesi Amanda ise tam tersiydi. Düzenli yaşamı, haute couture'u, ihtişamı ve törenleri ve kardeşimin servetinin ona sağlayabileceği her şeyi severdi. Düğün konusunda anlaşılmaya varmış gibi görünüyorlardı ve her yerde şık bir ormanlık alan yaratılıyordu. Doğada asla var olamayacak, ama anneyi tatmin edecek kadar abartılı ve kızını da mutlu edecek kadar rustik bir orman. Hassas bir dengeden ibaretti.

Kardeşimin ikisini de mutlu etmek için ne kadar para harcadığını ancak tahmin edebiliyordum.

Hayatındaki iki kadına da deli olduğu için bunu umursamayacağı kesin.

Resepsiyon odasını buldum ve içeri girdim. Kolayca üç yüz konuğu rahatlıkla alabilecek büyüklükteydi ve akşam için hazırdu. Masalar masa örtüleri ile kaplıydı — ince porselenler, gümüş çatal bıçaklar ve kristaller loş ışıktaydı parıldıyordu. Sahte ağaçlar, daha fazla çiçek, ışıklar ve yosun kaplı banklar odayı süslüyordu. Tavan, ormandaki ağaçların gölgeliklerine benzeyecek şekilde kumaşla kaplanmıştı. İç mekandaki orman etkisi büyüleyiciydi ve Carolina'nın buna bayılacağını biliyordum. Etrafı dolaşarak masaları ve geçitleri zihnimde haritalandırdım. Durup köşedeki örtülü masaya merakla baktım ve o yöne doğru yöneldim. Masada düğün pastası duruyordu.

Ancak bu, daha önce gördüğüm hiçbir düğün pastasına benzemiyordu. Düşmüş bir kütükten yükselen pasta, çiçekler, dallar ve huş ağacı kabuğundan oluşan katmanlar gibi görünüyordu. O kadar inandırıcıydı ki, gerçek olmadığından emin olmak için yakından bakmak zorunda kaldım. Aynı kütükten başka pastalar da uzanıyordu. Dolanmış dalların arasına yerleştirilmiş, her biri birer sanat eseri olan bu pastalar, ağaçların düğümlerine kadar muhteşemdi

Altı katlı pastanın yanı sıra bir düzine büyük pasta saydım. Bazıları çok katlıydı, bazıları daha küçüktü. Kütüğün üzerine cupcake'lerin de yerleştirildiğini fark ettim, her biri birer sanat eseri idi. Yosun kaplı masa üstü aslında yüzlerce küçük, süslenmiş cupcake'ten oluşuyordu. Daha önce böyle bir sergi görmemiştim ve bunu yaratan ekibi merak ettim.

Belli ki hala binadaydı. Malzemeleri serginin yanında duruyor, onların dönüşünü bekliyordu. Merakla malzemelere baktım.

Çeşitli şekerlemeler içeren bir araba. Bir hava fırçası makinesi ve çeşitli boyutlarda cupcakeler içeren birkaç kap. Asla tatmin olamayan bir tatlı düşkünüydüm ve dayanamayıp, küçük bir vanilyalı cupcake'i aldım, beyaz tereyağı kremasına batırıp ağzıma attım.

Kek, kusursuz bir vanilya tadıydı. Zengin ama hafif, tam olması gerektiği gibi. Tereyağı kreması çırpılmıştı ve tadını tam olarak tanımlayamadığım ama çok sevdiğim bir tadı vardı. Çiğneyip yutarken gözlerimi kapattım, kek ve kremanın mükemmelliğinden neredeyse zevkten inleyerek. Şimdiye kadar tattığım en iyisiydi.

Başka seçeneğim yoktu. Bir tane daha yemem gerekiyordu. Daha büyük bir parça aldım, yine kremaya batırdım ve bu şahesere bakarak yedim. Kek ve krema ile hayata geçirilmiş.

Ve yetenekle.

Bir dal biraz sarkmıştı, onu yerine oturtmak için uzandım ve onun bir dal değil, yenilebilir bir şey olduğunu fark edince şok oldum. İncelediğimde, heykelin çoğunun gerçek olduğunu keşfettim. İçine dokunmuş birkaç çiçek ve dal, yapıyı desteklemek ve iç destekleri gizlemek içindi. Muhteşemdi.

Daha yakından bakmak için eğildiğimde, arkamda bir çığlık duydum. Omzumun üzerinden baktım ve gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Kadın öfke patlaması gibi bana doğru koşuyordu.

"Ne yapıyorsun? Oradan uzaklaş!"

Şaşkınlıkla doğrulmaya başladım, o ise yaramaz bir okul çocuğu gibi elime tokat attı ve parmaklarımdaki ikram düşmeye başladı. Neyse ki onu yakaladı, ama çok öfkeliydi. "Aman Tanrım, cupcake'leri mi yiyorsun? Onlara ihtiyacım var!"

Masayı işaret ettim. "Bitirmiş gibi görünüyordu. Bir tanesinin eksik olacağını düşünmedim."

Tepsilere gözlerini dikti. "İki tane yedin!" diye öfkeyle bağırdı. "Seni tutuklatmalıyım!"

"Bir kek çaldığım için mi? Bence bu biraz abartılı." "Onlar senin keklerin değil," diye itiraz etti. "Bu çok kaba bir davranış." "Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli kekti."

Bu, onun öfkesini dindirdi, ta ki ben, kaba bıraktığım krema ve açıkça görünen çukurları görene kadar. Öfkesi bir anda geri döndü. Yarısı yenmiş kekleri bana doğru itti ve sanki sinir bozucu bir kuşu kovuyormuş gibi ellerini salladı.

"Al ve git. Kekime dokunma!"

Onun pastası mı?

Beni etkisiz bir şekilde itti. "Git buradan!" diye tekrarladı. "Sen burada ne halt ediyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım, kıpırdamadan, onun öfkesine kapılmıştım.

Ne?

Boyu göğsüme bile yetişmiyordu. Ondan kolaylıkla 80 kilo daha ağırdım. Onu kaldırıp terlemeden taşıyabilirdim. Dokunduğum için öfkelenildiği dallardan biri gibi boynunu kırabilirdim. Benden daha gençti. 38 yaşındaki benden çok daha gençti. Sarı tulum giymiş, altında kolları çizgili siyah bir tişört vardı, öfkeli bir arıya benziyordu ve ben açıkça onun küçük kovanını rahatsız ediyordum. Tulumunun önlüğünde şekerleme lekeleri vardı. Kahverengi saçları dağınık ve karışık bir haldeydi, yüzünden uzak tutmak için çubuklarla gelişigüzel tutturulmuş topuzdan dökülüyordu. Bukleler kaçmış, alnında ve yüzünün etrafında tirbuşon gibi dans ediyordu. Koyu renkli gözleri öfkeden büyümüş, yanakları kızarmıştı. Cildinde daha fazla şekerleme olduğunu fark ettim ve yüzünü tutup yalamak istediğimi hissedince şaşırdım.

Onun öfkesi beni tuhaf düşüncelerimden çıkardı.

"Eğer bunu sen mahvettiysen, seni bulup yok edeceğim," diye öfkeyle konuştu. "Eğer bir cupcake eksikse, bunun ben olmadığımı onlara göstereceğim. Ve ona dokunma. Onu dürttüğünü gördüm."

"Sadece sarkmış bir dala dokundum."

"Sadece bir dala dokundum," diye taklit etti. "Ayağımla kışına zar zor dokunacağım. Şimdi geri çekil!"

Eğlencemi gizlemeye çalışarak ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. Başka biri bana bu şekilde konuşsaydı, öfkemi üzerine çekmiş olurdu. Ama onun yersiz öfkesi bana garip bir şekilde sevimli geldi. Onun kıvılcımını sevdim.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye hırladı. "Bunu günlerdir, haftalardır yapıyorum. Sen gelip ona dokunuyorsun? Kim olduğunu bilmiyorum,

ama seni kovdururum!" diye tehdit etti.

"Ben burada çalışmıyorum, Küçük Arı," dedim, onu biraz daha kışkırtmak için. "İğneni kaldır."

Tam da beklediğim gibi tepki verdi.

"Bana öyle deme. Sen izinsiz giriyorsun." Kapıyı işaret etti. "Çık dışarı, yoksa polisi çağırırım."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Öyle sinirliydi ki titriyordu. Bunu sevimli buldum, ki bu garipti.

Sevimli olmaktan nefret ederdim.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum. Paolo'nun talimatlarında onunla konuşmam gerektiği yazmıyordu. Korkusuzca önümde durmuş, bana bağırıyordu. Bu çok etkileyiciydi.

"Kendi zihninde bir efsane, belli ki. Kim olduğun umurumda bile değil. Bildiğim kadarıyla büyük kötü kurt. Bu işi bitirmek için buradayım ve senin beni durdurmana izin vermeyeceğim. Şimdi git buradan." Topuklarını döndü, hava fırçasını aldı ve başını eğerek pasta heykelini inceledi ve beni görmezden geldi.

Yaklaştım. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum sessizce, vanilya, akçaağaç, çikolata ve baharat kokusunu içime çekerek. Ve başka bir şey. Çiçeksi ve kadınsı bir şey.

Oydu. Ve bir kez daha, hoşuma gitti.

Nasıl kızgın kalacağını ama yine de cevap vereceğini bilemeden durakladı. "Evet.

Ben yaptım." "Tek başına mı?" Şok oldum. Bu çok büyük bir işti.

Bütün bir grup insanın üzerinde çalıştığını sanmıştım. Tek başına bir kadın.

Başını çevirdi ve kulağının yanında, daha önce fark etmediğim bir gamze yanında başka bir krema lekesi gördüm. "Evet."

"Etkileyici. Bu bir sanat eseri."

Gözlerini kırptı, vitrine baktı ve bir cupcake'i doğru pozisyona kaydırды. Sesi ve ifadesi yumuşadı. "Öyle olması gerekiyordu."

"Tasarımı siz mi yaptınız?" "Evet."

"Ve pişirdin mi?" diye tahmin ettim.

Omuzlarını düzeltti ve bana döndü. "Evet, yaptım."

Elini kaldırdım, eğildim ve parmak eklemlerini öptüm. "Senin kadar güzel ve eşsiz. Gurur duymalısın."

Ağız şaşkınlıkla açıldı. O dudakları öpmek istediğim için kendime şaşırdım. Öfkeli sözler sarf etmediğinde, arkasındaki pasta ve krema heykelinden daha tatlı olacaklarını hissettim.

Ama onun tükürdüğü ve öfkelendiği hali hoşuma gidiyordu.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, arkama uzanıp başka bir kek aldım. Onu ağzıma götürüp bir ısırık aldığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Patlamadan önce dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"Atıştırmalık için teşekkürler."

Sonra dönüp uzaklaştım, yoksa kalıp o beni orada sikmem için yalvarana kadar onu öpmeye devam edecek aptalca bir şey yapacaktım.

Çünkü yapardım.

İkinci Bölüm

BRIANNA

Cupcake çalan yabancıнын arkasından kapı kapandı ve ben sinirden boğuk bir çığlık attım. Kim olduğunu, kendini *kim* sanıyor olduğunu bilmiyordum, ama buraya gelip kek vitrinine dokunmak?

Kabul edilemez.

Kutunun içine baktım ve işi bitirmek için yeterince cupcake olduğunu görünce rahatlardım. Fazladan pişirmiştım ama yine de. Adam üç tane yemişti. İzin istemedi.

Bu çok kaba bir davranıştı.

Onu daha sonra görürsem, ona fikrimi söyleyecektim.

Muhtemelen beni öptüğü için de azarlayacağım. Ve pastama dokunduğu için. Ama özellikle çaldığı öpücük için. En çok buna kızmıştım.

En azından öyle olduğunu sanıyordum.

Kafamı salladım. Öyle olduğundan emindim.

Bu arada, pastayı sergilemek için hazırlamam gerekiyordu, böylece üzerini örtüp serin ve güvenli bir şekilde saklayabilirdim.

Biraz daha cupcake yerleştirdim, üzerlerine krema ekledim ve masayı kaplayan yosun gibi görünmeleri için hava püskürttüm. Bazı büyük olanlar, düşmüş ağaç kütüğünün üzerine serpiştirilmiş çiçekler haline geldi. Sonra yenilebilir inciler ve suya benzeyen parlak damlaları yerleştirdim, bolca serpiştirdim.

Geri çekilip masaya eleştirel bir gözle baktım. Muhteşemdi. Ellerimi birleştirip sevinçle gülümsedim. Başarmıştım.

Carolina Frost ile üniversitede tanışmıştım. O son sınıftaydı, ben ise ilk sınıftaydım, ancak benimki hızlandırılmış bir programdı. İkimiz de tasarım dersi alıyorduk ve bir gün kafeterya çok kalabalık ve yer kalmamışken aynı masaya oturduk. Masayı paylaştık, tanıştık ve çalışma arkadaşı ve arkadaş olduk. Onun ileri düzeydeki bilgisi, benim zorlandığım bazı derslerde bana yardımcı oldu ve ben de onun tatlıya düşkün olduğunu keşfettiğimde ona cupcake'lerle borcumu ödedim. İkimizin yaşam tarzları çok farklıydı. Ailesi zengindi, çalışmıyordu, bir erkek arkadaşı vardı, kaygısız ve doğa severdi. Doğal olarak zarif ve sevimliydi. İnsanlar onun sıcaklığı ve dışa dönük kişiliğinden etkileniyordu.

Ben ise sürekli parasızdım, geçimimi sağlamak için iki işte çalışıyordum, doğayı hiç sevmiyordum ve aşk hayatım yoktu. Bir ilişki için ne zamanım ne de isteğim vardı. Okulu bitirmekle çok meşguldüm. Utangaç ve beceriksizdim, kalabalıklar beni rahatsız ediyordu. Okula gitmek için çalışıp para biriktirmek zorunda olduğum için o benden daha gençti, ama bu onun için hiç önemli değildi. Olgun ve nazikti, farklılıklarımıza rağmen birbirimizi seviyorduk.

Ve iyi anlaşıyorduk. Banka hesaplarımızın farklı büyüklükleri veya yaş farkımız nedeniyle beni asla kendinden aşağı hissettirmedi. Benim küçük bodrum dairemden köşeyi dönünce bulunan bir kafede vakit geçirmekten, ailesinin evindeki devasa yatak odasında tembellik etmekten olduğu kadar mutluydu. Oraya birkaç kez gittiğimde ailesi hoş ve misafirperverdi, ama bu beni rahatsız ediyordu, bu yüzden çoğunlukla kafede vakit geçirip ders çalışıyorduk. Biz okul arkadaşydık, arkadaşça ve ilişkimizi orada sürdürmekten mutluyduk. Ben onun arkadaşlarıyla, o da benim arkadaşlarımla pek kaynaşmazdı.

Zaten benim pek arkadaşım yoktu.

Mezun olduktan sonra, bir akrabasının sahibi olduğu web tasarım şirketinde iş girdi. Ben kursumu bitirdim, hala bir grafik tasarım şirketinde part time çalışıyordum ve gerçek tutkumun orada olduğuna karar vererek pastacılık sanatları programını da ekledim. Bir gün kendi lüks pastanemi açmak hedefimdi.

O ve Allan nişanlandıklarında, benden pastasını yapmamı istedi. Yıllardır bir pastanede çalışıyordum ve pasta süsleme benim tutkumdu. Faturaları ödememe yardımcı olan küçük bir yan işim vardı ve fantastik düğün pastaları yapıyordum. Bazılarını pişirmek, süslemek ve

ve bir araya getirmek haftalarını alıyordu. Ücretin bir kısmı düğünde bulunmam, pastayı kurmam ve o gün için mükemmel olmasını sağlamamdı. Pastanın düzgün bir şekilde kesilip parçalanması da buna dahildi.

İtibarım yavaş yavaş artıyordu. Malzemeleri satın aldığımda, süsleme ve tasarım için harcadığım saatler ve çalıştığım yaşlı cadının pastaları dondurucusunda saklamak, fırınları kullanmak ve düğün gününde teslimat kamyonetini ödünç almak için benden fazla ücret alması nedeniyle fazla kâr etmiyordum. Bunu isteksizce yapıyordu ve sadece bu, genellikle mağazaya müşteri çektiği için yapıyordu.

Onun için çalışmak zorunda olmadığım günü ipe çekiyordum. Kendi pastanemi açtığım günü. Ama öğrenci kredilerimin bir kısmını ödeyip kendi dükkanımı açabilecek duruma gelene kadar, hayatım böyleydi.

Şimdilik.

Dudakları dolaşan yabancının, pasta bittiğine göre şimdi ne düşüneceğini merak ettim.

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırışını düşünmemeye çalıştım. Ne kadar uzun boylu olduğunu. Mükemmel kesimli takım elbisesinin altında hissettiğim sıcaklığı ve kaslarını. Yayıdığı güç ve kontrol havasını. Sert ve ürkütücü görünüyordu, ama benimle dalga geçmişti, konuşurken sesi garip bir şekilde sakindi.

Kokusu egzotik ve çökmüş bir şey gibiydi. Zengin. Dokunuşu ne kadar nazikti.

Neredeyse cupcake'lerimi çalmak yerine beni tekrar öpmesini dilemiştim.

Arkamdan gelen bir çılgılık beni düşüncelerimden çıkardı. Carolina öne doğru koştu, masanın önünde durdu, eliyle ağzını kapattı. Pasta masasına bakarken gözleri doldu.

"Bri," diye mırıldandı. "Bu inanılmaz!"

Annesi içeri girdi ve hayretle durdu. "Hiç bilmiyordum," dedi. "Ne muhteşem!"

Bayan Frost geleneksel bir pasta istemişti. On katlı. Üzerinde çiçekler. Üstünde gelin ve damat. Carolina kararlıydı. *"Kapalı bir düğün yapmayı kabul ettim anne. Ama orman temalı bir düğün istiyorum ve Bri'nin benim için çizdiği pastayı istiyorum."*

O savaşı kazanmıştı ve annesinin yüzündeki memnun ifadeden, pes ettiği için mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu, herkesin konuşacağı bir konu olacak," dedi Bayan Frost gülümseyerek.

"Genç bayan, sen çok yeteneklisin."

"Bir gün kendi pastanesini açacak," dedi Carolina, kolunu belime dolayarak bana sarıldı.

"Bunu bir an önce yapmalısın," diye mırıldandı Bayan Frost.

Bir iş kurmanın çok para gerektirdiğini söylemeden önce dilimi ısırdım. Bir şeker babam olmadığı sürece, bu şu anda mümkün değildi.

İstemedim, daha önce gördüğüm adam, cupcake hırsızı, aklıma geldi. O yaramaz düşünceyi kafamdan attım ama bir anlık sinirimi bastıramadım.

"Az önce yaşlı bir adam buradaydı," dedim Carolina'ya. "Birkaç cupcake çaldı. Onu azarladım."

"Olamaz. Kimdi o?"

Omuz silktim. "Sanırım işe erken gelen bir çalışan." Burada çalışmadığını söylemişti, ama işini kaybetmemek için yalan söylediğini düşündüm.

"Araştıracam," diye beni temin etti Bayan Frost.

Kafamı salladım. "Onu azarladım ve o da bana zarar vermedi. Cupcake çalması dışında oldukça nazikti."

"Babamın yapacağı bir şeye benziyor." Carolina sırttı. "Ya da Dante amcamın."

Bayan Frost güldü. "Evet, ikisi de tatlıya düşkün, sen de bu özelliğini onlardan almışsın. Ama Dante daha sonra gelecek ve o yaşlı değil." Şaşkın bakışlarıma gülümsedi. "O, Paolo'nun iki yaş büyük ağabeyi ve Carolina'nın vaftiz babası. Yurt dışında yaşıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Oldukça otoriterdir."

"Ve çoğu zaman çok huysuzdur," diye ekledi Carolina. "Çoğunlukla homurdanarak ve kaşlarını çatarak konuşur."

Yabancınn benimle alaycı tavrını düşündüm. Cupcake yerkenki gülümsemesini. Dudaklarının benimkilere değdiği o geçici hissi.

Hiç de huysuz
değildi. "Ah."

Bayan Frost saatine baktı. "Gel Carolina, hazırlanman lazım. Düğün üç saat sonra."

Carolina bana tekrar sarıldı. "Kek için teşekkürler. Nefes kesici. Ve sen de burada olacaksın, değil mi?"

"Evet. Kesilip servis edilene kadar."

"Kırk bir numaralı masadasınız, istediğiniz gibi pastanın yanında." "Harika. Görüşürüz."

Onların ayrılışını izledim, yakınlıkları kalbimde hafif bir sızı hissettirdi. Ailem yoktu, anne babam ben küçükken ölmüştü. Bir koruyucu aileden diğerine geçmiştim ve yaşıam dolduğunda kendi başıma kalmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca hep böyleydim.

Anne ya da babanın sevgisini hiç tatmadım. Kardeşin sevgisini de.

Aslında hiç kimseyi. En yakın olduğum kişi Carolina'ydı ve ona bile mesafeli davranıyordum. Okul dışındaki hayatına ya da ailesine pek karışmıyordum.

Birini hayatıma nasıl alacağımı ya da ona nasıl bu kadar yakın olacağımı bilmiyordum.

Kafamı salladım ve düşüncelerimi temizledim, pastayı son bir kez gözden geçirip birkaç dokunuş daha ekledim. Sonunda işim bittiğinde malzemeleri topladım. Onları mutfığa koyup, pastayı toz ve hırsız parmaklardan korumak için pastayı örttükten sonra bana verdikleri küçük odayı giyinmek ve duş almak için kullanacaktım. Törenden sonra geri gelip pastayı açacaktım, böylece insanlar içeri girdiklerinde onu göreceklerdi.

Onların tepkilerini görmek için sabırsızlanıyordum.

Hazırlandım, sunak odasının arkasına geçtim ve Carolina ile Allan'ın yeminlerini ederken gölgelerden izledim. Işıl ışıl ışıklar ve çiçeklerle süslenmiş ahşap kemer romantikti. Oda çiçek aranjmanları ve eğrelti otlarıyla doluydu. Yapraklar, dallar ve bitkiler birbirine dokunmuştu. Mumlar titriyordu. Nefes kesiciydi.

Carolina çok güzeldi. Gelinliği tuhaftı ve ona çok yakışıyordu. Taşıdığı çiçekler orman temasına uygundu, simetrik ya da serada yetiştirilmiş gibi değillerdi. Yeminlerini yüksek ve net bir sesle söyledi, damadına geniş bir gülümsemeyle baktı. Allan'a olan açık bağlılığına hayran kaldım ve birini bu kadar güçlü sevmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Birden fazla kez, boynumdan bir ürperti geçtiğini ve üzerimde gözler hissettiğimi hissettim, ama etrafa baktığımda hiçbir şey görmedim. Herkesin dikkati gelin ve damada odaklanmıştı, olması gerektiği gibi. Yine de bu hissi kendimden atamadım.

Onlar öpüşürken, odadan çıkıp resepsiyon alanına gittim. Garsonlardan birinin yardımıyla pasta masasının örtüsünü açtık ve ağaç dalı boyunca yanıp sönen küçük ışıkları yakarak bazı tasarımları vurguladım.

tasarımları vurgulayan küçük ışıkları yaktım. Örtüyü katladım ve minibüse koştum, elime aldığım ekstra kekler ve malzemelerin yanına koydum. Kapıyı kapatmadan bir adam belirdi ve beni korkuttu. Şaşkınlıkla geriye doğru sendeleyerek düşmeye başladım. Adam beni yakaladı ve göğsüne sıkıca çekti.

"Sakin ol, Küçük Arı."

Anında tüylerim diken diken oldu. Bu, cupcake öpücüğünü çalan yabancıydı.

"Ne yapıyorsun? Beni takip mi ediyorsun?"

O anda, dudakları arasında sıkıştırdığı puroyu fark ettim. Geri adım attı ve havaya mükemmel bir duman halkası üfledi. "Düğün ve resepsiyon arasında yürüyüş yapıyordum. Minibüsün kapısının açık olduğunu fark ettim. Belki bir hırsızlık oluyor diye düşündüm." Etrafıma bakındı. "Yanılmışım." Sonra sırtıttı ve bu hareket tüm tavrını değiştirdi. Daha önce de yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Gülümsediğinde ise yıkıcıydı. Koyu kahverengi saçları alnından yukarıya doğru taranmıştı. Kalın kaşları, sıvı ateş gibi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kalın kirpiklerinin altında erimiş altın parıltıyordu. Sakalları dolgun dudaklarını çerçeveliyordu. Yanaklarının üst kısmındaki iki gamze, belirli bir şekilde gülümsediğinde derinleşiyordu. Yüzünde seksi küçük çukurlar gibiydi. Ve smokin giymişti. Uzun boylu, şehvetli, ölümcül.

Ve gülümsüyordu.

Bana mı gülümsüyordu?

Onun bakışını takip edip dikkatinin nereye odaklandığını ve onu gülümseten şeyin ne olduğunu anlayana kadar emin olamadım.

"Aklından bile geçirme, ihtiyar," diye neredeyse kükredim ve kapıyı kapatmak için kapı kolunu tuttum.

Beni durdurdu, purosunu yere atılmıştı. Belimden tuttu, beni tekrar kendine çekti ve zengin kokusuyla beni baştan çıkardı. Hiç bu kadar çok sevdiğim bir kolonya ile karşılaşmamıştım, ama onunki bağımlılık yapıcıydı. Dikkatimi dağıttığı için kokuyu suçladım ve burnumu göğsüne gömüp kokusunu içime çekmekten başka bir şey yapamadan, kutunun kapağını açıp daha fazla kek aldı. Geri adım attı ve kekleri yüksekte tuttu, böylece onları alamayacaktım.

"Yaşlı adam?" diye sordu. "Buna sonra cevap vereceğim, ama şu anda kremaya ihtiyacım var."

"Hiç kimse sana kaba, otoriter bir tiran olduğunu söyledi mi?" Ona kaşlarımı çattım. "Cupcakelerimi çalmayı bırak."

"Bana tüm bunlar söylendi," dedi umursamazca omuz silkerek. "Kibirli, talepkar, ukala, otoriter, bunlardan birkaçı

Diğerleri." Bir süre durdu. "Ama *yaşlı adam* değil. Bu kabaydı, Küçük Arı."

Kızarmamaya çalıştım. Biraz kabaydı.

"Küçük Arı da öyle," diye ısrar ettim.

"Ama sen birisin." Gülümsedi. "Hepsi öfkeli ve saldırıya hazır.

Bölgeni savun."

Bir kaşımı kaldırdım, tek kelime etmedim.

Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi bana sırttı. "Yine kaba davranıyorsun."

"Ben bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok. Gözlerinle her şeyi söylüyorsun." Sabırsızca minibüsü işaret etti. "Şimdi, buzlanma," diye tekrarladı.

"İşini elinden alacağım," dedim kibirli bir şekilde. "Beni taciz ettiğin için."

Kıkırdadı ve eğilerek beni şaşırtarak tekrar öptü. Bir kez. Sonra tekrar. Daha sert, dudakları uzun süre benim dudaklarımda kaldı. Geri çekildi, bana baktı, dudakları tekrar gülümsedi.

Tanrım, birdenbire ona krema sürmek ve onu yalamak istedim. Yaşlı adam olsa da olmasa da.

Her yerine.

Gülümsemesi genişledi, gamzeleri derinleşti.

"Eğlencelisin. Bir gün bunu yapmana izin verebilirim. Ve yaşlı adam teorisini çürüteceğim," diye yemin etti. "Tamamen." Göz kırptı, döndü ve uzaklaştı, attığı puroyu almak için durdu. Kafamı salladım, düşüncelerimi yüksek sesle söylediğim için utançla kendi kendime mırıldandım. Döndüm ve onun bir kap dolusu kremayı alıp kapağını bırakmış olduğunu fark edince küfrettim. Adam gizli ve hızlıydı. Bir ninja gibi. Kabul etmeliyim ki, etkilenmişim. Yaşlı bir adam için hızlı hareket ediyordu.

Altı tane daha eksik cupcake saydım.

Altı.

Nasıl altı tane alabilmişti?

Öpücükleri *o kadar da* baş döndürücü değildi. Değil miydi?

Asla bilemeyecektim.

Bu son kez olacağı için, bu soru cevapsız kalacaktı.

Bundan emindim.

Uzun ve acı verici akşam yemeğini, gergin ve içten içe yavaş yavaş ölürcesine geçirdim. Sosyal etkinliklerden nefret ediyordum. Doğal olarak utangaç bir insandım ve bir grup yabancıyla aynı masada oturmak benim için zordu, bu yüzden genellikle sosyal

toplantılardan kaçınırdım. Sadece düğünlerde, benim yaptığım pastalar servis edildiğinde istisna yapardım. Genellikle gelin, pastanın düzgün bir şekilde servis

edildiğinden emin olmak için mutfakta veya başka bir yerde oturup pastayı gözetlememden çok memnundum, ama Carolina misafirlerin arasına oturmamda ısrar

etmişti. Ben çok daha rahat kıyafetlere alışkındım ve elbisem cildime yabancı geliyordu, kumaşı bacaklarımın etrafında bol duruyordu. Çıplak kollarım üşüyordu ve yüzlerce kez yakayı çekmek istedim, ama kendimi hareketsiz oturmaya zorladım.

Hazırlandığımda güzel olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi etrafımdaki elbiselerin ışıltısı ve parıltısına kıyasla sade görünüyordu. Bazı yakalar o kadar dekolteydi ki neredeyse meme uçları görünüyordu, bazı etekler ise o kadar kısaydı ki, popolarını ya da daha özel yerlerini açığa çıkarmadan nasıl oturabiliyorlardı merak ediyordum.

Eteğim dizlerimin altına kadar uzanıyordu, yakası mütevazıydı ve mağazada çekici görünen kısa kollu elbise, şimdi eski ve demode geliyordu. Güzel yeşil rengi bile donuk görünüyordu. Masada çoğunlukla görmezden geliniyordum, etrafımdaki insanlar içiyor, gülüyor ve birbirlerini zaten tanıyorlardı. Omuzlarımı şalımla örttüm, kendimi

görünmez hissediyordum. Gitmek istedim, ama pastayı izledim, biri ona dokunmaya başlarsa harekete geçmeye hazırdım. Ama onu hayranlıkla seyretmekten başka, kimse ona yaklaşmamıştı. Kesilir kesilmez, gitmekte özgürdüm. Dakikaları saydım.

Cupcake hırsızını gözlerimi dört açarak aradım ama onu göremedim. O, binanın etkinlik koordinatörü olmalıydı, bu da onun biraz kibirli tavırlarını ve sürekli ortaya çıkmasını açıklıyordu. Carolina'ya onunla tekrar karşılaştığımı veya daha fazla cupcake aldığını söylemedim. Onun dikkatimi dağıttığını açıklamam gerekirdi ve bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

Burada başka bir iş bulabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden onun kariyerini mahvetmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca fazladan cupcake'lerim vardı, yani aslında bir zarar da olmamıştı.

Kendime böyle söyledim.

Onun yetenekli ağzıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hiç de bile.

Konuşmalar ve ilk dansın ardından köşeye gidip sahnelenen fotoğrafların çekilmesini, pastanın filme alınmasını izledim, sonra personele pastaları dilimlemekte yardım ettim ve cupcakeleri tabaklara koyup masalara götürüp paylaşılmasını sağladım. İş bittiğinde rahatlamış ve hüzünlü bir şekilde iç geçirdim. Bu kadar çok iş bu kadar çabuk yok olacaktı. Pastalarla ilgili olumlu yorumlar duydum, bu beni gülümsetti ve yaratıcılığım ile ilgili düşüncelerini ifade etmek için yanıma gelen bazı insanlarla sohbet ettim. Bu serginin bana daha fazla iş getireceğini umuyordum ve dört çifte ve çocukları evlenen veya yıldönümü partisi olan birkaç yaşlı anne ve babaya numaramı verdim.

Personel son pastaları kaldırdı ve masayı mutfağa götürdü. Onlar pastaları temizleyecek, ben de masadan yeniden kullanılabilir malzemeleri toplayıp ayrılacaktım. Bunun için onlara biraz zaman tanımam gerekiyordu.

Müzik grubu tekrar çalmaya başladı ve ben beklerken serin havanın ve sessizliğin tadını çıkarmak için balkona çıktım. Havuzun manzarasına bakan korkuluğa yaslandım, çeşmenin zarif su yayları yüzeyde dalgalar oluştururken renk değiştiriyordu.

Bir şarkı başladı ve ben gözlerimi kapattım, parmaklarımla demir parmaklıkta hafif ritmi tutturdum. Kafamda sözleri ve melodisi net bir şekilde canlanan şarkıyı mırıldanmaya başladım. Yumuşak bir sesle şarkı söyledim, notalar kolayca çıkıyordu. Şarkı söylemeyi çok severdim. Fırincılık yaparken hep müzik dinlerdim ve yalnız olduğum ve bunu yapabildiğim için minnettar olarak sürekli şarkı söylerdim. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Melodiye kendimi kaptırdım, parmaklarım ve ayak parmaklarım ritmi tutuyordu.

Hiçbir uyarı yoktu, sadece arkamda ani bir yoğunluk hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Nefesim hızlandı.

Ve sonra, o oradaydı.

Göğsü sırtıma bastırıyordu, baştan çıkarıcı kokusu beni sarıyordu. "Dans etmelisin."

"Ben... ben dans etmem." "Artık ediyorsun."

Beni döndürdü ve kendine doğru çekti. Elini saçlarıma doladı ve gözlerine bakana kadar saçımı çekti. Işık altında, erimiş altın rengi saçları siyah bir çerçeveye çevriliydi. Eşsizdi. Tıpkı kendisi gibi.

"Benimle dans et."

O hareket etti ve ben düşünmeden onu takip ettim. Sanki bir ömür boyu birlikte dans etmişiz gibiydi. Boyumun kısalığı önemli değildi. Deneyimsizliğim

onu rahatsız etmedi. O yönlendirdi, ben de vücudumu onun yönlendirdiği yere götürdüm. "Benim için şarkı söyle," dedi. "Sadece benim için."

Normalde kimsenin önünde şarkı söyleyemeyen ben, ağzımı açtım ve tam olarak istediği şeyi yaptım. Düşük ve yumuşak, ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Issız balkonda dolaşırken, adımlarımız hiç durmadan, bedenlerimiz hiç ayrılmadan, o güzel sözleri söyledim. Bir şarkı diğerine geçti ve sözlerini bilmediğimde mırıldandım. Başım onun gövdesine yaslandı ve o zevkle iç çekerken göğsünün titreşimini hissettim. Beni yakınında tuttu ve hayatımda ilk kez, tam da ait olduğum yerdeymişim gibi hissettim.

Onunla birlikte.

Bu çok çılgınca bir şeydi. Onu tanı mıyordum.

Asla da tanımayacaktım.

Şarkı bitti, grup ara verdi ve o benden uzaklaştı, aşağıya bakarak gözlerini gözlerime dikti.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Hiç kimse."

"Yanlış cevap, Küçük Arı." "Ben hep öyleydim." "Artık değil."

Sonra dudakları dudaklarıma değdi. Sertçe. Israrla. Tutkuyla. O beni kollarının arasına alıp sıkıca kendine çekerek dudaklarımı öperken, ben de kollarımı boynuna doladım. Beni keşfederken dili benimkine kadife gibi değdi. Gölgelelerin içine girdiğimizi hissettim, binanın soğuk, sert tarafı sırtıma baskı yapıyordu, onun sıcaklığıyla tam bir tezat oluştuyordu. Kollarımı ona daha sıkı sardım, onun tüm varlığında yüzüyordum. Onun sıcaklığı. Tadı. Öpücüğü kontrol etme şekli. Beni kontrol etme şekli. Hiç yaşamadığım duygular ve hislerin girdabında kayboldum. Vücudum yanıyordu, içinden geçen arzuyla tüketiliyordu. Onu istiyordum.

Kim olduğu önemli değildi.

Onu istiyordum.

Ağzını ağzımdan ayırdı, başını boynuma eğdi, cildimi öpüp dilini gezdirdi, küfürler, kötü sözler, bana yapmak istediklerini anlatan müstehcen sözler mırıldandı. Ve ben ona izin verecektim.

Ta ki kapı açılana ve Carolina'nın sesini duyana kadar. "Onun buraya geldiğini gördüğüme emindim." Kapı tekrar kapandı, ama bu benim üzerindeki büyüyü bozdu.

Donakaldım, yaptığım şeyin, olmasına izin verdiğim şeyin gerçekliği beni vurdu. Bu adamı tanı mıyordum. Ona adını bile sormamıştım.

Göğsüne ittim, o da hoşnutsuzlukla homurdandı ama beni bıraktı. "Biraz bekleyip gideceğiz," diye mırıldandı.

"Hayır," diye bağırdım.

"Gitmeyeceğiz." O tepki veremedi kaçtım. Ondan uzaklaştım.

O ağızdan uzaklaşmak için. O cazibeden uzaklaşmak için.

Öfke dolu bağırışını duydum. Öfke dolu kükremesini. Hayatım kaçmak için buna bağlıymış gibi koştum. Öyle olduğunu

hiss ediyordum. Üçüncü

Bölüm

DANTE

"Ben hiç kimseyim. Hep öyle oldum."

O lanet sözleri kafamdan atamadım. Kafamda bir döngü halinde takılıp kalmışlardı, arka planda sürekli çalıyorlardı. Onlardan nefret ediyordum. Onları unutamadığımdan nefret ediyordum.

Ya da ondan.

İğnesi olmayan küçük kızgın arı. Bal gibi tadı olan. Hafızamdan silmeye çalıştığım kişi.

Kaçmıştı. Bir an önce kollarımdaydı, dudaklarımız birbirine kenetlenmişti, bir sonraki an ise gitmişti. Giydikleri topuklu ayakkabılarla küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koşarak kaçmıştı.

Onu takip etmek için beklemek zorunda kaldım, ereksiyonum hareketlerimi kısıtlıyordu. Resepsiyona geri döndüğümde, onun pastasına geri döndüğünü varsayarak odayı taradım. Ama pasta yoktu, sadece yenmeye hazır tatlıların bulunduğu bir masa vardı. Onu bulmak için mutfağa doğru yönelirken, Carolina önüme çıktı.

"En sevdiğim vaftiz babamla dans etmedim."

Onun alaycı tavrına karşı koyamayıp güldüm. Hiç dans etmemiştim. Onu kollarıma aldım ve dans pistinde dans etmeye başladık. "Ben senin tek vaftiz babanım."

"Geç kalmış, huysuz, ama yine de sevdiğim vaftiz babam," diye cevapladı.

Küçük kardeşim Paolo hayatı boyunca yaramaz bir çocuktı ve sürekli başını belaya sokardı. Anne babamız öldükten sonra davranışları daha da kötüleşti. Çok fazla içki içiyordu, sürekli kız arkadaşları vardı ve sorumluluklarını yerine getiremiyor, işini sürdüremiyordu, ben onun işvereni olsam bile. Onu neredeyse vazgeçmiştim, ama yirmi ikinci doğum gününde Amanda ile tanıştı. Amanda ondan yedi yaş büyüktü ve tek başına büyüttüğü sekiz yaşında bir kızı vardı. Bir gecede değişti, hem anneye hem de kıza aşık oldu. Aşırı içki içmeyi bıraktı, kısa sürede benim sağ kolum, bir koca ve bir baba oldu. Gençlik yıllarında geçirdiği bir kaza nedeniyle kendi çocuklarını yapamıyordu ve Carolina onun dünyası olmuştu. Ben de amca oldum ve kısa sürede Carolina'nın vaftiz babası olmamı istediler. O, benim çok sevdiğim tatlı, sevgi dolu bir kızdı ve ben bu onuru hemen kabul ettim.

"Bugün her şey istediğin gibi miydi, Pumpkin?" diye sordum, ona yıllar önce taktığım takma adla seslenerek.

"O ve daha fazlası."

"Sen güzeldin, güzelsin. Sana her türlü mutluluğu diliyorum."

Beni sıktı.

"O çocuk sana sorun çıkarırsa, beni ara."

Gülümsedi. "Bu gece çok konuşkansın Dante amca."

Alnına bir öpücük kondurdum. Ailem söz konusu olduğunda pek konuşkan bir adam değildim. Aslında hiçbir konuda konuşkan değildim. İnsanlar sessizliğimi huysuzluk olarak algılıyorlardı. Onların fikrini değiştirmek için çaba göstermedim.

Onu odada döndürdüm, daha önce dans ettiğim öfkeli arıdan daha uzun ve daha zarif olmasına rağmen, daha önceki hareketlerimizin o kadar uyumlu olduğunu, sanki müziğin kendisiyle dans ediyormuşum gibi olduğunu düşünmemeye çalıştım. Carolina çok iyi dans ediyordu, ama şarkıyı yaşamıyordu. Benim küçük arım melodinin bir parçası olmuştu.

Dansı bitirip onu sabırsızlıkla bekleyen yeni kocasına teslim ettim, sonra mutfağa girip benden kaçan kadını aradım, ancak onun binadan tamamen ayrıldığını fark ettim. Personel, onun aile tarafından işe alınan bir dış yüklenici olduğunu söyledi. Dışarıda minibüs gitmişti ve yan tarafına kazınmış olan ismi hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi ve bunun en iyisi olduğuna karar verdim. Ondaki en az on yaş büyüktüm. Burada yaşamıyordum. O benim gibi biri için fazla masumdu. Onunla evlenecek, ona bir aile kuracak ve onun pastalarını yiyerek şişmanlayacak istikrarlı bir genç adama ihtiyacı vardı.

ve onun pastalarını yiyerek şişmanlayacak birine ihtiyacı vardı. Kısa ve beklenmedik bir karşılaşmaydı. Hepsi bu kadar, dedim kendime sertçe.

Böylece, onu aklımdan çıkarmaya kararlı olarak düşüne geri döndüm.

Yine de, o benim zihnimin kenarında kaldı, kollarımda dans ettiği, alçak ve şehvetli sesiyle şarkı söylediği görüntüler her zaman oradaydı. Onun sevimli öfkesini, kim olduğumu umursamadan bana bağırışını düşündüm. Onun tadını hatırladım. Onu ne kadar kolay dikkatini dağıtıp, onun çökmüş keklerini çalabildiğimi.

Ama düşün bittikten çok sonra bile, ne yaparsam yapayım onu düşünmeden edemedim. Her sabah sert ve ağırlı bir şekilde uyanıyordum, elim ağlayan sikimi kavrarken, aklımda zaten o vardı.

Ve bununla mücadele etmekten yorulmuştum.

Kardeşimin eğlenceli sesi düşüncelerimi böldü.

"Seni ne rahatsız ediyor? Amanda, her zamankinden daha huysuz olduğunu söylüyor."

Döndüm ve onun alaycı ifadesiyle karşılaştım, elinden viski bardağını aldım.

"Aynı fikirde değilim. Karın abartıyor. Ben sadece içmemi istediği vitaminli yeşil smoothie'yi reddettim." Titredim. "O yeşil şeylerden nefret ediyorum." Kadehimi kaldırdım, içindeki içeceğin altın rengini hayranlıkla seyrettim. "Sağlıklı kalmak için buna ihtiyacım var."

O güldü ve masasına oturup bacak bacak üstüne attı. "Amanda sürekli bir şekilde sağlık çılgınlığı yapıyor. Onu durdurmaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim. Sadece ona uyuyorum."

"O boku mu içiyorsun?" Onun karşısına oturdum.

O sırtıttı. "O öyle düşünüyor. Onu ondan alıp, öpüyorum ve bir yere atıyorum. Tıpkı tabağımdaki lahana salatasını çöp öğütücüsüne atmam ya da glütensiz bokları personele vermem gibi."

"İyi plan."

"Yaş farkımızın fark edilmeyeceği için daha fazla çaba göstermesi gerektiğini düşünüyor. Başkalarının ne düşündüğünün benim için hiç önemli olmadığını, ayrıca onun benden daha genç görüldüğünü söylediğimde bana inanmıyor. O senden daha genç görünüyor."

"Kesinlikle iyi bir evlilik yapmışsın," diye onayladım. "O çok daha güzel."

"Siktir git."

Sonra gülmeye başladık. Amanda muhteşemdi. Ama bakımlı biri değildi. Paolo'nun onu nasıl etkilediğini veya elinde tuttuğunu bilmiyordum,

ama minnettardım. Onu kurtarmıştı. Onu mutlu etmek için smoothie'lerini içer, berbat kale salatasını yerim.

Genelde.

Bugün, havamda değildim.

Bacağımı dizimin üzerine attım ve ayak bileğimi ovuşturdum. "Peki. Düşün pastası."

Paolo durakladı. "Ne olmuş ona? Bence muhteşemdi. Ve lezzetliydi. Dört parça çaldım ve mutfak personelinden bir kutu cupcake bile aldım."

Gülümsememi sakladım. Resepsiyonda her çeşidi tatmak için yedi parça yedim ve yarım düzine parçayı bir kutuya koyup daireme götürdüm. Hepsini yedim ve daha fazlasını istedim.

Ayrıca bilgi de istiyordum.

"Bunları yapan kız bu mekanda çalışmıyor. Sordum."

Kafasını salladı. "Hayır, Carolina'nın üniversiteden arkadaşıymış."

Sevinç göğsümü doldurdu, onun düşündüğümünden daha genç olabileceğini fark ettim.

"Adını söyle," dedim. "Neden?"

"Onun şirketini işe almak istiyorum," diye yalan söyledim.

"Henüz bir şirketi yok. Bunun için çalışıyor." "Adını," diye tekrarladım.

"Brianna."

Küçük Arı, Brianna'ydı. Bu isim ona yakışıyordu. "İletişim bilgileri. Bana lazım."

"Bende yok."

"Ne? Ona nasıl ödeme yaptınız?"

"Nakit ödeme istedi. Amanda ödedi."

"O zaman bana soyadını ve adresini ver."

Çenesini okşadı. "Hiçbir fikrim yok. Onunla sadece iki kez görüştüm, sanırım. Amanda'yla belki birkaç kez daha. Soyadını hatırlamıyorum, nerede yaşadığını da bilmiyorum. O Carolina'nın arkadaşı ve yetişkin olduğu için tüm arkadaşlarının ayrıntılarını bilmiyorum."

Telefonumu çıkardım ve bir arkadaşıyla öğle yemeğine çıkmış olan Amanda'ya mesaj attım. Sabırsızlıkla viskimi yudumlarken, onun cevabını bekledim. Cevap geldiğinde, tiksintiyle burnumu çektim.

"O da hatırlamıyor. Brianna'ya nakit ödeme yaptı."

"Carolina balayından döndüğünde ona sorabilirsin."

Bu iki hafta sonraydı, ki bu çok uzun bir süreydi. "Eve döneceğim. Ona şimdi mesaj atacağım."

Kaşlarını kaldırdı ve hatırlatmak için başını salladı. "Onları gönderdiğin tatil köyünde cep telefonu kullanımı yasak. Popüler olmaya başladı. Hiçbir tür cihaz yasak. Senin cömertçe ödediğin tatil köyünde acil durumlar için e-posta adresimiz var, ama kabinlerde veya yanlarında telefon yok. Balayında çalışmamalarını sağlıyor."

İçimde öfkelenmişim, ama duygularımı gizlemekte ustaydım. Bunu biliyordum. Ama kafam bu kızla o kadar doluydu ki, tatil köyündeki bu kuralı unutmuştum, ama bunu aşabilirdim.

"Peki, sonra alırım."

"Hala paylaşabileceğim birkaç cupcake var."

Geriye yaslandım, tek umursadığım şeyin bu olduğunu gösterir gibi davrandım. "Harika." "Burada daha ne kadar kalacaksın?"

Omuz silktim. Yarın ayrılmayı planlamıştım, ama şimdi başka fikirlerim vardı. "Birkaç gün daha. Halletmem gereken bazı işler var."

"Galeriler nasıl?"

"İşler harika. Hepsi de." "Peki, diğer girişimler?"

Hiçbir şey belli etmeden başımı eğdim. "Sessiz. Sadece ara sıra bana ihtiyaç duyuluyor."

"İyi."

"Senin için her şey yolunda mı?"

O başını salladı. "Bazı yeni müşteriler, taze para. Çok fazla yatırım var ve kimse bir kuruş bile kaybetmedi."

Ona bir gülümseme attım. Müşterileri asla bir kuruş bile kaybetmezdi. Kardeşim sihirli bir dokunuşa sahipti ve benim sessiz desteğimle, ne olursa olsun piyasayı yenecekti.

Kadehimi kaldırdım. "Başarılı bir yıl daha için."

O da kadehini kaldırdı. "İkimiz de istediğimizi elde edelim."

Viskiyi yudumladım.

Bunu gerçekten istiyordum.

"Dante amca?" Carolina'nın yüzünde şaşkınlık ve şok vardı. Şaşkınlığı yerini üzüntüye bıraktı.

"Aman Tanrım, ne oldu? Annem ve babam iyi mi?" Elimi kaldırarak onu susturdum. "Onlar iyiler."

"Beni nasıl buldun?"

"Sana balayını hediye ettim. Nerede olduğunu biliyorum. Video görüşmesi için gerekli ayarlamaları yaptım."

İlk planımın, ihtiyacım olan bilgiyi almak için oraya uçmak olduğunu ona söylemedim, ama bunun çok uzun süreceğini düşündüm. Bunun yerine, müdürü aradım ve ayarlamaları yaptım.

Tesisin sahibi olduğunda bu çok kolaydı. "O zaman bu kadar acil olan ne?"

"Pastanı yapan bayanın adını ve iletişim bilgilerini istiyorum."

Amanda, Paolo'dan hoşnut olmadığına yaptığı gibi kaşlarını çattı. O bakışı sık sık görmüştüm.

"Ve o iletişim bilgilerini hemen almanızı gerektirecek kadar acil ne olabilir ki? Sadece iki hafta yokum."

"Bir etkinlik düzenliyorum ve muhteşem bir şeye ihtiyacım var. Gördüğüm pasta tam da aradığım şey. Ama bunu istenen sürede yapabileceğinden emin olmam gerekiyor ve Salı gününe kadar karar vermem lazım."

Dudaklarını büzerek beni inceledi. Ben uzman bir yalancıydım. İşim gereği öyle olmak zorundaydım. Onun bakışlarına sakın bir şekilde karşılık verdim, yüzümde hiçbir gerginlik belirtisi yoktu.

"Adının Brianna olduğunu biliyorum," dedim. "Ama aileniz soyadını hatırlayamadı. Kullandığı minibüsün yanında bir tabela vardı, ama itiraf etmeliyim ki pek dikkat etmedim."

Çünkü onu öpmek ve cupcake'lerini çalmakla meşguldüm.

Bu kısmı kendime sakladım.

"Sen, onun rahatsız ettiğini söylediği yaşlı adam mısın?"

"Yaşlı adam" ve "rahatsız etmek" kelimelerine yüzümü buruşturdum. Olgun ve çekici kelimelerini tercih ederdim. Küçük arıma bunu hatırlatmam gerekecekti.

"Onun çalışmalarını takdir ediyordum. O ise benim müdahale ettiğimi düşündü."

Carolina burnunu çektirdi. "Sen mi karışıyorsun? Sanki öyle *bir şey* olmuş gibi."

"Balayının geri kalanını iptal edebilirim, Pumpkin," diye hatırlattım ona.

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, sadece şaka yapıyordum. Brianna Michaels.

Grating Caddesi'ndeki Piece of Cake'de çalışıyor. Yanında kendi işini de yapıyor."

"Telefon numarası," dedim, bilgileri yazarken elim titrediğini görünce şok oldum.

"Cep telefonumda var, ama şu anda yanımda değil ve numarasını hatırlamıyorum."

"Sorun değil. İş yerinde onu ziyaret ederim."

"Sessizce yap. Çalıştığı savaşı baltası ona zor anlar yaşıyor.

Ama ona yeterince para ödüyor." "Para mı ödüyor?" diye sordum.

"Bri, yaptığı pastaları saklamak için fırının fırınlarını ve dondurucularını kullanıyor. Ve teslimat için minibüsü ödünç alıyor. MaryJo ona ücret ödüyor, bence çok fazla. Bri'nin ilerlemesi zor."

"Ona iyi bir ücret ödenmesini sağlayacağım." "Tamam. Çok teşekkür ederim."

"Teşekkürler, Pumpkin. Balayını böldüğüm için üzgünüm.

Babanıza söylemeyin. Beni öldürür."

"Bu gece biraz daha şampanya içersem ağzımı kapalı tutarım."

"Bunu yapabilirim."

"Geceleri bıraktıkları kurabiyelerden fazladan alabilecek kadar nüfuzun var mı? Onları gerçekten çok seviyorum."

Konuklar her gece atıştırmalık olarak küçük bir tabak kurabiye alıyorlardı. Her zaman en sevilenlerdi. Carolina'nın tatlıya düşkünlüğünü düşünürsek, bu avantajı sevmesine şaşırmadım.

"Elimden geleni yapacağım."

Telefonu kapattım ve yönetici Jordan'a mesaj attım, geceleri taze pişmiş kurabiye sayısını artırmasını söyledim. Ve tepsiye soğuk süt eklemesini. Carolina kurabiyeleriyle birlikte sütü her zaman çok severdi.

Onun verdiği bilgileri göz önüne alarak, en azından bunu yapabilirdim.

Sonra başka bir telefon görüşmesi daha yaptım ve istediğim bilgiyi talep ettim. "Yirmi dört saat," diye talimat verdim.

"Deneyeceğim," diye cevapladı Arnie. "Fazla zaman yok." "İki katı öderim."

"Tamamdır."

Memnuniyetle telefonu kapattım.

Yarına kadar, küçük arım hakkında bilmem gereken her şeyi ve onu nasıl bulacağımı öğrenmiş olacaktım.

Onun beni görmekten benim onu görmekten duyduğum kadar memnun olmayacağını hissediyordum. Dördüncü Bölüm

DANTE

On sekiz saat içinde dosyayı aldım. Arnie sabah altı da bana mesaj attığında, ben çoktan uyanmış ve çalışmaya başlamıştım. Ben her zaman çalışıyordum. Dosyayla birlikte daireme geldi ve cüzdanı oldukça ağırlaşmış olarak ayrıldı.

Bir fincan kahve daha doldurdum ve daha fazla bekleyemeyerek dosyayı açtım. Vücudum endişeden neredeyse titriyordu, ince dosyayı açarken parmaklarım titriyordu. Arnie dosyayı bana verirken yüzünü buruşturmuştu.

"Rapor edecek pek bir şey yok, Dante. Bu kadın oldukça sade bir hayat sürüyor. Borç batağında olması dışında, hakkında ilginç pek bir şey yok."

İşte burada yanılıyordu. Onu büyüleyici buluyordum. Bunu açıklayamazdım. Anlamıyordum.

Hayal kurmaya meyilli biri değildim. Çok çalışıyordum. Dünyamın bana sunduğu lükslerin tadını çıkarıyordum. Hızlı arabalar, güzel evler. İyi şarap ve zengin yemekler. Ara sıra diğer ihtiyaçlarımı gidermek için bir arkadaş. Her arzumu yerine getiriyordum.

Ama bu küçük yabancıya karşı hissettiğim yoğunluk şok ediciydi. Tatmin edemediğim bir özlem. Sürekliydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu bulmalı ve bunu çözmeliydim. Onun çekiciliğinin sırrını çözdüğümde, bu duygunun kaybolacağından emindim.

Her zaman öyle olmuştu.

Dosyaya bakarak belgeleri taradım. Sadece dört sayfaydı, uzun sürmedi.

Brianna Michaels yirmi altı yaşındaydı. Benden on iki yaş küçüktü. Yetimdi. Tek çocuktü. En az on iki evde yaşamış, koruyucu aile sisteminden yaşı nedeniyle çıkmıştı.

Toronto'nun şüpheli bir bölgesinde, berbat bir bodrum katında yaşıyordu. Bitmek bilmeyen bir dizi part-time işte çalışıyordu ve açıkça zor işlerden korkmuyordu. Notları mükemmeldi, zekasını gösteriyordu. Anladığım kadarıyla, işletme, grafik tasarım ve aşçılık dersleri almıştı. Yıllardır Piece of Cake'de çalışıyordu. Arnie haklıydı; öğrenci borçları yüksekti. Okul masraflarını karşılamak için birkaç yıl tam zamanlı çalışmıştı

, ancak Toronto'da tek başına yaşamının maliyeti nedeniyle yine de çok fazla borçlanmıştı. Dudaklarımı parmağımla okşadım ve kahvemi yudumlamak için bir ara verdim. Kesin olarak bilmiyordum, ama sanki tutkularını arıyormuş gibi görünüyordu. Gördüğüm karmaşık pasta sanatına bakılırsa, onu bulduğunu söyleyebilirim. Ama bu niş bir pazar olacaktı ve itibarını inşa ederken işini kurmak ve sürdürmek için çok paraya ihtiyacı olacaktı. Finansal durumunu tekrar gözden geçirdim ve büyük harcamalarının hepsinin pasta yapımı için gerekli malzemeler olduğunu fark ettim. Yaptığı banka yatırımlarını görünce kaşlarımı çattım ve geçimini nasıl sağladığını merak ettim. Parmağımla bir sütun boyunca gezdirerek, Carolina'nın patronunun fırın ve dondurucu kullanımı için ondan ücret aldığını söylediğini hatırladım. Küçük maaş yatırımları, rakamları doğru bir şekilde ilişkilendirirsem, ne kadar ücret ödediğini gösteriyordu.

Kahvemi bitirip son sayfaya geçtim. Adresi, cep telefonu numarası, kredi geçmişi... Her şeyi biliyordum. Ama bunların hiçbirisi bana onun hakkında bir fikir vermiyordu.

Bir zarf eklemişti, onu açtım ve Arnie'nin çekmeyi başardığı fotoğrafları görünce nefesim kesildi. Belli ki onun çalıştığı fırına gitmiş ve o fark etmeden fotoğrafları çekmişti.

İlk fotoğrafta, bir müşteriyle konuşuyordu. Gülümsüyordu ve fotoğraf netti. Sevdığım güzel bukeler yine alnında ve kulaklarında sallanıyordu. Rengi ilginçti. Sıcak kahverengi tonlarında saçlarında kırmızı ve altın rengi izler vardı. Gözleri koyu ve uzun kirpiklerle çevriliydi, narin kaşlarının altındaydı. Düz, zarif bir burnu ve öpmeyi sevdiğim geniş, dolgun dudakları vardı. Kulakları delinmişti, her ikisinde de küçük küpeler vardı. Basitti. Kaşlarının arasında bir çizgi olan, konsantre olmuş başka bir fotoğrafa baktım. Bir şeyleri topluyordu, dilinin ucu dışarı çıkmıştı. Dilinin benimkine değdiği hissi hatırladım, ne kadar kısa sürmüş olsa da. Tekrar hissetmek istedim. Onu tekrar tatmak istedim.

İki fotoğraf daha vardı. Birinde, patronu olduğunu düşündüğüm bir kadınla konuşuyordu. Brianna üzgün görünüyordu, elleri bir kağıt parçasına sıkıca tutunmuştu. Yaşlı kadın kendini beğenmiş görünüyordu ve onu hemen sevmedim. Kendini üstün gören bir havası vardı. Ve Brianna'ya sık sık hükmettiğini hissettim.

Son fotoğraf nefesimi kesti. Arnie yakınlaştırmış, kadın uzaklaşırken Brianna'nın yüzünü gösteriyordu. Yorgun görünüyordu. Yenilmiş. Yaşından çok daha yaşlı. Görünmesi gerekenden çok daha üzgün.

Fotoğraflardaki yenilmiş kadın hoşuma gitmiyordu. Onun sinirlenip bana bağırmasını, gözleri ateşle parlayarak beni azarlamasını tercih ederdim.

Kimse bana azarlamadı. Cesaret edemediler.

Ama o yapmıştı. Birden fazla kez. Ve ben bundan hoşlanmıştım.

İlk resmi tekrar inceledim. Benim küçük arım, güzelliği ve zarafeti ile dikkat çeken bir kadın değildi. Onun güzelliği daha sessizdi. Gülümsemesinde, geniş gözlerinde, güzel saçlarında kendini gösteriyordu. Boyu küçüktü, ama kalbi büyüktü. Nedense, bunu zaten biliyordum.

Benden kaçmıştı. Ortadan kaybolmuştu. Onu bulmuştum ve bir daha kaçmasına izin vermeyecektim.

O bir gizemdi. Neden ona daha fazla ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama bunu öğrenecektim.

Ve bu bugün olacaktı.

Fırına girdiğimde, ekmek ve tatlıların kokusu burnuma çarptı. Fırın, müşterilere yardım eden çalışanlarla doluydu. Pencerelemin yanında birkaç masa vardı, ama işlerin çoğu paket servis ve siparişler gibi görünüyordu.

Sabırla bekledim ve kahvaltılık sandviç ve kahve sipariş ettim, sonra bunları köşedeki masaya taşıdım. Brianna'nın fırında olup olmadığından emin değildim, ama onun sık sık çalıştığı yeri görmek istedim.

Kahveyi yudumlarken, tatlı çöreği yavaşça yedim. Lezzetliydi, ama önceki gün yediğim kek kadar iyi değildi. Vitrindeki keklere baktım, hangisini onun süslediğini kesin olarak biliyordum. Onun çalışmaları hassas, yaratıcı ve farklıydı. Diğerleri ise sıradan, krema sıkılmış keklerdi. Sanki kişiliği sanatına yansımış gibiydi.

Masamın yanındaki hareket beni başımı kaldırmaya itti ve yaşlı bir kadının bakışlarıyla karşılaştım. Fotoğrafları hatırlayarak, kadının Brianna'nın patronu olduğunu anladım. Konuşmadan kahvemi kaldırdım ve ona öncülük etmesini bıraktım.

Bunun ilginç olacağını düşündüm.

"Yeniden doldurmamı ister misiniz?" diye

sordu. "Hayır, teşekkür ederim," diye

kibarca cevap verdim. "Size bir şey

getireyim mi?"

"Kek vitrininizi hayranlıkla izliyordum. Vitrinde çok güzel kekler var."

Kadın gururla başını kaldırdı. Gerçekten gururla, saçlarını düzelterek ve sırtarak.

"Teşekkür ederim. Dekorasyon yapmayı seviyorum."

Kaşlarını kaldırdım. "Siz mi süslüyorsunuz?"

Davet edilmeden oturdu ve ben sandalyemi ondan uzaklaştırdım. Yabancılar çok yakın olmaktan hoşlanmıyordum.

Koyu renk gözleri ve yanaklarında şekerleme lekesi yoksa tabii.

"Evet, gördüm."

"Kısa bir süre önce bir düğündeydim," diye uydurdum. "Güzel bir orman temalı pasta vardı. Bu pastanenin adını duydum."

"Evet," diye yalan söyledi. "Benim

pastamdı." "Gerçekten mi?"

"Evet. Tüm özel pastaları ben denetliyorum. Sipariş vermek ister misiniz?"

"Belki."

"Size kartımı vereyim."

"Özel bir şey istersem? Farklı bir şey?" "Oh, size yardımcı olabilirim. Doğrudan benimle iletişime geçin."

"Çalışmalarınızın fotoğrafları var mı?"

Rahatsız görünüyordu. "E-posta adresinizi verirseniz size gönderebilirim."

Öfkemi bastırdım. Brianna'nın işinin övgüsünü kendine alıyordu. Onun işini çalmaya çalışıyordu. Harika bir şef ve dekoratör olduğunu söylemek yerine, her şeyin kendi eseri olduğunu düşünmemi istiyordu. Hiç şüphesiz, Brianna'ya pastayı pişirtip bana satacak ve parayı alacaktı, Brianna'yı tamamen dışlayacaktı.

"Düşüneceğim. Bu arada, kartınızı alayım."

O bana uzattı, ben de parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek aldım. Sonra dikkatlice telefonumu aldım ve ekrana odaklandım. O sinirli bir ses çıkardı ama ayağa kalkıp gitti. Birkaç dakika sonra genç bir kız gelip bana yeniden doldurmak istedi. Ben başımı salladım.

"Hayır, teşekkürler. Aslında Brianna ile pasta hakkında konuşmak istiyordum. O burada mı?"

İçeri

de "İkiye kadar yok," diye cevapladı neşeyle.

mi?" "Teşekkürler."

Kahvemi bitirip ayağa kalktım. O burada değilse, burada kalmanın bir anlamı yoktu

O zaman geri dönecektim.

Telefonlar ve e-postalarla meşgul oldum, zaman hızla geçti. Fırına geri döndüğümde saat neredeyse üç olmuştu. Ortam daha sakindi, vitrinler o kadar dolu değildi, masalar çoğunlukla boştu. Bir kahve ve birkaç kurabiye daha aldım ve tezgahı görebileceğim köşeye oturdum.

Onu görmemiştim ama burada olduğunu biliyordum. Onu hissediyordum. Çok tuhaf bir duyguydu, omurgamda hafif bir karıncalanma hissettim ama onun yakınlarda olduğunu hissettim. Kahvemi yudumlarken, mutfağa açılan kapalı kapının arkasından gelen sesini duyduğumda vücudum gerildi.

"Dört düzine dedim, Kenneth. Basit talimatları anlamak bu kadar zor mu?"

Kapı açıldı ve elinde bir tepsi ile ortaya çıktı. Sinirli ve kızgın görünüyordu, onda en sevdiğim haliydi. Yine tulum giymişti, bu seferki pembeydi ve altında beyaz bir tişört vardı. Saçları toplanmıştı, asi bukleler yüzünün etrafına dökülüyordu. Makyaj ya da takı takmamış olmasına rağmen, ince güzelliği ile yine kalbimi sızlatıyordu.

Kendi kendine mırıldanıyor, tepsileri kontrol ediyor, tezgahı siliyor, kahve fincanını kaldırıyor. Küçük bir arı gibi etrafta vızıldadığı için, bugün iğnesinin hazır olduğunu hissettim. Kavgaya hazır görünüyordu ve onu kışkırtmak istedim.

Tezgahın etrafından dolaşarak insanlara kahve ikram ediyordu, henüz beni fark etmemişti. Onu dikkatle izledim, gözlerinin etrafındaki yorgunluğu, omuzlarının eğriliğini gözlemledim. Beline bağlanmış önlüğünde çeşitli malzemelerin izleri vardı. Yaklaştıkça, zarif burnunun ucunda un tozu olduğunu gördüm. Hâlâ beni görmemişti. Bir fincanı doldurmakla meşgulken aniden gerildi, omuzları geriye çekildi. Başını kaldırdı ve gözlerimiz masaların üzerinden buluştu.

Kaşları yukarı kalktı, koyu renkli gözleri komik bir şekilde büyüdü. Bakışları odanın içinde dolaştı, şüphesiz kaçacak bir yer arıyordu. Geri çekilmeye başladı, ama ben fincanımı kaldırdım ve sessizce reddettiğimi belirtmek için başımı salladım. Benden kaçamayacaktı. Bu sefer olmazdı.

İnatçı ve dik başlı bir şekilde başını salladı. Sonra yüzünde geniş, sahte bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Yeniden doldurmamı ister misiniz, efendim?" diye sordu, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi.

"Evet," diye cevapladım ve fincanımı ona doğru ittim. Kahveyi dökerken eli titriyordu.

"Merhaba, benim küçük arıcım," diye mırıldandım. "Seni bekliyordum." Kahve fincanını düşürdü.

BRIANNA

Carolina'nın düğününden bu yana berbat bir hafta geçmişti. Hiçbir şey yolunda gitmemişti. Uykum kaçmıştı. Altın rengi gözleri ve benimkine yapışan günahkar ağzı beni uyanık tutuyordu. Uyuduğumda da rüyalarım onunla doluydu. Uyanırdım, çaresiz ve ıslak, elim bacaklarımın arasında, rahatlamaya ihtiyaç duyardım. Ama asla bulamazdım.

MaryJo'nun isteği üzerine minibüsü benzin deposu dolu ve yıkanmış olarak geri vermiştim. Aldığımda hiç temiz veya dolu olmadığını söylemeyi bırakmışım. Ona ihtiyacım vardı ve o da bunu biliyordu. Minibüsle yaptığım ekstra kilometrelerin sigorta primini artırdığını ve bundan memnun olmadığını söylemişti. Örtülü tehditler savurup uzaklaştığında bundan nefret ediyordum. Beni tedirgin bırakıyor, ne olacağını bilemiyordum.

Dün, maaşımdan keseceği masrafların faturasını bana verdiğinde öğrendim. Bu durumda bana neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Miktarı hayretle baktım.

"Anlaştığımız şey bu değildi," diye itiraz ettim.

"Masraflar arttı. Bu iş için fırını ve elektriği çok kullandın. Değerli dondurucu alanını çok kapladın."

"Anlaştığımızda bunu zaten hesaba kattım. Bunu yapamazsın, MaryJo. Bu durumda geçinecek hiçbir şeyim kalmaz."

Kek için bana ödedikleri paraya rağmen, malzemelerin maliyetini ve MaryJo'ya ödemem gereken parayı düşünce, neredeyse hiç para kazanmamış oluyordum. Ve tüm parayı önceden harcamışım, harcadığım parayı telafi etmem gerekiyordu. Öğrenci kredimin bir sonraki taksiti yaklaşıyordu ve kiramı ödeyemeyecektim.

O ise kollarını kavuşturmuş, hiç umursamadan "Benim sorunum değil" demişti. "En azından iki çek halinde ödeyebilir misin? Lütfen? Önümüzdeki birkaç hafta yemek yemem ve işe gitmem gerekiyor. Bir de otobüs bileti almam lazım."

"Peki."

"Daha fazla saat çalışabilir miyim? Ne kadar verirsiniz kabul ederim." "Ek işinden pay istiyorum."

"Zaten payını alıyorsun." Faturayı salladım. "Benden daha fazlasını."

"Yüzde yirmi daha istiyorum, yoksa ekipmanı ve minibüsü kullanmayı unut."

"Yüzde yirmi mi?" diye tekrarladım. "Hayır." "O zaman unut gitsin."

"İstifa ederim," diye tehdit ettim. Ben onun en iyi çalışanıyım. İkimiz de bunu biliyorduk.

O güldü. "Senin bana ihtiyacın, benim sana ihtiyacımdan çok daha fazla. Bir düşün."

Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Bütün gece uyanık kalmış, düşünmüş, planlamış, bütçe yapmışım. Ne yaparsam yapayım, başım beladaydı. Bundan kurtulmanın tek yolu, kek yapmayı bırakıp okulu bitirdikten sonra itibarımı kazanmayı beklemektir. Şu anda daha fazla çalışıp para biriktirmek için ara vermişim. Bir yıl sonra aşçılık kursumu bitirip kendi işimi kurmak için istediğim ve ihtiyacım olan iki diplomayı almış olacaktım. Belki başka bir pastanede daha fazla çalışma saati bulabilirdim.

Kendi kreasyonlarımı yapmayı özleyecektim ve hayır demek ve kaydettiğim ilerlemeyi durdurmak zor olacaktı, ama bir şeyler için mücadele etmeye alışkındım.

Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekecekti.

Sonra bu sabah, idari asistanlık işimden kovuldum. İşten çıkarmalar yapıyordu ve çalıştığım departman ilk sırada yer alıyordu. Umutsuzluğa kapıldım. Başka bir iş bulmam, belki de tam zamanlı bir iş bulmam ve hayalimden vazgeçmem gerekiyordu, en azından bir süreliğine. Belki de tek seçeneğim buydu. Kedim hasta görünüyordu ve onu acilen veterinerine götürmek zorunda kaldım, ancak muayene masasında kusarak büyük bir tüy yumağı çıkardığını gördüm. Neyse ki harika bir veterinerim vardı, ama yine de muayene ücreti aldılar. Banka hesabım her dakika azalıyor gibiydi.

İş yerinde dikkatim dağınıktı ve keyifsizdim. Normalde, pasta yapmak beni sakinleştirirdi. Ama bugün değil. MaryJo öğleden sonra dışarıdaydı, bu yüzden onunla uğraşmak zorunda kalmadım, bu da küçük bir nimetti. Ama ön taraf tamamen dağınıktı, program düzenli değildi ve pasta yapımı da iyi gitmiyordu.

. Arkada telaşla işleri yetiştirmeye çalıştım, sonra öne geçtim ve masalarda boş kahve fincanlarını ve yeniden doldurulmasını bekleyen insanları fark ettim.

Bu benim işimin bir parçası değildi, ama kahve makinesini aldım ve dolaşarak fincanları doldurdum ve insanlara gülümsemeye çalıştım.

Son birkaç masaya yaklaşırken hissettim. Carolina'nın düğününde hissettiğim o garip yoğunluğu. Bana odaklanan yoğunluğu.

Bu mümkün değildi.

Ama gözlerimi kaldırıp köşedeki adamın altın rengi bakışlarıyla karşılaştığımda, dünyam değişti.

O buraya ait değildi. Yıpranmış masaları ve kağıt peçete dağıtıcıları olan bu eski dükkânda, o bir tanrı gibiydi. Bir başka tasarımcı takım elbise vücudunu sarıyordu. Parlak siyah ayakkabılar ayaklarını kaplıyordu, üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Buna cesaret edemezdi.

O, otorite ve güç yayıyordu. Seks. Bakışları bana odaklanmıştı. Vücudumu bir sıcaklık kapladı. Kalp atışlarım hızlandı. Nefesim kısaldı.

İçgüdüsel olarak, onun bakışlarından kaçmak için geri çekilmeye başladım. Onun aurası.

Ama o başını salladı ve fincanını kaldırdı.

Buraya kahve içmek için geldiği ihtimali sıfırdı.

Benim için gelmişti. Bundan emindim. Ama blöf yapmaya çalıştım ve onu hatırlamıyormuş gibi davrandım. Paylaştığımız öpücükleri.

"Yeniden doldurmamı ister misiniz, efendim?" diye sordum, sesimi nötr tutarak.

"Evet," diye cevapladı ve fincanını bana doğru itti. Doldururken elim titrediğini fark etmemeye çalıştım. Hiçbir şey söylemedi ve ben dönmeye başladım, ama onu kandıramadığımı biliyordum.

Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Merhaba, benim küçük arıcığım," diye mırıldandı. "Seni bekliyordum."

Kontrolümü kaybettim. Parmaklarım gevşedi ve fincan elimden kaydı.

Tek yapabildiğim onu

izlemektir. Beşinci Bölüm

DANTE

Atıldım ve kahve kabı yere düşmeden önce sapından yakaladım. Dikleştirdim, masanın kenarına koydum ve Brianna'ya yaklaştım.

Brianna'ya yaklaştım. Onun küçük bedeninin üzerinde yükseliyordum ve nedense bu durum hoşuma gidiyordu. Kendimi yenilmez hissediyordum.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordum.

Ağzını açıp konuşmak istedi, sonra kapattı. Kahve fincanına baktı, sonra tekrar bana.

Sonra en olağanüstü şeyi yaptı.

Ağlamaya başladı. Kendini kollarıma attı, yüzünü göğsüme gömdü, ağlarken kollarını belime doladı. Ağlayan kadınları teselli etme konusunda pek tecrübem yoktu, çünkü genellikle onları ağlatan bendim, ama içgüdüsel olarak onu kendime yaklaştırdım, yüzünü göğsüme bastırdım, onu sardım. Onu korudum.

Şaşkın bakışlara bakarak, insanlara sert bir bakış attım ve bakışlarını başka yöne çevirdim. Bugün benim görünüşümün küçük arıcım için bardağı taşıran son damla olduğunu hissettim. Onu izlerken endişeli, gergin ve yorgun görünüyordu. Gülümsemesi zorundaydı ve ses tonu yanlıştı. Bir şeye ihtiyacı vardı ve o anda onun ihtiyacı olan şeyin benim ona yardım etmem olduğuna karar verdim.

Onu kucağıma aldım, itiraz etmemesi ve yere indirilmesini istememesi içgüdülerimi doğruladı. Bizi gizlice izleyen müşterilerin bakışlarını görmezden gelerek onu mutfağı taşıdım. Arkada, daha önce gördüğüm genç adam tezgaha yaslanmış, telefonuyla oynuyordu. Daha genç bir kız omzuna yaslanmış onu izliyordu, başka bir kız ise onları görmezden gelerek kurabiye tepsilerini dolduruyordu.

"Sen," diye bağırdım, hepsinin dikkatini çekerek. Genç adama odaklandım. "Adın ne?" diye sordum.

"Kenneth," diye cevapladı ve telefonunu cebine koydu.

"Kenneth, tembellik etmeyi bırak ve öne çık. Masaları temizle, kahveyi dök, işini yap." Onun omzuna yaslanmış olan kızı işaret ettim. "Öndeki tepsileri doldur. İkiniz de biraz inisiyatif gösterin." Çalışan kızın gözlerine baktım. Bana daha önce servis yapan oydu. "Yapmaları gerekeni yaptıklarından emin ol."

"Bri iyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak. Bize bir dakika ver."

Mutfaktan çıktılar ve ben Brianna'yı tezgahın üzerine oturtup bacaklarının arasına geçtim. Omuzları hala hıçkırıklarla titriyordu ve ben, onun tepkisine hala şok olmuş halde, bir süre ağlamasına izin verdim. Önde iş sesleri geliyordu ve ben hayal kırıklığıyla başımı salladım. Brianna, başkalarının tembellik etmesine izin verecek birine benzemiyordu, o halde neden kendisinin

onlar hiçbir şey yapmazken kendini bu kadar çalıştırmasına izin veriyordu, bu benim için bir muammaydı. Ellerimi tezgahın üzerine dayadım, başımı kulağına yaklaştırdım ve sessizce konuştum. "Yeter artık, Küçük Arı. Ben buradayım ve her şey yoluna girecek."

Sesime tepki göstererek başını kaldırdı. Derin kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu, yuvarlak yanakları tuzlu sıvıyla ıslanmıştı. Parmağımı gözünün altına götürdüm ve parmağımın ucundaki ıslaklığa baktım. Parmağımı ağzıma soktum ve onun üzüntüsünün tadını aldım. Gözlerimiz kilitlendiğinde hareketsiz kaldı, hıçkırıkları kesildi, omuzları geri çekildi.

"Gözyaşların bile tatlı," diye mırıldandım.

İlk kim harekete geçti bilmiyorum. Onu ben mi tuttum, yoksa o mu bana uzandı? Ağızlarımız birbirine yapıştı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Mutfak kapısı açıldı ve bizi ayırdı. Kenneth bize şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ön taraf temizlendi. Tepsileri dolduracaktım."

"İyi," dedi Brianna, kollarımdan kurtuldu. Gözlerinin altını sildi, sesi gözyaşlarından boğuktu. "Bitirmem gereken iki pasta var."

O başını salladı ve ön tarafa tepsileri taşıyan arabayı sürerken bana gizlice bakıyordu. "Bardakları bulaşık makinesine koymayı unutma," diye emretti.

"Tamam."

Tezgaha yaslanıp, dudaklarımı tembelce sildim, hala onun tadını alıyordum.

"Onların boş boş dolaşmasına izin vermenize şaşırdım," dedim. "Sahibi anneniz olduğunda, onlardan ne kadar az şey alabileceğinize şaşırsınız"

"Onlardan herhangi bir iş yapmalarını sağlamakla şanslıyım. İstekler kulak ardı ediliyor. Emirler gülünç bulunuyor. Şikayet etmek bir işe yaramıyor. Yönetim sadece paranın aile içinde kalmasını önemsiyor." Bakışlarımla karşılaştı. "Denedim. İnan bana, denedim."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Bu kadını tanıyordum, bu yüzden çocuklarının burada çalıştığı ve pek bir şey yapmamayı tercih ettikleri haberi beni şaşırtmadı. Onlar da anneleri gibi hak sahibiymiş gibi davranıyorlardı.

Brianna bir an sessiz kaldı, sonra bana dönüp baktı. Burnunun ucu pembeydi, gözleri hala yaşlıydı, ama cesaretini geri kazanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" "Seni görmeye geldim."

"Beni nasıl buldun?"

"Carolina."

"*Carolina mı?* Carolina'yı nereden tanıyorsun?"

"Onun vaftiz babasıyım."

"Sen Dante'sin," diye fısıldadı.

Gösterişli bir şekilde eğildim ve abartılı hareketime dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

"Ne zaman sana benim bilgileri verdi?" diye sordu. "Senden bahsettiğini hiç söylemedi."

"Geçen gün."

"Ama..." diye kekeleydi. "O balayında." "Onu aradım."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Beni bulmak için *balayında olan* kadını mı aradın? Delirdin mi sen?"

"Senin hakkında soru soramadan gitmişti. Babası bilmiyordu.

Ve deli kelimesini sevmem. Kararlı kelimesini tercih

ederim." "Gitmenizi tercih ederim."

"Birkaç dakika önce dudakların öyle demiyordu."

Saçlarını meydan okurcasına salladı. "Çok şaşırmıştım. Artık gidebilirsin."

"Konuşmadan gitmem."

Kollarını kavuşturdu. "Konuşalım o zaman."

"Burada olmaz, Kenneth her an içeri girebilir ve duyduklarını annesine anlatacağına şüphe yok. Özel bir yerde konuşalım. İşten çıktığında saat yedide seni alırım."

"Saat yedide işten çıktığımı nereden biliyorsun?" diye sordu. "Dediğim gibi, kararlıyım."

"Daha çok inatçı diyebiliriz. Sanırım yaşlı bir adam olduğunda, bol bol zamanın oluyor."

Odanın diğer tarafına geçtim, parmaklarımı çenesinin altına kaydurdım ve gözlerime bakmasını sağladım. "Yaşlı adam yorumlarına sonra değineceğiz. Açıklığa kavuşturmak için, senden on iki yaş büyüğüm, kırk değil. Ve benimle ilgili hiçbir şey yaşlı değil. Dudaklarımın dudaklarına değdiğinde yeterince hızlı tepki veriyorsun."

Yüzü kızardı, cildinin ısısı parmak uçlarımı ısıttı. "Kaba," diye mırıldandı.

Eğildim. "Yakında her yerde dudaklarıma tepki vereceksin, Küçük Arı. O zaman, sen benim adımları haykırırken *ne kadar* yaşlı olmadığımı sana göstereceğim."

Şaşkınlık çılgınlığını dudaklarımla kapattım, onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Geri çekildim, gözlerini kırptırırken, yüzünde şaşkın bir ifadeyle sırtarak.

"Yediye kadar dönerim. Kaçmanın bir anlamı yok. Nerede yaşadığını biliyorum." Ve arkama bakmadan uzaklaştım.

Bunu yapmak için tüm gücümü kullanmam gerekti, ama yapmazsam onu tekrar kollarıma alacağımı ve Kenneth'in beklemediği bir gösteri izleyeceğini biliyordum.

BRIANNA

Öğleden sonranın geri kalanında dudaklarının izini hissettim. Sanki bana tutkusunu kazımış gibiydi. Bugün görmeyi beklediğim son kişi oydu. Onun varlığı beni şok etti. Orada oturmuş, bana bakıyordu. İçimi yoğun bir rahatlama kapladı, son zamanlarda olan tüm kötü şeyler silinip gitti. O oradaydı.

Benim için.

Ağlamaya başladığımda bana yardım edeceğini bildiğim kadar içgüdüsel olarak biliyordum. Beni sıkıca kucakladı ve kontrolü ele aldı, tüm hayal kırıklıklarımı ve endişelerimi dışa vurmam için bana beş dakika verdi. Onun sıcaklığına gömülüp, baş döndürücü kokusunu içime çekebildim.

Kenneth, Gwen ve Gretchen ona soru sormadılar. Onlar daha iyi biliyorlardı. O güç ve kontrol yayıyordu. Onlar onun dediklerini yaptılar. Gwen her zaman çalışırdı, ama diğer ikisi MaryJo'ya aitti ve hiç umursamıyorlardı. Yaptığım hiçbir şey onları harekete geçiremedi. Bu sadece annelerini memnun etmek ve biraz para kazanmak için bir işti. Fırına veya iyi çalışanlar olmaya hiç ilgi duymuyorlardı. Onlarla çalışmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. İşin yüzde doksanını ben yapıyordum ve ikisinden çok saygısızlık ve göz devirme görüyordu. Başka personel alması için yaptığım yalvarışlar kulak ardı ediliyordu. Onlara maaş vererek, onların harçlıklarını tam anlamıyla silebiliyordu. Benim veya diğer personelin daha çok çalışması onu rahatsız etmiyordu.

Ama Dante onlara talimat verdiğinde hemen dikkatlerini verdiler. Kenneth, Dante ayrıldıktan sonra mutfağa girdi, alışılmadık bir şekilde sakin görünüyordu. Telefonu ortada yoktu ve önlüğü gerçekten kirliydi.

"Ah, erkek arkadaşın geri gelecek mi?"

Onun erkek arkadaşım olduğunu inkar etmek üzereydim, ama gözlerinde endişe belirdiğini fark ettim.

"Muhtemelen. Yakınımda olmayı sever," diye yalan söyledim. "Tamam. Pekala, ben ön tarafta bekleyeceğim."

O ayrıldı ve ben biraz gülmek zorunda kaldım. Görünüşe göre Dante'nin yaydığı güç sadece benimle sınırlı değildi. Kenneth'i gerçekten çalışacak kadar endişelendirdi. Bu bir ilkti.

Dante.

Bu isim ona yakışıyordu. Carolina'nın babasının kardeşi ise, o zaman o Dante Frost'tu.

Nedense ona çok yakışıyordu.

Kafamı salladım. Adı ne olursa olsun, o deliydi. Carolina'yı balayında aramak, benim adımları öğrenmek, buraya gelmek. Başka bir yerde yaşadığını biliyordum, neden hala burada olduğunu ise hiç bilmiyordum.

Ve bunun nedenini düşünmeyi reddettim.

Akşam yemeğine gelince, Kenneth ondan korkuyor olabilir, ama ben korkmuyordum. Carolina hakkında bildiğim bir şey varsa, ona çalıştığım yeri söylemiş olabilir, ama adresimi asla ifşa etmezdi. Onunla akşam yemeğine gitmeyecektim. Ve bir hafta daha burada olmam planlanmıyordu, o zamana kadar beni beklemekten bıkip, yaşadığı dünyanın herhangi bir yerine geri dönmüş olacaktı.

Erken çıkıp ondan kaçınacaktım. Basit.

Saat altı buçukta Kenneth'e eve gideceğimi söyledim. "Bu sefer

sen kilitle," dedim. "Her zaman ben kilitlerim."

"Güvenlik sisteminin şifresini hatırlamıyorum," diye sızlandı. Garip bir şekilde cesur hissederek omuz silktim. "Annemi ara ve sor."

Arka kapıdan çıkıp köşeyi gözetledim.

Kaldırım kenarına park edilmiş kırmızı bir SUV dışında sokak boştu. Dante Frost'un kullandığından emin olduğum Lamborghini veya diğer lüks arabalardan hiçbir iz yoktu. O gelmeden önce eve varacak ve en sevdiğim - ve tek - koltuğuma kıvrılıp ramen yiyecektim.

Önümüzdeki günlerde akşamlarımın böyle geçeceğini hissediyordum.

Dönüp yürümeye başladım, daha erken gelen otobüse yetişmeyi umuyordum. İssiz durağa vardım, paltomu boynuma doladım. Bugün hava daha serindi, rüzgâr kuvvetliydi. Hava durumu sunucusu önümüzdeki iki gün yağmur yağacağını tahmin ediyordu ve bu, üzerime çöken ruh halimle uyuşuyordu.

Bunun Dante ile yemek yemek yerine eve tek başıma gittiğim için olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Onun adını düşünmenin bile sırtımda bir ürperti yarattığını fark edince gözlerimi kapattım.

Onun sesi beni irkitti. "İngilizce anlamıyor musun, Küçük Arı? Yoksa sabrımı mı denemek istiyorsun?"

Yine, o tuhaf rahatlama hissi göğsümü kapladı. O buradaydı.

Gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Kırmızı SUV'nin direksiyonundaydı, başı eğik, yüzünde derin bir kaş çatma vardı.

"Seni alacağım demiştim."

"Ben kabul etmedim," diye cevap verdim ve sırtımı döndüm. Kedim gibi davrandığımı biliyordum. Onu göremezsem, o da beni göremezdi. Ama belki giderdi.

Bir kapının açılma sesini ve ölçülü adım seslerini duydum. Sonra arkamdaydı.

"Sormadım," dedi, kollarını bana dolayarak ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı.

O dönüp beni araca koymak için birkaç adım attığında öfkeyle nefesimi tuttum. Beni, benim bebeklerimi taşıdığım gibi taşıdı. Bacaklarım sarkık, göğsüme sıkıca bastırılmış, düşmelerine fırsat vermeden. Beni koltuğa oturtana kadar kıpırdayamadım.

"Seni, seni despot, kek çalan... lanet olası!"

"Annemin sikini yiyen mi? Oh, beni incittin," dedi gülerek, üzerime eğilip emniyet kemerimi bağladı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, beni öpebilirdi. Bakışları dudaklarıma düştü, sonra tekrar gözlerime baktı. Bakışlarının yoğunluğu çok etkileyiciydi. Parmağını yanağımdan aşağı kaydırды, sonra burnumun ucuna dokundu.

"Olağanüstü," diye fısıldadı.

Geri adım attı, kapıyı kapattı ve sırtarak kilitleri kapattı. Ben ona öfkeyle bakarken, o kapısını açıp içeri girdi.

"Rahat mısın, Küçük Arı?"

Titredim, cevap vermedim.

Bir düğmeye bastı ve aniden ısı beni sardı, havalandırma deliklerinden yayılan sıcaklık, oturduğum yumuşak deri koltuk beni ısıttı.

"Oh," diye mırıldandım, anında kendimi daha iyi hissettim. "Daha sıcak mı?"

"Çok."

"Güzel. Rahatla. Birkaç dakika sonra restoranda olacağız." "Seninle akşam yemeği yemeyeceğim."

"Neden yemediğine dair bana üç iyi neden söyle, seni eve bırakayım," dedi sakın bir şekilde, kaldırımdan uzaklaşarak.

"Öncelikle, seni tanımıyorum."

"Akşam yemeği bunu düzeltmeye yardımcı olabilir."

"İkincisi, belki zaten planlarım vardır." Güldü.

"Yok."

"Son olarak, *akşam yemeği* için uygun giyinmedim. Sık sık gittiğin mekanlar bir aylık kiramı ödeyebilir, bu yüzden bu halimle o restoranlara giremem."

Bir araba yoluna girerek binayı gösterdi. "Üç vuruş, oyundan çıktın."

Şaşkınlıkla tabelaya baktım. En sevdiğim küçük aile restoranıydı.

Yemekleri lezzetli, ucuz ve rahat bir yerdi.

Bu restoranı nasıl seçmişti? Ne kadar olasıydı ki? Kafam karıştı. Meraklandım. Gizlice sevindim.

Arabayı park etti ve bana dönüp baktı.

"Seni her yere götürürüm ve seninle birlikte görülmekten gurur duyarım. Bence sen çok tatlısın ve açıkçası, önemli olan tek şey benim fikrim. Ama burada hoşuna gittiğini biliyorum, o yüzden burada yemek yiyeceğiz."

"Ama..."

Elini kaldırarak beni susturdu. "Benimle akşam yemeği ye, Küçük Arı. Sana bir iş teklifi var. İlgini çekeceğini düşünüyorum."

Tereddüt ettim ve o bana yaklaştı.

"Lütfen."

"Tamam," diye kabul ettim isteksizce. "Ama sadece aç olduğum ve burayı sevdiğim için."

Gülümsedi. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle. Orada kal."

Arabadan indi ve yanıma gelerek kapıyı açtı. Elini uzattı ve koltuğumdan kalkmama yardım etmesine izin verdim. Ona yaslanma

ve kokusunu içime çekme dürtüsünden nefret ediyordum. O benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu, yüzünü boynuma gömüp derin nefes aldı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı. "Şekerden dolayı."

"Senin yüzünden," diye cevapladı. "Hadi, gel. Tekrar üşümeni istemiyorum." Bu sözlerin beni bu kadar memnun etmesi hoşuma gitmedi. Ama onun beni restorana götürmesine izin

verdim. Altıncı Bölüm

BRIANNA

Yine ortama uymuyordu. Bu lokantaya girmek için fazla zengin, fazla yakışıklı, *fazla... her şeydi*. Ama beş dakika içinde Gladys ve Molly'yi büyülemişti ve arka masaya oturduk. Genelde aileler için ayrılan masaya. Orada aıtmiş gibi görünmeyi başardı, ama ben onun ait olmadığını çok iyi biliyordum. Başka müşteriler de vardı ve restoran her zamanki gibi lezzetli kokuyordu.

O bir fincan kahve ve su istedi. Ben her zamanki kirazlı vanilyalı kolamı aldım. Onu çok seviyordum ve burayı, bu içeceği çeşmede sunan birkaç yerden biri olarak seviyordum.

Kahvesinden bir yudum aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu çok lezzetli." "Kendi kahve çekirdeklerini öğütüyorlar ve gün boyu taze kahve yapıyorlar."

"Fırındaki kahveden daha iyi."

Ben burnumdan soludum. "MaryJo her şeyde mümkün olan en ucuzunu kullanır." "Neden orada çalışıyorsun?"

"Başladığımda o kadar da kötü değildi. Kardeşi fırını işletiyordu ve iyi bir patrondur. MaryJo hep arka planda kalıyordu. Bana çok şey öğretti. O öldüğünde, MaryJo işi devraldı. O zamana kadar, pasta süsleme işine başlamıştım ve bazı müşterilerim vardı. Kardeşi, ekipmanları ve mekanı neredeyse bedavaya kullanmama izin verirdi."

"Ve bu değişti," dedi.

"Evet. Ama çalışma saatleri esnek, evime yakın ve o berbat bir patron olsa da, işler yoğun ve yeni şeyler deneme fırsatım oluyor."

"Oysa tüm övgüyü kendisi alıyor."

"Şimdilik durum bu. Görüşme yaptığım diğer fırınlar, yan işime kesin bir hayır dedi ve düzenli vardiyalar istedi. Bazıları MaryJo'dan bile daha düşük maaş veriyordu, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bu yüzden, zamanımı harcıyorum,

borçlarımı ödüyorum ve öğrenebildiğim her şeyi öğreniyorum. Ya da daha çok, bir işi nasıl yürütmemem gerektiğini öğreniyorum."

Gladys elinde sipariş defteri ile yanımıza geldi. "Hazır mısınız?" Dante arkasına yaslandı. "Ne önerirsiniz?"

Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen başka bir restoran."

Dante gülmeye başladı. Ona hayretle baktım. Güldüğünde çok yakışıklıydı. Gözleri kırıştı ve yanaklarının üstünde iki derin gamze belirdi. Dişleri düzgün ve beyazdı, geniş gülümsemesiyle ortaya çıkıyordu. Mizahı bulaşıcıydı ve kendimi onunla birlikte gülerken buldum.

Menüyü kapattı. "O ne istiyorsa onu."

"İki sıcak biftekli sandviç geliyor," diye soramadan cevap verdi.

Her zaman aynı şeyi sipariş ederdim.

Onun bardağını doldurdu ve gitti.

"Buraya geldiğinde hep bunu mu sipariş ediyorsun?"

"Evet. Eti çok severim ama bütçem elvermediği için sık sık yiyemiyorum. Burada her şeyi sıfırdan yapıyorlar, bu yüzden harika."

Koltuğumda kıpırdadım. "Bu lokantayı nereden biliyorsun?"

"Carolina söyledi."

Kafamı salladım. "Sen onu arayıp benim adımı sorduğunda sana benim nereye gidip yemek yemeyi sevdiğimi mi söyledi?"

Yine gülümsedi. "Hayır, bu öğleden sonra onunla konuştuğumda."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Onu *tekrar mı* aradın? Balayında mı? Delirdin mi sen?"

Çenesini ovuşturdu, pişman görünmüyordu. "Bu sefer o kadar sabırlı değildi, ama bana bu lokantanın adını verdi. Sonra mahremiyet ve onu rahat bırakmam konusunda bir nutuk attı."

İnanamadan başımı salladım. "Ben... sen... ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Onu aramayı bırakmalısın!"

"O da öyle dedi. Son kez aradığımı söyledim. Ama seni rahat hissedeceğin bir yere götürmek istedim. Burayı sevdiğini söyledi, bana hakaretler yağdırdı ve ona bir gezi daha borçlu olduğumu, yoksa Paolo'ya söyleyeceğini söyledi, ben de kabul ettim."

"Sen tamamen delisin."

"Kararlıyım, Küçük Arı. Kararlıyım." "Beni delirtmeye kararlısın."

Göz kırptı. "Sadece en iyi şekilde."

Gladys geldi ve dolu tabakları masaya koydu. Onun, sosundan buhar yükselen devasa sandviçi incelediğini izledim. Horseradish'i tutan küçük kağıt bardak. Üstüne eriyen tereyağı damlayan patates püresi yığını ve yüksekçe yığılmış karışık sebzeler. Bir kaşını kaldırdı ve tabağı itmesini bekledim. Alaycı bir yorum yapmasını bekledim. Ama bunun yerine, çatal bıçağını aldı ve ben de aynısını yapana kadar bekledi.

Sandviçini kesti ve endişeyle baktığı halde, dilimi ağzına koydu ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. Gözlerime baktı. "Annemin yapacağı bir akşam yemeği gibi tadı var," diye mırıldandı. "Paolo ve ben çocukken."

"Bu iyi bir şey mi?"

Gülümsedi, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Çok." Bir lokma daha aldı. "Lezzetli."

"Dante ya da Paolo gibi bir isimle çok makarna yediğini düşünmüştüm."

Gülümsedi. "Annemiz yarı İtalyan'dı. İsimlerimizi o seçti. Ben onun babasının adını aldım. Babam Kanadalı-İrlandalıydı. İkisini de yerdik. Makarna. Et ve patates. Annem iyi bir aşçıydı."

"Anlıyorum."

"Bunu sevdim. Neden buraya geldiğini anlıyorum." "Oh," dedim.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Böyle basit yemekleri tadını çıkarmak için çok zengin olduğumu düşünmüştüm."

"Biz orta sınıf bir ailede büyüdük. Annem her akşam yemek yapardı. İyi, basit yemekler. Şimdi durumum değişti, ama iyi yemekleri kesinlikle takdir ediyorum. Ben snob değilim, Brianna."

"Çoğu zengin insan öyledir."

"Ben çoğu zengin insan değilim."

"Bu çok açık. Ama burada olmamalısın. Buraya ait değilsin."

Düşünceli bir ifadeyle omuz silkti. "Belki de öyle. Ama sen buradasın, o yüzden ben de buraya aidim. Şimdi yemeğini ye."

Onun sözleri ve kendisi hakkında biraz bilgi paylaşmış olması beni şaşırttı, ben de yemeğime daldım ve tadını çıkardım. Et ağzımda dağıldı. Sos zengin ve yoğun. Patatesler çırpılmış ve hafıftı ve normalde bir haftada yediğimden daha fazla tereyağı ve tuz içeriyordu. O

yedi kusursuz kusursuz tavırlarla sildikten ağzını ağzını
çiğneyerek yavaşça çiğneyerek, mütevazı yemeğin tadını çıkarıyordu.

Bir yudum su içti, beni izledi. "Yavaş yiyorsun," dedi. "Evet."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Carolina'ya bunu sormadın mı?" diye karşılık

verdim. O gülümsedi. "Unuttum."

Gülmek zorunda kaldım. O, hiç çaba harcamadan çekiciydi. Şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaşı. Sadece basit şeyler hakkında sohbet ettik. Hava durumu. Dünün. Onun bir SUV sürdüğüne şaşırdım. Kırmızı bir SUV.

"Araba sıralarında bulması daha kolay," dedi.

Mantıklıydı.

"Kedimle yaşıyorum. Roomba."

"Pardon? Roomba mı?"

Başımı salladım. "O çok huysuzdur. Benden başka herkesten nefret eder ve sadece onu beslediğim için varlığını tolere eder. Onu bir çöp konteynirinde buldum ve eve getirdim. Ona Roomba adını verdim çünkü bir elektrikli süpürge gibiydi. İlk başta gördüğü her şeyi yedi. Hala da öyle, fırsatını bulursa."

Dante yemeğini bitirip boş tabağını kenara itti. Açıklamam üzerine güldü, sonra ben çatal bıçaklarımı bıraktığımda kaşlarını çatı. "Daha fazla yemeyeceksin mi?"

"Hayır, yanımda götürüp yarın akşam yemeğinde ısıtacağım."

"Doydun mu?"

"Şey..."

Beni keserek, "Bitir şunu. Yarın sana yemek veririm" dedi.

İtiraz etmeye başladım, o da bana yaklaştı. "Ye, yoksa yanına gelip sana yediririm. Buradan aç çıkmayacaksın. Uzun bir gün geçirdin ve yemeğe ihtiyacın var."

"Sen gerçekten çok otoriter birisin, biliyor

musun?" "Farkındayım."

Çatalımı aldım ve tekrar yemeye başladım. Hâlâ açtım, ama onun sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Neden beni besleyeceksin?"

"Ah, Küçük Arı. Görüşmelerimizin biraz uzun süreceğini hissediyorum.

Gücümü korumak için yemek yemem gerekecek, bunu Tanrı biliyor." Göz kırptı.

"Huysuz olman normal. Herkes seni huysuz olarak tanımlıyor," diye düşünmeden söyledim.

"Çoğu zaman huysuzumdur. İnsanları pek sevmem. Kalabalıkları, düğünleri, bu tür şeyleri sevmem. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söyleme eğilimindeyim ve onlar bundan hoşlanmazlar."

"Gerçekten mi?" diye sarkastik bir şekilde cevap verdim ve tabağımı işaret ettim.

"Ama yiyorsun. Küçük yardımcıların, onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğimde hemen harekete geçtiler. Çoğu insan yönlendirilmek ister ve ben bu konuda çok iyiyim."

"Egon çok mu büyük?" diye mırıldandım, ağzım doluyken, beni duyamayacağından emin olarak.

"Egom, sahip olduğum tek büyük şey değil," diye cevapladı, kahvesini bitirip, benim gevezeliklerimi görmezden geldi.

"Sana karşı huysuz olmak konusunda, bunu zor buluyorum. Beni gülümsetiyorsun."

Yiyebileceğim her şeyi bitirip tabağımı ittim. Benimle tartışmadı ve Gladys masayı temizlerken ona gülümsedi.

"Biraz daha kahve ister misin?"

Başını salladı. "Harika bir kahve. Pastan da kahven kadar iyi mi?" "Daha da iyi."

"O zaman iki tane olsun. Sen seç, hepsini severim." Mutlu bir şekilde uzaklaştı.

"Turta yapar mısın?" diye sordu.

"Hayır, ellerim hamuru her zaman mahvediyor. Kek yaparım, evet. Pasta yapmam, hayır." "Sorun değil. Kekleri tercih ederim."

"Sanırım bir davetiniz ya da keke ihtiyacınız olan başka acil bir işiniz var? İş teklifiniz bu mu?"

Gladys fincanını doldurup önüne iki büyük dilim turta koyup ayrılana kadar bekledi. Başını eğip beni inceledi.

"Kısmen, ama teklifim daha çok, ah, kişisel."

Sesi öncekinden daha alçaktı. Daha kısık. Samimi geliyordu. Gözleri yine yoğunlaştı, bakışları ateşlendi.

Omurgamdan aşağı bir titreme hissettim, bunun soğukla ilgisi yoktu, tamamen onunla ilgiliydi.

"K-kişisel mi?" diye sordum. O başını salladı.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Sana bekaretimi satmıyorum." Bu kez onun ağzı açık kaldı.

DANTE

Onun söyleyeceği son sözlerin bunlar olacağını hiç beklemiyordum. Kahvemi boğazıma kaçırdım, ağzımı sildim.

"Anlamadım."

"Bekaretim satılık değil."

Onun bakirelik kelimesini söylemesine vücudumun verdiği tepkiyi görmezden gelmek zorundaydım. Ben bakire birini aramıyordum. Onu görene kadar kimseyi aramıyordum. Ama şimdi, onun bakire olduğunu öğrendikten sonra, onu daha da çok istedim.

Boğazımı temizledim. "Bunu duyduğuma sevindim, ama sizinle konuşmak istediğim konu bu değil."

"O zaman ne?"

"Çok borcun olduğunu söylemiştin."

"Farkındayım."

"27.000 doların biraz altında borcun vardı."

Sonra gözlerini kısarak sordu. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bunu öğrenmeyi kendime görev edindim."

"Borcun ne demek? Hala borcum var." "Hayır.

Borcunu ödedim."

Şaşkınlıkla bana baktı, sonra sesini topladı. "Ne dedin sen?"

"Tüm borçlarını ödedim. Artık bana borçlusun."

Bu bilgiyi sindirmesine izin verdim. Pastadan bir parça kestim, çiğnedim ve tatlıyı yuttum. Lezzetliydi, ama Brianna'nın pastaları kadar iyi değildi.

"Ne oyun oynuyorsun?" diye tısladı. "Borcumu ödeyebileceğini, sana borçlu olduğumu söyleyip, istediğin her şeyi yapmamı bekleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Etrafına baktı. "Bu bir şaka mı?" "Hayır."

"Çalıştığım fırına gelip işleri ele geçirdin, beni yemeğe çıkardın, bir şekilde benimle ilgili ayrıntılı, kişisel bilgileri öğrendin. Sonra da benim borçlarımı ödeme cesaretini gösterip, şimdi sana borçlu olduğumu mu söylüyorsun?"

Geriye yaslandı, yüzü solmuştu. "Sen de kimsin lan?"
Eğlencemi geri tuttum. Üzgün olmasına rağmen küfür etmedi.
"Senin en iyi müşterin olacağım. Bana kek pişirmeni istiyorum."
Gülmeye başladı.
"Sen delisin," dedi. "Tamamen delisin."
"Hayır, tamamen akli başında. Sadece ne istediğimi biliyorum. Ve seni istiyorum."
Gözlerini kırptı. Etrafına baktı. Tekrar gözlerini kırptı. Sonra bir kez daha, en olağanüstü şeyi yaptı.

Kaçtı.

Ayağa kalktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde masadan uzaklaştı. Hatta paltosunu bile bırakmıştı. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Benden kaçmayı bırakmayı öğrenmesi gerekecekti.

Pastayı ve kahveyi bitirdim, ona bir avantaj ve sahte bir zafer hissi verdim. Nerede yaşadığını biliyordum. Lokantanın hemen arkasındaydı. Kuşkusuz kendini içeri kilitleyip benden kurtulacağını düşünüyordu. Onu unutacağımı ya da beni yanlış duyduğunu kendine inandırmaya çalışacaktı.

Kiminle uğraştığını gerçekten bilmiyordu. Ama bunu öğrenmek üzereydi.

BRIANNA

Battaniyenin altında tüm vücudum titriyordu ve ısınamıyordum.

Bu bir şaka değildi. Borçlarımı ödemişti. Eve varır varmaz hesaplarımı kontrol ettim. Hepsi sıfır bakiyeli görünüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Neler oluyordu?

Ve en önemli soru: Dante gerçekten ne istiyordu?

Neden bekaretimi açıkça dile getirdiğimi hiç bilmiyordum. Dünyanın en yaşlı bakiresi olduğuma yemin ederdim — en azından Toronto'da. Seks bana samimi ve bağ kurucu geliyordu. Kalıcı. Hiç kimseyle seks yapacak kadar ilgilenmemiştim. Gerçek şu ki, seks yapmak isteyeceğim kadar arzuladığım biriyle hiç tanışmamıştım.

Kafamdaki, Dante ile tanışmadan önce böyle olduğunu söyleyen küçük sesi görmezden geldim.

O seksiydi. Delicesine seksiydi.

Ama ulaşılmazdı.

Benden yaşça büyüktü, başka bir şehirde yaşıyordu ve açıkça deliydi.

Kim bir yabancıнын borçlarını öder, sonra karşılığında ona kek pişirmesini ister ki?

Carolina, vaftiz babasının ne kadar deli olduğunu biliyor muydu acaba? Çantama baktım ve telefonumun yedek anahtarımınla birlikte ceketimin cebinde olduğunu fark edince küfrettim. Onu restoranda bırakmıştım.

Dante'nin yanında.

Başımı ellerimin arasına gömdüm.

Ondan kaçmak konusunda pek başarılı değildim.

Sanki düşüncelerimi pekiştirmek istercesine, bir anahtarın kilide girip kapımın açıldığını duydum. Dante, ceketimi taşıyarak içeri girdi. Ona baktım, onu gördüğümde nedense şaşırmadım. Kapıyı kapattı, ceketimi askıya astı, sonra ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp daireye girdi.

"Seni içeri davet etmedim."

"Anahtarlarını bırakman, beni beklediğini gösteriyor."

"Panik içinde bıraktım."

Dudaklarını büzdü. "Bilinçaltımızın bizim için yaptıkları inanılmaz. Gelmeni istemiştin." Elini salladı. "Önemli değil. Zaten içeri girerdim."

"Elbette."

Osmanlıya oturdu ve etrafına bakındı. "Burası berbat bir yer, değil mi?"

"Hey," diye tersledim. "Biraz saygı göster. Burası benim evim."

Dişlerini gösterdi. "Oh, burayı çok çekici hale getirmişsin, Küçük Arı, ama bir bodrum katından çok daha iyisini hak ediyorsun. Burası yasal mı ki? Yangın çıkarsa o pencereden dışarı çıkabilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok."

Dişlerini şaklattı.

"Neden buradasın?"

"Konuşmamızı bitirmemiştik," diye cevapladı, sanki tüm bunlar normalmiş gibi. Sonra kaşlarını çatı. "Titriyorsun."

Ayağa kalktı ve küçük mutfığa gidip dolaplarımı açtı. Ovaltine kutusunu çıkardı ve su ısıtıcısını fişe taktı. Rahat görünüyordu.

Su kaynamasını sabırla bekledi. Bardağı getirip bana uzattı.

"İç. Şeker iyi gelir."

"Sen içmeyecek misin?" diye sordum aptalca, sanki o bir misafirmiş gibi.

"Şokta olan ben değilim. Sözlerime biraz daha dikkat etmeliydim." Battaniyeyi üzerime daha sıkı sardı. "İç," diye tekrarladı.

Dediğini yaptım, sıcak içecek beni ısıttı.

"Bu, seninle ilişkilendireceğim bir içecek değil," dedi. Açıklamak istemediğim için omuz silktim. "Her gece bir tane içerim."

Dudaklarını parmağıyla okşadı. "İlginç."

Sakinleştiğimde, derin bir nefes alıp konuştum.

"Borcumu ödedin ve şimdi senden kek yapmamı istiyorsun," dedim yavaşça.

"Sana borcumu ödemek için."

"Evet."

Gülmeye başladım. "Altın dolgulu mu?"

"Hayır. Her zamanki gibi. Her pasta için sana ödeme yapacağım. Beş yüz dolar.

Karlı çıkacaksın."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Delirdin mi? Tıbbi gözetim altında mısın?"

Kimse bir kek için o kadar para ödemez!"

"Müşterilerin ödüyor. Senin lüks düğün pastaların çok daha yüksek fiyata satılıyor."

"Yani, senden yapmanı istediğim şey..." Kafamda hızlıca hesap yaptım. "...altmış düğün pastası mı? Evlilik-boşanma çılgınlığı mı planlıyorsun?"

"Hayır, sadece normal pastalar."

Kafamı salladım. "Delisin. Tamamen delisin. Carolina ve ailesi senin kafayı yediğini biliyor mu?"

Beni görmezden geldi. "Bazı şartlar var." "Neler olabilir?"

"Pastaları yapmak için ihtiyacın olan her şeyi ben sağlayacağım. Ancak, pastalar benim mutfağımda yapılmalı."

"Senin mutfağında mı?"

"Evet. Her gün pasta istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Altmış gün boyunca."

"Evet."

"Neden altmış tanesini birden yapıp dondurucuya koymuyorum?" "Taze olmasını istiyorum."

"Peki, mutfağın nerede? Otobüsle gidebileceğim kadar yakın mı?" "Hayır.

Benimle geleceksin."

"Nereye?"

"İtalya."

Bunu çok doğal bir şekilde söyledi. Sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

Gözlerimi kııptım. "Bir şeyi netleştirelim. Hayatımı bırakıp, bir yabancıyla İtalya'ya 60 günlüğüne seyahat etmemi ve sana her gün pasta pişirmemi mi bekliyorsun?"

"Şu anda hayatın pek de iyi değil. Benimle tamamen güvende olacaksın, evet."

Adam deliydi. Buna hiç şüphe yoktu. "Neden?"

"Pastalarını beğendim. Çok beğendim. Seni beğendim. Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Ve altmış günün doğru süre olduğuna karar verdin?" "Evet."

"Ben satılık değilim."

"Biliyorum. Ama keklerin satılık. Ve ben onları satın alacağım. Senin varlığın da ek bir bonus."

"Hayır. Borcumu bir şekilde ödeyeceğim. Koşullarını söyle, ben bir çözüm bulurum."

Omuzlarını geriye çekti, bakışları ciddileşti. Onu ilk gördüğüm anı hatırlattı bana. Yoğun ve odaklanmış. "Az önce söyledim. Kabul edeceğim tek şartlar bunlar."

"Hayır."

"Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bankayla iletişime geçin ve ödemenizi geri çekin."

"Bu mümkün değil."

"Kardeşinden bunu üstlenmesini iste. Onunla şartları konuşurum."

"Olmaz."

Aniden, ellerini koltuğumun kollarına dayayarak üzerime eğildi ve beni kapana kısırdı.

"Seni istiyorum. Villamda, her gün bana pasta yapmanı istiyorum. Sanatını yaratışını izlemek istiyorum. Pastanın kokusunu koklamak istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Pasta yaparken şarkı söylemeni duymak istiyorum. Sonra seni yatağıma istiyorum, böylece tadına bakabilirim. Seni yiyip bitirebilirim. Doyabilirim. Tüm arzularımı tatmin etmen için sana ihtiyacım var."

Nefesim hızlandı ve inlememi yutmak zorunda kaldım. Kafamı salladım.

"Para için seninle yatmayacağım."

"Hayır, yatmayacaksın. Benim seni istediğim kadar sen de beni istediğin için benimle yatacaksın. Ve sen istemedikçe sana dokunmayacağım. Ama isteyeceksin, Küçük Arı. Bana istediğim her şeyi vereceksin, vücudunu da dahil. Özgürce. Garanti ediyorum."

"Hayır," sıkıca kapalı dudaklarımın arasından zorla çıkardım. "Olacak."

"Git. Hemen."

Dikleşti, kollarını aşağı çekti ve saçlarını düzeltti. Sonra o kadar hızlı hareket etti ki, tepki verecek zamanım olmadı. Ağzı ağzımdaydı, dili içeri giriyor, kayıyor ve dönüyordu, beni anında çıldırttı. Kendi bedenim üzerinde kontrolüm yoktu. Onun dokunuşuyla bir gül gibi açıldı, onun için ağlıyor, onu daha yakın istiyordu. Ağzını daha sert, dilini daha derin istiyordu.

Sonra, bana saldırdığı kadar çabuk, ortadan kayboldu.

Ona bakarak, morarmış dudaklarıma dokundum.

"Bu olacak, Küçük Arı. Zor yoldan ya da kolay yoldan, bu olacak."

Cebinden bir kart çıkardı. "Numaram. Karar vermek için yirmi dört saatin var."

Kapıda durdu. "Arkamdan kilitle. Mahalleye ne tür tuhaf tipler dolaşüyor, asla bilemezsin."

Sonra gitti ve koridorda yankılanan kahkahasını duydum. Yedinci Bölüm

BRIANNA

Dante gittikten sonraki ilk yirmi dört saati endişe içinde geçirdim.

Sonra verilen süre dolduğunda, aşırı tepki verdiğimi fark ettim.

Ne yapacaktı ki? Beni zorla İtalya'ya götüremezdi. Pasaportum yoktu, yani ülkeyi bile terk edemezdin.

Beni kandırıyordu. Bundan emindim. Yine de endişem geçmiyordu ve birkaç günlüğüne şehirden ayrılmaya karar verdim. Gözden kaybolduğumda ve nerede olduğumu bilmediğinde, beklemekten yorulacak ve

geldiği yere geri dönecek ve beni rahat bırakacaktı. Carolina'nın babasıyla konuşup Dante'ye uzaktan ödeme yapmayı ayarlayacaktım.

Tek olan şey, saat altıda kapıma bir pizza gelmesiydi. Sıcak ve kokulu, bol malzemeli ve peynirli, inanılmaz kokuyordu. Ekteki not basitti.

Sana yemek vereceğim demiştim.

Ye. Yemediğini anlarım. Dante

Onu atmak istedim, ama denemek istediğim ve paramın yetmediği bir pizzacıdan gelmişti ve açıkçası açlıktan ölüyordum. Kokusu çok güzeldi, atmak için çok yazık olurdu, bu yüzden bir kez daha onun emrini yerine getirirken buldum kendimi.

Yerken seçeneklerimi düşündüm. Hafta sonuna kadar vardiyam yoktu. Okul da yoktu. Nadir bir tatil günüydü. Bu hafta ödemem gereken bir şey olmadığı için biraz fazla param vardı. Roomba'yı toplayıp kuzeydeki küçük bir kulübeye gitmeye karar verdim. Sezon dışıydı ve fiyatı ucuzdu. Otobüse binip, birkaç gün deniz kenarında vakit geçirip, tatil yapabiliirdim. Kedim seyahat etmeyi severdi ve kucağımdaki taşıma çantasında uyurdu. Otobüs yolculuğu sadece dört saat sürüyordu. Ertesi sabah, gözlerimi dört açarak otobüs terminaline yürüdüm, ama kırmızı bir SUV ya da beni izleyen uzun boylu, sert bakışlı bir adamın izini görmedim. Artık borcum olmayan Visa kartımı kullanarak biletimi aldım, sonra markete gidip elma, kraker ve bir kavanoz fıstık ezmesi aldım. Otobüste ve vardığımda yemek için harika atıştırmalıklar.

Eve vardığımda dairem boştu ve rahat bir nefes aldım. Pencerenin yanında başka bir küçük sızıntı fark ettim ve çatlağa biraz kağıt tıkadım. Etrafıma yeni bir gözle baktım. Berbat bir yerdi. Karanlık ve pis. Posterler asmıştım, gerektiğinde kanepeler olarak da kullanılabilen küçük futon yatağın üzerine parlak renkli battaniyeler sermiştim. Tek koltuğumu yol kenarında bulup eve sürüklemiş, eski bir elbiseyle kaplamıştım. Kollarını ve ayaklarını boyamıştım, pufu da bir ikinci el mağazasında bulmuştum. Yerdeki soluk halı da öyle. Mutfak, çalışmayan küçük bir ocak, bel hizasında bir buzdolabı ve eski bir lavabo ile muslukların bulunduğu, açtığımda tıkırdayan, çiziklerle dolu bir tezgahtan oluşuyordu. Banyo küçüktü. Dairenin ön kapısı hiç düzgün kilitlenmiyordu ve üst katta oturanlar takunya giyiyor ve gece geç saatlerde takunya ile tap dansı yapmayı seviyorlardı. En azından takunya olduğuna yemin ederdim.

Ama daire ucuzdu ve kışın sıcaktı. Çoğu zaman fazla sıcaktı. Pencere yasaldi, ama kirli ve eskiydi. Sonsuza kadar sürmeyecekti

ve sadece ben ve Roomba vardık.

Ancak Dante'nin de belirttiği gibi, bu durum gerçekten korkunçtu.

Basit bir şekilde bir gecelik çanta hazırladım. Tulumları, özgürlük ve rahatlıklarını çok seviyordum. Farklı renklerde birkaç tane vardı, bazıları kısa, bazıları uzun. Onları tişörtler ve spor ayakkabılarla kombinledim. Birkaç çift, bazı gömlekler, iç çamaşırları ve pijamalar koydum. Makyajla uğraşmadım. Roomba için yeterince yiyecek aldığımı ve köpek kulübesinde battaniyesi ve bazı ödülleri hazır olduğunu kontrol ettim. Kulübeye gittiğimizde dışarıda dolaşmayı çok severdi. Asla uzağa gitmezdi, ama biz oradayken açık havanın tadını çıkarırdı.

Ertesi gün saat 10'daki otobüs için biletim vardı. Erken yatmaya hazırlandım, kapıya göz attım. Dante yalan söylemişti. Eminim çoktan gitmiş, beni kandırdığı için gülüyordur. En azından birkaç sıcak yemek yedim.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum. Kapımı kırıp beni kaçırmasını mı? Otobüs terminaline gelip biletimi kullanmama izin vermemesini mi? Hayal gücümün ortaya çıkardığı çılgın fikirler tamamen saçmalıktı. Böyle bir şey olmayacaktı. Neden borcumu ödediğini ve kek istediğini söylediğini bilmiyordum. Ultra zengin insanlar tuhaflıklarıyla bilinirlerdi. Belki bunu sık sık yapıyordu. Onun yokluğunda biraz hayal kırıklığı hissettiğimi kabul etmedim. Onunla bir kez daha dövüşmek istediğimi. Belki onu öpmek istediğimi.

Bunu düşünmeyi tamamen reddettim.

Dolaptan Ovaltine kutumu çıkardım. Neredeyse bitmişti ve döndüğümde yenisini almayı hatırlamam gerekecekti. Kısa bir süre kaldığım bir koruyucu aile evi çok güzeldi ve bayan bana Ovaltine yapar, her gece yatmadan önce benimle konuşurdu. Ne yazık ki, hanımefendi hastalandığı için orada kalmama izin verilmedi ve sadece bir hafta kadar kaldım. Bu, büyürken sahip olduğum birkaç güzel anıdan biriydi ve tek başıma kaldığımda, bir kutu satın alıp geceleri bir fincan içerdim. Bu, nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Yanımda taşıdığım tüm kötü anılar yerine, hoş bir şeyle bağlantı kurmamı sağlıyordu.

Futonumun üzerine uzandım, aniden yorgunluk bastırdı. Sabah giyinmeyi planladığım için giyinmeye zahmet etmedim. Giydiğim tayt ve sweatshirt yeterince rahattı. Roomba yanıma tırmandı ve her zamanki gibi arkamda uzandı. Arkama uzandım, tüylerini okşadım ve karanlığı kucaklayarak hızla uykuya daldım.

Yarın daha iyi bir gün olacaktı.

Uyandığında kendimi halsiz hissediyordum. Battaniyenin altına tekrar girdim, yatak bu sabah olağanüstü rahattı ve oda her zamankinden daha aydınlıktı. Uykum rüyalarla doluydu. Etrafımda hareket hissetmişim. Vücudum taşınyordu. Bağlantısız sesler. Garip sesler. Dante birden fazla kez aklımdan geçmişti. Onun dokunuşunu hissetmişim. Kafamda sesinin tınısını duymuştum.

"Üzgünüm, Küçük Arı, ama bu olmak zorunda." "Hoşuna gidecek."

"Sorun yok, yakında orada olacağız. Ben yanındayım."

Gözlerim hala kapalıyken, arkama uzandım ve uyurken Roomba'nın rahatlatıcı sıcaklığını hissettim. Onun varlığına ihtiyacım vardı, bu yüzden tüyelerini okşadım. Bu sabah neden bu kadar sersemlemiş hissettiğimi bilmiyordum. Hiçbir şey almamıştım; hatta, çok çabuk uykuya dalmıştım. Yatağın yanında duran bardağı uzattım ve soğuk sudan bir yudum aldım. Elimdeki bardağın ağırlığını hissedince kaşlarımı çattım. Kenarına oyulmuş ağır desenleri parmağımla izledim. Her zamanki bardağım, bir dolarlık mağazadan aldığım küçük, ucuz bir bardaktı. Yutkundum, futonun yanındaki masaya kadehi koyup battaniyeyi kavradım. Yumuşak, hafif ve sıcaktı. Güneş ışığı ve narenciye kokuyordu. Battaniyelerim eski, pürüzlüydü ve her zaman nemliydi. Futonum farklıydı. Sert ve acımasız değildi. Üzerinde yattığım yatak vücudumu bir bulut gibi sarmalıyordu.

Oturdum, yorgun gözlerimi zorla açtım. Şaşkınlıkla tanıdık olmayan odaya baktım. Krem rengi duvarlarda güzel manzara resimleri asılıydı. Yumuşak esintiyle tembelce hareket eden perdeleri olan büyük pencereler bir duvarı kaplıyordu. Yattığım yatak yumuşak, kalın ve lüks bir yataktı. Sıkıca tuttuğum battaniye, elimde kabarık ve yumuşak hissediliyordu. Yanımda Roomba gerindi ve yuvarlanırken boğazından düşük bir ses çıkardı. Bir rüya gördüğümü fark ederek rahatladım. Bir rüyanın içinde. Roomba'yı hissedebiliyorsam, duyabiliyorsam, belli ki sadece rüya görüyordum. Yataktan kayarak indim ve hala sweatshirt ve tayt giydiğimi fark ettim. Homurdandım. En azından süslü pijamalar hayal edebilirdim. Pencerelere doğru yürürken ayaklarımın altında zemin sıcak geliyordu. Önümdeki manzaraya hayretle baktım. Tepeler,

ağaçlar, üzüm bağları ve yeşillik, kilometrelerce uzanan tek görebildiğim şeydi. Balkona çıktım, taşlar ayak parmaklarımda hala sıcaktı ve korkuluğa doğru yürüdüm. Altımda, ortasında bir çeşme olan dairesel bir araba yolu vardı. Su güneşte sıçrayıp dans ediyordu ve hava doğanın kokusuyla ağırlaşmış, esinti temiz ve ferahlatıcıydı. Derin bir nefes aldım ve kahve kokusunu da aldım. Gülümsedim. Kahve olmadan iyi bir rüya tamamlanmış sayılmazdı.

Karnım guruldadı ve önceki gece akşam yemeğinde sadece bir elma ve fıstık ezmeli kraker yediğimi hatırladım. Aç hissediyorsam, bu yakında uyanacağım ve bu güzel manzara kaybolacak demektir. Odaya geri döndüm ve güzelliğini tekrar içime çektim. Yüksek tavanlar. Işık. İlk kez fark ettiğim güzel duvar halıları. Bavulum, kedi taşıma çantası ve bazı kutular bu odada yerinden çıkmış gibi görünüyordu ve kaşlarımı çattım.

Neden bavulum, taşıma çantası ve bazı kutular rüyamda yer alıyordu?

Etrafıma tekrar baktım, nefesim hızlandı. Duvarlardan birinde iki kapı gördüm ve birine bakarak ağzım açık kaldı. Tüm tulumlarım, yıpranmış tişörtlerimin yanında düzgünce asılıydı. Carolina'nın düğününde giydiğim elbise de oradaydı. Karşı tarafta ise çeşitli renklerde daha fazla tulum vardı. Dokunduğumda ipek gibi yumuşak pamuktan yapılmış yeni gömlekler. Hiç giyilmemiş spor ayakkabılar yerde sıralanmıştı.

Nefesim daha da hızlandı ve diğer kapıyı açarak lüks banyoya baktım. Kocaman küvet ve duş. Mermer lavabo. İşemem gerektiğini fark ettim.

Bu rüyada olmamalı, değil mi?

Panik halimi bastırmaya çalışarak tuvaleti kullandım. Ellerimi ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçalarken aynada kendime baktım. Soluk yüzümün etrafında saçlarım dağınıktı, durumun gerçekliği netleştikçe gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Soğuk cama dokundum.

Rüya görmüyordum.

Hissettiğim her şey, gördüğüm her şey gerçektir. Toronto'daki dairemde değildim.

Neredeydim ben?

Yatak odasına geri döndüm ve karşı duvarda başka bir kapı gördüm. Roomba'nın kaybolduğunu fark ettim ve kapının aralık olduğunu gördüm. Oradan çıkmış olmalıydı.

Dikkatlice kapıya yaklaştım ve koridora göz attım. Zemin mermer ve tertemizdi. Bir merdiven gördüm ve parmak uçlarımda yürüyerek korkuluğa yaklaştım ve aşağıya baktım. Zemini aynı mermerden yapılmış devasa bir fuaye dairesel bir şekle sahipti. Kocaman bir ahşap kapısı vardı ve diğer odaların girişlerini görebiliyordum. Uzaklardan gelen hafif bir müzik sesi duydum.

Kahve kokusu daha da güçlenmişti ve omuzlarımı dikleştirdim. Bu değişikliklerin arkasında kimin olduğunu biliyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Ve bunu konuşmak üzereydik.

DANTE

Merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle gelen ayak seslerini duydum. Kapıda görünmesini sabırla bekledim. Tahmin ettiğim gibi, önce ön kapıya yöneldi ve kapıyı açamayınca, bir çıkış yolu bulmak umuduyla bu odanın parlak ışığına doğru yöneldi. Elinde kahve fincanıyla kanepede oturduğumu görünce birden durdu.

Tanrım, berbat bir haldeydi. Saçları sanki rüzgar tüneline kalmış gibiydi. Giysileri gerilmiş ve buruşmuştu. Yüzünde yastık izleri vardı. Alt dudağında küçük bir dış macunu lekesi vardı. Lanet olasıca büyüleyiciydi.

Ama sonra cildinin beyazlığını ve onu saran yorgunluğu fark ettim.

Ovaltine'ine fazla sakinleştirici mi koymuştum?

Buraya kadar olan yol boyunca uyumuştum, benden neredeyse hiç ayrılmamıştı. Uçak havalandıktan sonra başını kucağıma koydu ve uykusunda çok mırıldandı, bir mıknaş gibi bana olabildiğince yakın sokuldu. Ben hareket ettiğimde o da hareket etti. Ben kalktığımda yüzünü buruşturdu ve inledi ama hiç uyanmadı. Ben ona döndüğümde küçük bir rahatlama sesi çıkardı. Onu uçaktan arabaya, oradan da villaya hiç gürültü patırtı yapmadan taşıdım.

Belki de hesaplarım yanlış çıkmıştı.

Ayağa kalktım ve hemen ona doğru yöneldim. "İyi misin?"

"İyi mi miyim?" diye tekrarladı, sesi yükseliyordu. "İyi mi miyim? Dün gece dairemde yattım ve burada uyandım! Sence nasıl

Nasıl olduğumu düşünüyorsun? Burasının neresi olduğunu bile bilmiyorum!"

"Benim villamdasın. Seni buraya ben getirdim."

"Beni buraya sen getirdin," diye tekrarladı. Ağzını kapattı. "Aman Tanrım, beni seks kölesi yapıp satacaksın."

Gülmekten boğuluyordum. "Hayır, planım bu değil."

"O zaman beni öldür. Sen bir tür manyaksın. Ailenin hiçbir fikri yoktu." Aniden dövüş pozisyonu aldı. "Deneyin bakalım, ihtiyar. Sizi alt edebilirim."

Ellerimi kaldırdım. "Sana saldırmayacağım. Benimle olduğun sürece sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Çok geç."

Bayılmayacağından emin olduktan sonra kanepeye geri döndüm. Karşımdaki koltuğu işaret ettim ve kısa bir tereddüitten sonra yanıma geldi ama oturmadı. Kedisi yanımdaki kanepeye atladı, kıvrılıp kalın gri tüylerini okşarken mırıldanmaya başladı.

Brianna şokunu zar zor gizledi. "O herkesten nefret ediyor."

"Beni seviyor. Uçuş sırasında arkadaş olduk. Ton balığı seviyor." "Yani onun sevgisini satın aldın."

"Ona istediğini verdim, o da bana ihtiyacım olanı verdi. Karşılıklı yarar sağladık."

"Senin için ne yaptı?"

Ciddi bir ifadeyle cevap verdim. "Halıya pislemedi."

"Yazık," diye mırıldandı Brianna, Roomba'ya bakarak. "Hain," diye tısladı. Kedi onu görmezden geldi, başını gömdü ve bir patisini bacağıma dayadı. bacağıma dayadı.

Cezveden bir fincan kahve doldurdum, biraz krema ekledim ve Brianna'ya uzattım. O kahveye baktı ve başını salladı. "Sanmıyorum."

Bir yudum aldım ve masaya koydum. "Saçma. Gördün mü? Gayet iyi. Uyanmak için biraz kafeine ihtiyacın olacağını düşündüm."

Onun istediğini biliyordum. Kahveye bakıp, hareket etmeyi reddetti.

Fincanıma biraz daha kahve döktüm. "Hadi ama. Isırmam." Gülümsedim. "Henüz."

Yaklaşmaya başladı, sanki birdenbire atlayıp onu yakalayacakmışım gibi yavaşça. Onu bu şekilde düşündüğü için suçlayamazdım. "Rahat ol, Küçük Arı. Tamamen güvendesin."

Burun kıvırdı, bu ses beni gülümsetti. "Evet, başka ne olabilir ki?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Beni zaten kaçırdın."

"Sana söyledim. Zor yoldan ya da kolay yoldan. Yine kaçmak üzereydin. Şehrden ayrılmak istediğin çok açıktı, ben de seni buraya getirdim. Saklanmak istediğin kulübeden çok daha güzel bir yer."

Nereye gittiğini bildiğimi görünce şaşırılmış göründü, ama dev

am "Tam olarak neresi?"

etti. Kahveden bir yudum aldım. "İtalya'nın kıyısında."

Dehşete kapılmış bir şekilde oturdu. "İtalya'da mıyım?"

"Evet." Taze kahvaltılık hamur işleri dolu bir tabak uzattım. "Acaba aç olmalısın."

"Sanki onlara ilaç katmadığınıza inanacakmışım gibi."

"Bir tane seç. Bir ısırık alıp sorun olmadığını kanıtlayayım." Onun yemek yemesini istiyordum.

Ve içmesini. Hâlâ çok solgundu.

"Hepsine ilaç katmış olabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Bu harika ikramları boşa harcamış olurdum." Birini alıp bir ısırık aldım, sonra bir tane daha seçip aynısını yaptım. Çiğnedim ve yuttum, sonra tekrar yaptım. "Şimdi, hangisini istediğini seç. Hepsi iyi."

"Onlardan yemem. Üzerlerinde senin mikropların var." "Benim *mikroplarım* mı? On iki yaşında mıyız?"

Yine burnunu çekti. "Kesinlikle değilsin."

Gözlerimi kısarak baktım. "Dikkatli ol, Küçük Arı."

Ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Onu dolaşmasına izin verdim, kahvemi içip mikroplarla dolu hamur işlerinden birini alıp yedim. Çok lezzetliydi.

Sınırına ulaşmış olmalıydı çünkü yaklaştı, tabaktan bir pasta aldı ve benim doldurduğum kahve fincanını aldı. Uzaklaşarak, yudumlarken ve çiğnerken, takdir dolu düşük bir inilti duyduğumda, kahvemi yudumlayarak gülümsememi sakladım.

"Eve gitmek istiyorum."

"Bir süreliğine burası senin evin."

Kahvesini ve pastasını bitirdi, fincanı masaya sertçe bıraktı. "Beni burada tutamazsın."

"Nereye gideceksin?" diye sordum. "Polise."

"Umarım İtalyanca biliyorsundur."

"Beni kaçırdığını söyleyeceğim."

"İyi şanslar. Ben bu küçük kasabada çok sayıda gayrimenkul ve işyeri sahibi, saygın bir iş adamıyım. Anlatmayı başarsan bile sana inanmayacaklar."

"Beni buraya nasıl getirdin? Pasaportum yok." "Sana bir tane temin ettim."

"S-senin öyle bağlantıların mı var?"

"Birçok bağlantım var, Küçük Arı. Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla." "Bunu neden yaptın?" diye ağladı. "Sana ne yaptım ki?"

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. O geri çekildi ve duvara çarptı. Onun önüne geçtim, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştım. Hızlı nefes alıp verişini hissettim. "Beni büyüledin. Sen ve lezzetli keklerin. Seksi sesin. Küstah ağzın. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Benim için kek pişirmeni istiyorum. Benim için şarkı söylemeni istiyorum. Benimle dans etmeni istiyorum. Özgürlüğünü kazanacaksın, bir kek, bir şarkı, bir dansla."

"Sen delisin."

"Evet, öyleyim. Senin hakkında. Beni derinden etkiledin, Küçük Arı. Bir anda. Sen benim tatmin edemediğim bir arzusun. Bu yüzden alabileceğim her şeyi alacağım. Her lokmayı. Her tadı. Bir süreliğine benim olacaksın. Arzum tatmin olduğunda, tatlı ihtiyacım giderildiğinde, evine gideceksin."

"Sana inanmıyorum. Daha fazlasını istiyorsun."

Onun buklelerinden birini parmağıma doladım. İpeksi ve yumuşaktı. Nazikçe çektim. "Daha fazlasını istiyorum. Ve sen bana vereceksin. Ama bu anlaşmamızın bir parçası olmayacak. Sen de istediğin için olacak."

"Lütfen. Beni bırak."

"Yapamam."

"İstediğin kadar pasta yaparım. Toronto'da bir evin olmalı. Bir yıl boyunca her gün sana pasta yaparım," diye pazarlık etti.

"Seni burada istiyorum."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf ettim, bir avuç dolusu karışık saçlarını yumruğumda topladım. Ona baktım ve gözlerimiz kilitlendiğinde aramızda bir sıcaklık hissettim. Yanakları kızarmıştı, öfkeden mi yoksa tutku mu, bilmiyordum. Koyu renkli gözleri ışıktı parıldıyordu, elimi koluna koyup omzunu ve açıkta kalan köprücük kemiğini okşadım. Cildi sıcak, yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

"Yapma," diye fısıldadı.

"O zaman bana öyle bakmayı bırakmalısın."

Bakışları ağızıma düştü, sonra tekrar yukarı çıktı. Dudaklarını yaladı ve onları tatma, benimkilerle birlikte hareket ettiklerini hissetme ihtiyacı çok güçlüydü.

Başımı eğdim, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Dudaklarımda nefesinin sıcaklığını hissettim, ama kıpırdamadım. Ayak parmaklarının ucuna yükselip dudaklarını dudaklarıma bastıran oydu.

Tek bir dokunuşla kendimi kaybettim. Onu kendime sıkıca çektim ve öptüm, düşük bir iniltiyle dilimi ağızının içine kaydırdım. Pastasındaki tatlı peynir ve kirazların tadını aldım. Kahvesinin tadını.

Ve onun.

O bağımlılık yapıcıydı.

Ve onu benim yapacaktım.

Onu duvara ittim, başımı boynuna eğip narin tenini öptüm. Nefesini tuttu, başı sert yüzeye geri düştü.

Sonra donakaldı ve beni itti. Geri

çekildim, gözlerine baktım.

Gözleri vahşî ve korku doluydu.

"Hayır," dedi.

Ellerimi kaldırdım. Bana ne kadarını vereceğine karar veren oydu. Her zaman öyleydi.

Onun bir sonraki hamlesini zaten tahmin etmiştim ve ona izin verdim. Bakışları odanın içinde dolaştı ve büyük verandaya açılan açık Fransız kapılara takıldı. Kolumun altından sıyrıldı ve tüm hızıyla onlara doğru koştu. Onun özgürlük olarak gördüğü şeye doğru.

Koşmasına izin verdim. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Mülk genişti, ağaçlar ve kalın, yüksek bir çitle çevriliydi. Kapıya ulaşmayı başarsa bile, onu aşamazdı. Pürüzsüz taş duvarlar beni koruyordu. Onu da güvende tutacaklardı. Koşmasına izin verip yorulmasını bekleyecektim. Sonra onu yakalayacak ve sakinleştğinde bu durumu çözecektik.

Benden kaçmak için şehir dışındaki korkunç bir kulübeye koşacağını anladığımda, harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim. O dışarıdayken, kilidi kolayca açarak onun küçük dairesine girdim. Geçen gece oradayken, bana her gece bir fincan Ovaltine içtiğini söylemişti. Teneke kutu neredeyse boştu, bu yüzden sakinleştirici eklemek kolaydı. Teorimin yanlış olması ihtimaline karşı bir yedek planım vardı.

Ama o gece vardığımda, o baygın halde yatıyordu. Yanımda gelen iki adam, getirdiğim kutuları kısa sürede paketlediler.

Giysilerini ve yakın zamanda isteyebileceğini düşündüğüm her şeyi aldım. Zaten hazırlanmış valizi işimi kolaylaştırdı. Kedisi şaşırtıcı bir şekilde işbirliği yaptı ve hiç direnmeden onu taşıma çantasına koymama izin verdi. Bilinci kapalı olan Brianna'yı özel uçağıma taşıdım ve kısa sürede havalandık. Uçaktaki kimse uyuyan kadını sorguladı ve iniş yaptığımızda uçağı gelen gümrük memuru tanıdığım biriydi. Yaptırdığım sahte pasaporta neredeyse hiç bakılmadı ve kısa sürede villaya doğru yola çıktık. Onu yatağı yatırıp bir süre yanında uzandım, sonra duş alıp aşağı indim ve onun uyumasını beklemeyi karar verdim. Onun programını biliyordum ve sürekli yorgun olmasına şaşırmadım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Onun hangi yöne koştüğünü görmek için veranda kapısına doğru yürüdüm, kanepenin yanında durdum ve gülmeye başladım. Benden uzaklaşmak için çok hevesliydi, ama masanın önünden geçerken bitli bir hamur işi kapmayı unutacak kadar hevesli değildi.

Şüphesiz, enerjiye ihtiyacı vardı.

Onu bulduğumda konuşacak çok şeyimiz

vardı. Sekizinci Bölüm

BRIANNA

Dante'nin mülkünü çevreleyen ağaçların hemen içindeki çimlere uzandım. Nefesimin ne kadar zor olduğu göz önüne alındığında, açıkça formda değildim. Geriye baktım ve başımı salladım. Çok uzağı gitmemiştim. Muhtemelen o lanet olası herifin bana ilaç vermiş olması yüzündendi.

Bana ilaç vermişti.

Carolina balayından döndüğünde ona bir nutuk çekecektim. Akrabaları böyle davranıyorsa, onun aile toplantıları için bir daha pasta yapmayacaktım.

Beni kaçırdı.

Beni uyuşturup kaçırdılar ve İtalya'ya getirdiler. Aman Tanrım, İtalya'daydım.

Durumum daha kötü de olabilirdi. Dante, nefes alamayacağınız kadar sıcak olan Güney'in küçük bir kasabasında yaşıyor olabilirdi. Ya da Alaska'da. Soğuktan nefret ederdim. Buradaki iklim... güzel görünüyordu.

En azından manzarası güzeldi. Kaçırılma olayına göre oldukça iyiydi.

Elimdeki tatlıyı ısırdım ve yavaşça çiğnedim. Bu hamur işleri harikaydı.

Yine de, bana sorabilirdi. Fikrimi değiştirebilirdim. Gözlerimi devirdim ve öfkemi yeniden buldum.

"Hayat pek de iyi değil," demişti Dante, açık sözlü bir şekilde. "*Burası berbat bir yer, değil mi?*"

Gözlemleri doğrudu. Günlük hayatımın çoğundan nefret ediyordum. Mücadele. Daire. Sürekli olarak maddi olarak başımı su üstünde tutmaya, eski pencerenin sızıntılarını tamir etmeye, böcekleri kovalamaya, sıcak kalmaya, MaryJo'ya sinirlenmemeye çalışıyordum.

Ama bu benim hayatımdı ve onun gelip onu benden almasına hakkı yoktu.

Pastayı bitirdim, keşke bir şişe su alabilseydim diye düşündüm. Susamıştım. Belki karakola gittiğimde bana içecek bir şey verirlerdi.

Ayağa kalktım ve ağaçların arasından geçerek sonunda bir taş duvara ulaştım. Yukarı baktım ve duvarı tırmanmanın imkânsız olduğunu fark ettim. Duvar yaklaşık üç metre yüksekliyeydi, pürüzsüz tuğladan yapılmıştı ve tırmanmak için tutunacak hiçbir yer yoktu. Bir an için şaşkına döndüm, sonra mülke girmek için bir kapı olması gerektiğine karar verdim. O kapıyı bulup üzerinden tırmanacaktım. Yine tökezleyip dizimin üzerine düştüğümde, Dante'nin bu kadar zengin olması ve bu kadar büyük bir mülke sahip olması için içimden sessizce küfrettim. Ağrıyan eklemi ovuştururken, havaya küfürler savurmak istedim, ama ben asla küfür etmem ve bunun bana bir faydası olmayacağını biliyorum.

Yine de, yorgun bir şekilde ön kapıya doğru yürürken, içimden ona küfürler yağdırdım ve kapının önünde dururken ağlamak istedim. Yükselen, kalın metal dikenler panellere işlenmişti. Taş duvarlar kadar yüksek olan bu dikenler, araları birbirine çok yakın olduğu için aralarından geçmek imkansızdı, tırmanmak için çok pürüzsüzdü ve tabii ki kilitliydi.

"Dumbledore!" diye bağırdım, ayaklarımla yere vurmak istedim. Öyle de yaptım.

Bir kıkırdama duydum ve topuklarımla üzerinde dönerek Dante'yi güneşte bir battaniyenin üzerinde uzanırken buldum.

"Şimdi de öfke nöbeti mi? Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi, kaygısız bir şekilde. "Biraz zamanın aldı. Ve kapılar büyüye maruz kalmazlar."

"Senin beni uyuşturman sayesinde adımlarım yavaşladı, maymun oğlu."

Şaşırmış göründü, sonra gülmeye başladı. "Annem tamamen insandı, Küçük Arı. Seni temin ederim." Bana işaret etti. "Soğuk suyum var. Ve yiyecek. Susamış ve acıkmış olmalısın."

İkisi de doğruydu, ama ona bunu göstermedim. Yavaşça ona doğru yürüdüm, o da ayağa kalktı. "Neden topallıyorsun?"

"Ayağım takıldı," diye başladım, sonra durdum. "Bu bir piknik mi?" Battaniyeyi ve sepeti işaret ettim. Bekleyen yastıkları. "Kaçmaya çalışıyorum, sen piknik öğle yemeği mi hazırlıyorsun? Ne halt ediyorsun?"

Yine güldü. "Küfür etmeyi sevmiyorsun, değil mi?" "Hayır."

Yüzümü avuçlayıp tekrar öperek beni şaşırttı. Ondan uzaklaşıp ona yumruk atmak istedim, ama ağzının ağzımdaki hissini oldukça sevdim.

"Otur," diye emretti.

Beni bu kadar uysal yapan şey onun öpücükleri olmalıydı. Ona saldırmalı, gördüğüm bıçağı kullanarak onu kapıları açana kadar korkuyla yerde tutmalıydım.

Ama bunun yerine oturdum. Yorgundum.

Yanımda oturdu ve bana soğuk su uzattı. Minnettarlıkla suyu içtim.

Leggingimi yukarı çekti, dizlerimde oluşan morluklara tısladı. Birinde bulunan küçük kesikleri parmağıyla izledi.

"Leggingimi yırttın, seni aptal," diye mırıldandım. "O hamur işlerinden daha var mı?"

Eğilip bir dizimi, sonra diğerini öptü. "Kendini incittiğin için üzgünüm, Küçük Arı. Sana buradan ayrılmaman gerektiğini söylemişim." Dudaklarını tenime değdirdiğinde nefesim kesildi. Dudaklarının dokunuşuyla omurgamdan bir titreme geçti. Dudaklarının başka nereye gidebileceğini düşünmek istemedim.

"Polise gideceğim," diye ısrar ettim. "Sabah seni götüreceğim."

Lezzetli hamur işlerinden birine uzanırken yarı yolda durdum. "Ne?"

"Seni polise götüreceğim. Sen de şikâyetini yaparsın." "Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

"Hiç bir şey. Onlara kendi tarafını anlatabilirsin. Ben de kendiminkini anlatırım. Onlar ne karar verirse versin, ben ona uyacağım."

Gözlerimi kısarak baktım. Bu teklifte bir terslik vardı. "Sana güvenmiyorum."

"Güvenmemelisin de. Ama başka seçeneğin yok. Şimdi, öğle yemeğine ne dersin?"

Sepeti açtı ve ben aç bir şekilde yiyeceklere baktım. Taze ekmek, harika peynirler ve zengin, keskin kokulu etler önümde belirdi. Küçük kaplarda zeytin, dilimlenmiş salatalık ve minik domatesler vardı. Bir başka kapta da daha fazla hamur işi vardı.

Dante bana bir tabak uzattı. "Ye, Küçük Arı. Lütfen."

Açlıktan ölüyordum, tabağımı doldurdum, sonra arkama yaslanıp yemeye başladım. Ekmek gevrek ve lezzetliydi. Peynirler keskin ve zengin tadı vardı. Et, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

"Neden bu kadar tatlılar?" diye sordum, bir domatesi kaldırarak.

"Burada daha tatlılar. Toprak, iklim," diye açıkladı.

Doyana kadar yedim, iki hamur işi daha dahil. Dante beni yakından izleyerek yedi. Önce bardağıma su doldurdu, sonra lezzetli ve ferahlatıcı bir köpüklü sıvı.

Dudaklarımı peçeteyle sildim ve iç geçirdim. "Bu inanılmazdı. Bir kaçırana yemek yediğimi neredeyse unutuyordum."

"Ev sahibin, demek istiyorsun." "Yarından sonra değil."

"Göreceğiz. Belki sana yine ilaç veririm. Yediğin yemekleri bana kontrol ettirmedin."

Ona sert bir bakış attım.

O gülmeye başladı. "Dalga geçiyorsun. Tanrım, yüzün çok ifade dolu. Belki bana siktir git demezsin, ama bakışların öyle diyor. O kara gözlerinle söylediklerin büyüleyici. Seni okumak benim için çok kolay."

"Çoğu insan benim kapalı biri olduğumu düşünüyor." "Yeterince yakından bakmıyorlar."

Başımı salladım, gözlerimi kapattım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. Sıcaklık vücuduma işledi. Yorgundum, son birkaç gündeki olaylar beni çok yormuştu. Dante başımı kaldırıp altına bir yastık koyduğunda irkildim. "Biraz dinlen ve yemeğin sindirilsin."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak."

Dudaklarını başıma bastırdı. "Tamam, Küçük Arı. Ne dersen o." "Umarım seni

Bubba adında biriyle aynı hücreye koyarlar ve o da senin seni beğenir," diye mırıldandım, yanıma dönerek. "Son gününün tadını çıkar

, seni bisküvi çocuğu."

Nazik parmaklar başımı okşadı. Dante alçak ve seksi bir sesle kıkırdadı. "Tamam, Küçük Arı. Tamam," dedi tekrar.

Yine güneş ışığıyla uyandım. Yatakta oturup, gözlerimi kırpıştırarak ve kafam karışık bir şekilde. Yanımda Roomba, uzanmış ve yatağın yumuşaklığının tadını çıkararak uyuyordu.

Nasıl yatağa geri dönmüştüm? Son hatırladığım şey, Dante'nin malikanesinden bir çıkış yolu bulmaya çalıştıktan sonra onunla piknik yapmamızdı. Harika yemekler. Onun iyi arkadaşlığı. Güneşte uzanmak. Uyuyakalmış olmalıyım ve Dante bir şekilde beni geri getirip yatağa yatırmış olmalı.

Şok olmuştum. Genelde uyukum hafiftir. Yaşadığım yeri düşünürsek, öyle olmak zorundaydım. Birden fazla kez, biri eve girmeye çalışmıştı. Bir keresinde salonda küçük bir yangın çıkmıştı. Kendimi savunmak veya hızlıca kaçmak zorunda kalırsam diye, bir gözüm açık uyumayı öğrenmişim. O dairede kendimi hiç güvende hissetmemişim, ama paramın yettiği tek yer orasıydı.

Burada ise tam da öyle hissediyordum. Güvende. Dante'nin beni kaçırdığı için burada olduğumu düşünürsek, bu garip bir durumdu.

Ama bu gerçekten kaçırılma gibi gelmiyordu. Sanki bir tür erteleme verilmiş gibi hissediyordum. Ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Sabahın erken saatleriydi, saat sekiz civarıydı sanırım. Yorganı geri çektim ve dizimde sıyrık olan yere bandaj yapıştırdığımı fark ettim. Dante'nin yarayı öptüğünü hatırladım. Dudaklarının bana dokunuşunu.

Kafamı salladım. Böyle düşünemezdim. Onun manipülatif yöntemlerinin kurbanı olamazdım. Stockholm sendromuna yakalanıp beni kaçıran adama aşık olurdum. Bu olmayacaktı. Bugün beni polise götüreceğine söz vermişti ve ben onu bu sözüne sadık kalmaya zorlayacaktım. Birkaç gün içinde evde olacaktım. O da hapse girebilirdi.

Banyomdaki duşu kullandım, çoklu jetlerin keyfini çıkardım. Kokulu şampuan ve saç kremi kullanıp tatlı kokulu sabunla kendimi köpürttüğümde etrafımda buhar yükseldi. Bu ürünleri valizime gizlice koyabilir miyim diye düşündüm. Lüks markalardı, benim alabileceğimden çok daha pahalıydılar. Onun bunları özlemeyeceğinden emindim.

Orada asılı duran yeni kıyafetleri görmezden gelerek pembe tulumumu ve çiçek desenli tişörtümü giydim. Pembe spor ayakkabılarımı giydim ve pantolonumun paçalarını sıvadım. Derin bir nefes alarak, kahve kokusunu takip ederek yemek odasına doğru aşağı indim.

Dante masada oturmuş, elinde bir fincan kahve ve gazete tutuyordu. Henley tişört ve kot pantolon giymiş, çok yakışıklıydı. Gözlerini vurgulayan sade siyah çerçeveli gözlük takmıştı. Gözlük çerçevesinin üzerinden bana baktı. "İşte buradasın, Küçük Arı. Saatlerce uyudun. Umarım dinlenmişsindir?"

Masaya yaklaştım ve Roomba'nın kucağında kıvrılmış olduğunu görünce şok oldum. "Kedime ne yapıyorsun?"

Ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey. O bana geldi. Beni seviyor." "Belki hapisten çıktığında bir tane alabilirsin."

"Hâlâ beni polise götürüp suç duyurusunda bulunmak istiyor musun?"

"Evet."

"Önce kahvaltı yapabilir miyiz? Hapishanedeki yemeklerin tatsız olduğunu duydum."

Bir kadın iki tabakla içeri girdi. Yemek kokusu midemi guruldattı. Bana gülümsedi ve Dante'ye bir şey söyledi. Dante başını bana doğru salladı ve bir şey söyledi.

"Beni kaçırdı," dedim. "Yardım edebilir misiniz?"

Cevap yoktu, sadece kadın gülererek Dante'nin omzuna hafifçe vurdu, sonra kahve fincanını alıp Dante'nin fincanını doldurdu ve yanındaki fincana da bir fincan daha doldurdu. Kadın odadan çıktı ve Dante sandalyeyi işaret etti. Kokunun cazibesine karşı koyamayıp oturdum.

"Yardım yok," diye mırıldandım.

"İngilizce bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Kahvaltını yap."

Çatalımı aldım ve kabarık omletten bir lokma kestim. "Lezzetli."

Gülümsedi. "Her zamanki İtalyan kahvaltın değil. Ama Kanada'da yaşarken edindiğim bir alışkanlık. Sabahları yumurta yemeyi severim. Akşam yemeğine kadar, atıştırma zamanları hariç, bir şey yemem."

"Dün benimle piknik öğle yemeği yedin."

"Senin için neler yapabileceğimi bilsen şaşırırsın, Küçük Arı." "Beni odama taşıdın."

Kahve fincanının kenarından beni inceledi. "Yorgundun. Seyahatten ve kaçış yolunu bulmak için kilometrelerce yürümekten dolayı, şüphesiz."

"Vücudumda kalan ilaçları da unutma."

Kafasını salladı. "Bu ilaçların yan etkisi yoktur. Seni bir süre bayılttıkları dışında çok zararsızdırlar. Bence zaten yorgundun ve bu ilaçlara çoğu insandan daha güçlü tepki verdin. Bugün daha dinlenmiş görünüyorsun, buna sevindim. Polise daha yüksek sesle bağırabilirsin."

Hiçbir şey söylemedim, kahvemi yudumlarırken kahvaltımı yaptım. Güneş ışııyla dolu odaya baktım. Çok hoştu. Sade, ama zarif ve sıcak bir yerdi.

"Çok güzel bir evin var."

O başını salladı. "Burayı seviyorum. Sessiz ve manzarası bana her zaman ilham veriyor

."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Başını eğdi ve beni inceledi. "Bu sabah meraklısın, Brianna? Kaçıran kişiyi merak ediyor musun?

Evet.

"Ben bir sanat tüccarıyım. Burada bir galerim var, Napoli ve Londra'da daha büyük galerilerim var, Toronto'da da bir tane. Ayrıca sanat eseri koleksiyoncusuyum. Her türlü sanat eserini seviyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Pastan tam bir sanat eseri. Detaylara gösterilen özen. Şekli ve yapısı. Onu yaratma şeklin. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Ve görünüşü kadar tadı da güzeldi? Bu —" diye gülümsedi "—pastanın üzerine konulan çilek gibiydi, tabiri caizse. Mutluluk verici. Çok yeteneklisin."

"Pastamı sanat eseri olarak mı gördün?"

"Evet. Her yerde sanat görüyorum. Sanat sadece resim veya heykel değildir. En basit nesnelerde bile güzelliği görebiliyorum. Sadece bakıp, bir nesnenin ince ihtişamını takdir etmeyi öğrenmek gerekiyor." Bir süre durdu. "Ya da bir insanı."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bunu söylerken bana bakışından, benden bahsettiğini hissettim. Çok güzel değildim; aslında kendimi oldukça sıradan buluyordum. Ama nedense o yoğun bakışıyla bana baktığında, kendimi farklı hissettim.

"Peki, çok sayıda insan çalıştırıyor musun?"

O başını salladı. "Ayrıca bu kasabada ve diğer şehirlerde birkaç işim var.

Varlıklarım oldukça geniş ve bana bağımlı birçok insan var." Garip bir suçluluk duygusu hissettim, ama hemen bastırdım.

"Beni kaçırmadan önce onları düşünmeliydin."

Gülümsedi ve başını salladı. "Anlamıyorsun, Küçük Arı. Beni büyüledin ve başka seçeneğim yoktu. Seni burada, yanımda tutmam gerekiyordu.

Dinlemek istemedin, ben de bunu gerçekleştirdim. Benim işim bu. Cezamı kabul edeceğim."

"Ve işlerin zarar görecek."

Yüzündeki glmsemi hiç kaybolmadı. "Seninle bu kısa zamanı paylaşmak buna değecek."

Arabada gergindim. Kasaba yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı ve Dante st açık arabayla gidiyordu. Esinti saçlarını dalgalandırdı ve başımı toprağın ve güneşin zengin kokusuyla doldurdu. Burası çok güzeldi. Kasabada, galerisini ve diğer bazı dükkanları gösterdi. Küçük bir tuğla binanın önüne geldi, arabayı park etti ve emniyet kemerini çözdü.

Bana bir pasaport uzattı ve ben merakla baktım. "Bu benim," diye haykırdım.

"Evet. Senin için yaptırdım."

"Gerçek mi?"

Cevap vermedi.

"Neden bana veriyorsun?"

"Eve dönmek için buna ihtiyacın olacak," dedi. "Uçak bileti alıp eşyalarını nakletmen gerekecek." Binayı işaret etti. "Ben hapiste olacağım."

Yutkundum. "Tamam."

"Manuel vitesli araba

kullanabilir misin?" "Hayır."

"Malikaneye nasıl dneğini bulman gerekecek. Eminim polislerden biri sana eşlik edecektir."

"Oh."

Çenesini kaşıdı. "Hesabında uçuş masraflarını karşılayacak kadar para olmalı. Kullanabileceğin bir kredi kartın var," diye yüksek sesle düşündü. "Napoli'ye gitmek için araba lazım. İki saatten az uzaklıkta. Özel jetimle oradaki havaalanına utuk, ama hapse girince mal varlığıma el konulacak, bu yüzden sana yardım edemem. Dil engeli sorun olacak, ama bir yolunu bulursun. Sen akıllı bir kadınsın."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ensemden ter damlaları szlmeye başladı. Bunların hiçbirini düşünmemiştim.

Dirseklerini arabanın kapısına dayadı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Şimdi, kedin. Bu bir sorun olabilir. Onu gizlice soktum ve senin yanında belgeleri olduğunu sanmıyorum. Onu bırakman gerekebilir. Serbest kaldığımda onu geri göndermek için gerekli ayarlamaları yaparım." Aniden güldü. "Kahretsin, hukuk ekibimi aramalıyım. Bu konuyla ilgilenmeleri gerekecek."

Alnımda ter damlaları oluşmuştu. Araba kiralamayı hiç bilmiyordum. Kredi kartımın limiti beş yüz dolardı. Bunun eve dönüş uçağına yeteceğinden emin değildim. Ve Roomba'yı bırakmak istemiyordum. Kaçıran kişiye para istemek çok mu kaba olurdu?

Bir polis memuru binadan çıkıp bize doğru yürüdü ve Dante arabadan inip elini sıktı. Yolcu koltuğundaki beni işaret etti ve memur kaşlarını çatı. Hızlı bir şekilde İtalyanca konuştular ve ben sadece bir iki kelime anlayabildim. *Bellissima* bunlardan biriydi. *Infuriata*, bunun öfkeli anlamına geldiğini biliyordum. Memur çenesini ovuşturdu ve mutsuz görünüyordu. "Kaçırma mı?" diye sordu, ağır aksanlı İngilizcesiyle bana bakarak.

Bu benim şansımdı. Arabadan atladım ve ona doğru koştum. "Evet. Kaçırıldım."

Memur Dante ile benim arasına baktı. "Fidye ne kadar?" diye sordu.

"Oh." Elimi salladım. "O fidye istemiyor." "O paha biçilemez,"

diye mırıldandı Dante. "Ona bakın."

"Sana, ah, kötü muamele mi edildi?"

"Hayır. Çok güzel bir odam var ve bana çok iyi davranıyor. Piknik bile yaptık."

Memur, Dante tercüme ederken kaşlarını çatı. "Zorla mı getirdiler?"

Kaçak olarak mı?"

Uzun bir nefes verdim. "Hayır, beni özel jetiyle getirdi. Yol boyunca uyudum, çünkü bana uyuşturucu verdi. Hatta kedimi de getirmiş ve onunla arkadaş olmuş!" Sesim biraz yükseldi ve memur şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Dante ona pasaportumu uzattı ve bir şeyler söyledi. Pasaportu inceledi ve bana sorular sorarken avucunun içinde pasaportu hafifçe vurdu.

"Yaralanmadın mı? Fidye istenmedi mi? Zorla getirilmedin mi?"

"Hayır. Ama beni kullanıyor! Gücünü kötüye kullanıyor. Seks kölesi gibi, ama seks yok," diye ekledim. "Anlaştık. Benden ona pasta yapmamı, şarkı söylememi ve dans etmemi istiyor! Tatlı düşkünü, deli bir Operadaki Hayalet gibi. Beni kullanıyor!"

Dante başını eğdi ve ağzını kapattı. Memur bir şey söyledi ve Dante cevap verdi. Daha hızlı İtalyanca konuşmalar devam etti ve memur gülümseme cüretini gösterdi.

"Kek mi?" diye sordu.

Dante parmaklarını öptü. "Lezzetli. Ve melek gibi bir sesi var." Bana hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

Onun sözlerine kızarmamaya çalıştım. *Neden bu kadar tatlı davranıyordu?*

Dante, ellerini kullanarak ve bol bol jestler yaparak başka bir şey daha söyledi. Sonra, sanki adamın kendisini tutuklamasına izin veriyormuş gibi, bilekleri yukarıda olacak şekilde kollarını uzattı. Memur arkasına uzanarak bir çift kelepçe çıkardı. Dante boyun eğmiş görünüyordu ama sessiz kaldı.

Savaşığım rahatsızlık hissi daha da güçlendi. Göğsüm sıkıştı.

Gerçekten tutuklanmasına izin mi verecekti? Onu götürüp hapse mi atacaklardı?

Ne yapmıştım ben?

"Durun!" diye

bağırdım. Bana

baktılar.

"Yanlış. Hata. Öyle demek istemedim. Tutuklama yok!" dedim, aralarına sıkışarak. "Ben buradayım. Burada olmaktan mutluyum. Burası çok güzel. Hapishane yok. Hayır." Kafamı salladım. "Benim hatam."

Dante kolunu belime doladı ve beni gövdesine doğru çekti. Kafama bir öpücük kondurdu ve ben de beceriksizce kolunu okşadım. "Her şey yolunda."

Polis memuru bana baktı, sonra gülümsedi.

"Kaçırılmadın mı?"

"Hayır. Kendi isteğimle buradayım."

"Şu anda kızgın değil misin?"

"Hayır."

Dante'ye bir şey söyledi, Dante güldü ve diğer adama cevap verdi. Memur pasaportumu uzattı, ben de aldım. El sıkıştılar ve memur dönüp gitti.

"Son şansın," dedi Dante.

Ben hiçbir şey söylemedim. Memur binaya geri döndü ve Dante beni arabaya götürdü. Arabaya bindi ve binadan uzaklaştı. Küçük bir kafenin önüne gelip durana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Kahve ve tatlı bir şey istiyorum," dedi, bana bakarak. "Geliyor musun, Küçük Arı? Buradaki latteler inanılmaz."

Sessizce onu takip ettim, içeride tepsiyle geri dönmeden önce işaret ettiği masaya oturdum. Tepsinin üzerinde birkaç pasta ve iki buharlı latte vardı, tepsiyi aramıza kaydırıldı.

Hiçbir şey söylemeden kahvelerimizi yudumladık ve hamur işlerini yedik. Zaman geçtikçe daha da kalabalıklaşan caddeye baktım. Dükkanlar açıldı, yerliler birbirlerine seslendi ve turistler gelmeye başladı. Birçok kişi Dante'yi selamladı. O da çenesini hafifçe kaldırarak hepsine selam verdi ve birkaç kişiyle tokalaşmak için ayağa kalktı. Ama tepsi boşalana kadar konuşmadı.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Sana güvenen insanlar var. Bunun ne demek olduğunu biliyorum ve bunu onlardan almak istemedim. Ayrıca, Carolina en sevdiği amcasını tutuklatırsam beni affedeceğinden emin değilim. Hak etse bile."

"Ben onun vaftiz babasıyım."

"Bu durumu daha da komik hale getiriyor. Vaftiz babası tarafından kaçırılmak. Film gibi."

"Mutlu bir son yazabiliriz." Gözlerine

baktım. "Nasıl?"

"Teklifimi kabul et. Kal. Bana keklerimi pişir. Şu anda bildiğin hayatının sıkıcılığından biraz kurtul. Güneşin tadını çıkar. Yüz. Dinlen. Seni biraz şımartmama izin ver."

"Seninle yatmayacağım."

Başını eğdi. "Sana bunun söz konusu olmadığını söyledim."

"Bundan ne kazanacaksın? Alt tarafı kek. Burada yiyebileceğin yüzlerce farklı lezzetli kek olmadığını söyleyemezsin."

"Onlar *senin* keklerin değil. Her gün bir sanat eseri istiyorum. Mutfağımda şarkı söylemeni ve geceleri verandada benimle dans etmeni istiyorum."

"Reddedersen?"

Gözlerini ovuşturdu.

"Reddetme." Kahvemi bitirdim.

"Burası çok güzel. Sen de öyle demiştin. Bir süreliğine endişe ve stres yok. Uyuyabilir, dinlenebilir, pasta yapabilirsin. Kırsalın tadını çıkarabilirsin. Görmek istediğin her şeyi sana gösteririm. Birkaç haftayı böyle geçirmek o kadar da kötü bir fikir mi?"

Ayağa kalktım. "Gidebilir miyiz?"

O, somurtkan bir ifadeyle başını salladı. Masaya biraz para koydu, kolumdan tutup beni arabaya götürdü. Villaya giderken yol boyunca sessiz kaldık ve ben muhteşem manzarayı seyrettim.

Vardığımızda, kapımı açtı ve bana yardım etti. "Beni bırakmayacaksın."

"İstemiyorum, hayır."

"Neden ben?"

Bana baktı, sonra beni arabaya doğru itti. Eğildi, kolları kaçamayacağım bir kafes oluşturdu. Ağzı sert ve ateşli bir şekilde ağızma indi. Direnmeye çalıştım, ama başaramadım. Vücudum kendi iradesiyle hareket etti ve kollarımı boynuna doladım, o beni becerirken inleyerek. Beni göğsüne sıkıca çekti, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yerden kaldırdı. Saçımı yumrukladı, beni kendine yakın tuttu. Daha fazlasını isteyen, onu isteyen, bu gerçeğin korkusuyla dolu bir şekilde boynunun arkasını kavradım.

Sonra durdu, beni ayağa kaldırdı ve bana baktı. İkimiz de nefes nefeseydik, hala birbirimize tutunuyorduk.

Elini yüzüme kaydırdı ve beni tekrar öptü. "İşte bu yüzden." Sonra uzaklaştı.

Dokuzuncu Bölüm

DANTE

Havuzda yüzüyordum, su aşırı ısınmış tenime serin geliyordu. Bir süre ofisimde çalışmış, masamdaki sandalyeden Brianna'nın bahçede dolaşmasını izlemiştim. Ne düşündüğünü yüzlerce kez merak etmiştim. Sonra spor salonuna gidip ter içinde kalana kadar egzersiz yapmışım. Havuzda birkaç tur attıktan sonra kendimi yüzen şezlonga çekip, öğleden sonra güneşinin ve üzerime esen hafif rüzgârın tadını çıkarmışım.

Sessizce onu yanıma çağırdım. Benimle konuşmasını istedim. Kendi isteğiyle kalmaya ikna etmek istedim. Onu bırakmayacaktım, ama kendi isteğiyle karar verdiğinde işler daha iyi gidecekti.

Sonunda havuza yaklaştı, saçları dağınık ve karışık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı, tulumu çim lekeli ve ayakları çıplaktı. Güzel burnunun ucu güneşten pembeye dönmüştü ve soluk teninde çiller çıkacak mı diye merak ettim. Bana inanılmaz derecede çekici geliyordu ve bunun farkında bile değildi. Hiçbir kadına ona tepki gösterdiğim gibi tepki göstermedim.

"Gelmek ister misin? Su harika."

"Mayom yok."

"Benimkini çıkarabilirim, çıplak yüzebiliriz."

Şaşırmış göründü, sonra başını salladı. "Hayır, teşekkürler," dedi kibarca.

Gülmemi zor tuttum. Onu kızdırmayı seviyordum. "Turdan keyif aldın mı?"

"Burası çok güzel," diye itiraf etti.

"Rahatlamak için harika bir yer."

"Mahkum olmak demek istedin herhalde."

Şezlongdan kayarak kenara yaklaştım. "Sen mahkum değilsin. Seni istediğin yere götürürüm. İstedğin veya ihtiyacın olan her şeyi alırım. Sadece istemen yeter."

Roomba evden çıkıp taş verandaya gitti ve güneşin altında uzandı. Uzanıp yuvarlandı, mutlu görünüyordu.

"Kediniz burayı seviyor. Kabul et, sen de seviyorsun." "Burası güzel dedim."

Havuzun kenarına ulaştım. "Şu anda huysuzlanıyorsun. Ateşin var. Soğuman lazım." "Peki nasıl..."

Ayak bileğini tutup çekince sözü kesildi. Boğuk bir çığlık atarak havuza düştü, saçları etrafında dalgalanarak su yüzüne çıktı. Yüzünü sildi, ayaklarını havuzun dibine dayadı ve bana öfkeyle baktı.

"Ah, işte sevdiğim ateş," dedim.

"Fudgsicle! Sen tam bir pisliksin. Boğulabilirdim."

"Seni kurtarırdım. Sana suni teneffüs yapardım. Aslında, eğer bayılmak üzereysen..." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum."

"Yalancı," diye alay ettim. "Ağız" dediğim anda, bakışları dudaklarıma kaydı. İlgilendiği belliydi.

"Polis memuruna ne dedin?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

Yalan söylemedim. "Seni misafir olarak buraya getirdiğimi, bana kızgın olduğunu ve eve gitmek istediğini söyledim. O da neden kızgın olduğunu sordu."

"Ve sen ne dedin?"

"Seni nereye götürdüğümü söylemediğimi, doğru kıyafetleri getirmediğini ve bana kızdığını söyledim. Seni kaçırdığımı ve beni tutuklatmak istediğini söylediğini söyledim. Seni susturmak için kelepçeleri takmasını istedim. Senin isteklerine boyun eğmemi komik buldu."

seni kaçırdığımı ve tutuklanmamı istediğini söyledim. Seni susturmak için bana kelepçe takmasını istedim. Seni şımartmamın komik olduğunu düşündü."

Öfkeyle nefesini tuttu. "Hepsi bir tuzak mıydı?"

Ona yaklaştım. "Ona kaçırıldığını söyledin. Sonra da geri adım attın."

"Sen de yardım ettin. O benim deli olduğumu düşündü."

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ona benimle uçağında geldiğini ve yorgun olduğun için uyuduğunu söyledim. Seni yoranın *ben* olduğumu söyledim." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdım.

"*Seni... lanet olası!* Bana ilaç verdin!"

Orospu çocuğu mu? Bu yeni bir küfürdü. Bunları nereden buluyordu? Eğlencemi saklamak zorundaydım. Yine sinirleniyordu.

"O buna inanmadı. Bana nasıl baktığını gördüğünü söyledi. Seni nasıl övdüğümü duyduğunu söyledi. Sen kendi versiyonunu anlattın, ben de benimkini anlattım. Fikrini değiştirdin çünkü içten içe burada kalıp benimle olmak istediğini biliyorsun. Ona yalan söyleyip gitmek istediğini söyleyemedin."

"Ben öyle bir şey demedim," diye kekeledi.

Onun önünde durdum. "Ama hissediyorsun. Biliyorum hissediyorsun."

O muhteşemdi. Yanakları kızarmış, gözleri bana öfkeyle bakıyordu. Elleri yumruk haline gelmiş, kavga etmeye hazırды. Dolgun dudakları baştan çıkarıcıydı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Tulumunun omuz askılarını tutup onu yukarı çektim, su bana hiçbir direnç göstermedi. Onu öptüm, ona karşı hissettiğim tutkuyu ve arzuyu hissetmesini sağladım. Onu kendime yaklaştırdım, iradesini bükerek. O da beni öptü, benimle aynı tutkuyu hissederek.

Geri çekildim, onu çırpınırken bıraktım.

"Biliyorum. Bu yüzden bu işe yarıyor." Onu havuzda bıraktım.

Benimle akşam yemeği yemeyi reddetti ve odasında kaldı. Yemek odasında yemek yedim ve hizmetçime ona bir tabak götürmesini söyledim. Gia, Brianna'nın fazla yemek yemediğini söyledi ve kendi kararımın aksine, onu yalnız bıraktım.

Akşam geç saatlerde odasının önünden geçerken, kapının altından ışık sızdığını fark ettim. Kapı aralıktı ve içeri baktım. Brianna, tişört ve şort giymiş, yatağında oturuyordu. Saçları dağınıktı ve dizlerinin üzerine eğilmiş bir defter tutuyordu. Hızla bir şeyler yazıyordu. Roomba yanında uyuyordu.

Kapıyı tıklattım ve odasına girdim. Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Hükümetine kurtarma için mektup mu yazıyorsun?" diye hafifçe sordum. "Hayır."

Yatağın kenarına oturdum ve onu inceledim. Sakin görünüyordu. Ciddi. Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı.

"Kaçış planı mı yapıyorsun? Şişede mesaj mı göndereceksin? Uykumda beni nasıl öldüreceğine dair fikirler mi düşünüyorsun?"

"Taleplerimin listesini yapıyorum."

Sözleri beni şaşırttı. "Anlıyorum. O halde müzakere yapacağız." Bir süre durdum. "Yani kalacaksın, Küçük Arı?"

"Koşullarımı kabul edersen."

Elimi kaldırıp kıvrılmış saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve kulak memesini nazikçe okşamak için durakladım. "Sadece istemen yeterli, bunu elde edebileceğini anlamadın mı?"

"Yani, nazikçe rica edersem, beni eve gönderir misin?"

Onun sözlerinin yarattığı hüznün dalgası karşısında gözlerimi kapattım. Onu bırakamazdım. Onu çok istiyordum. Ama büyük bir taviz verebilirdim.

"Seni eve götüreceğim. Borcun ödenene kadar benimle birlikte dairemde kalacak ve bana kekler pişireceksin."

Dudaklarını büzdü. "Burada kalmayı tercih ederim."

İtirafı beklenmedikti. Gülümsememin ne kadar genişlediğini hissettim. "Öyle mi?"

"Burası güzel. Güneşli. Ama boğucu değil. Toronto yazın korkunç olur."

"Tamam. Başka ne var?"

"Sabah. Randevu istiyorum." "Randevu mu?"

"Bu arada, İngilizce bilen hizmetçin, senin çok meşgul bir iş adamı olduğunu söylüyor. Bir sürü randevun var. Senin tüm dikkatini istiyorum. Bu yüzden randevu almak istiyorum."

Gülümsememi sakladım. Tabii ki Gia'nın İngilizce konuştuğunu anlamıştı. Kırık ve kesik kesik ama konuşuyordu. Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Saat 10."

ofisim üçüncü katta. Gia size nasıl ulaşacağınızı gösterecek." "Tamam."

Brianna'nın neredeyse hiç dokunulmamış akşam yemeği geri götürüldükten sonra Gia'nın getirdiği peynir ve ekmek tabağını işaret ettim.

"Yiyin lütfen. Hastalanmanızı istemiyorum."

Kapıya doğru yürüdüm ve durdum. "Ve Brianna..." Başını kaldırdı.

"Sen odadayken her zaman tüm dikkatimi sana veririm." Onu bırakıp çıktım.

BRIANNA

Dante'nin arkasından bakakaldım, uzaklaşan ayak seslerini ve kapının kapanma sesini dinledim. Sözleri basit ama samimiydi. Ve çok anlamlıydı. Görünmez olmaya alışkın biri için, söyledikleri çok şey ifade ediyordu.

"Sen odadayken her zaman tüm dikkatimi sana veririm."

Onun sözlerini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Bazen onu da.

Öğleden sonrasını bahçede yürüyerek geçirdim. Esintinin ve güneşin tadını çıkardım. Kendime karşı dürüst oldum.

Burayı sevmiştim.

Beni kaçırdığı için hala kızgındım. Bana ilaç verip kaçırmıştı. Bu yasadışı ve son derece uygunsuz bir davranıştı. Ama sonuçta o çekici, tatlı ve eğlenceli biriydi. Geride bıraktıklarımla ilgili görüşlerinde de haklıydı. Pek çoğu iyi değildi.

Altmış gün boyunca ona kek pişirebilirdim. Güneşin tadını çıkararak, dinlenerek. Bakılmak. Hayatım boyunca kimse bana bakmamıştı. Onun tuhaf isteğini kabul ederek, borçlarımdan kurtulacaktım ve Toronto'ya döndüğümde yeni bir iş bulup MaryJo'dan uzaklaşabilecektim. Belki Dante'den bana referans mektubu yazmasını isteyebilirdim. Bir nevi özel pasta şefi gibi olurdum. Özgeçmişimde iyi dururdu.

Saatlerce güneşin altında oturup seçeneklerimi düşündüm. Çok fazla seçeneğim yoktu. Onu polis memuruyla konuşurken gördüğümde bir şeyler değişmişti. Polis memuruna kendi açıklamamı duyduğumda kendimi neredeyse aptal gibi hissettim. Dante'nin yaptığı şey yanlıştı. Çok yanlıştı. Ama bana hiçbir şekilde zarar vermemişti.

Beni kızdırmıştı, ama incitmemişti. Onunla İtalya'daki bir villaya kaçırılmayı umursamayacak birçok kadın olduğunu hissediyordum.

Ve öpücükleri. Ona karşı tepkilerimi nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. O kadar seksi biriydi ki. Daha yaşlı, deneyimli ve kendinden emin. Bana dokunduğunda eridim, tüm direncim kayboldu. Hiçbir erkeğe karşı arzu duymadığım için, bu başımı döndürdü. Büyüleyiciydi. Ve hoşuma gitti.

Dirseklerime yaslanarak, Dante ile farklı bir ilişki kurmayı düşündüm. Ona açıkça istediği şeyi vermek. Keklerimi sevmesi dışında, benim neyim onu bu kadar çekici buluyordu, hiç bilmiyordum. Ama bir şey olmalıydı. Belki de genç, kıvrımlı kızları seviyordu. Bu kadar basit olabilirdi. Bütün erkeklerin bir tipi vardır.

Yana döndüm, sırtımda güneşin ısısının tulumum ve gömleğimi ıslattığını hissettim. Belki de ona istediğini vermeliyim. Bu pervasız bir karar olurdu, ama hayatım boyunca hep güvenli oynamıştım ve bu beni nereye getirmişti? Borçluydum, yalnızdım, çıkmaz bir işte çalışıyordum ve yirmi altı yaşında hala bakireydim. Dante tüm bunları değiştirmekten mutluluk duyardı.

Onunla fiziksel bir ilişkinin ne anlama geleceğini sadece hayal edebiliyordum. Yoğun olacağına emindim. Yine de gerektiğinde bana nazik davranacağını biliyordum. Cinselliğimi keşfetmek için, bana öğretebilecek deneyimli birinden daha iyi bir yol olabilir miydi?

Sadece bunu düşünmek bile beni titretmişti.

Yatağında oturup listelerimi yazarken tüm düşüncelerim aklıma geldi. Her zamanki gibi artıları ve eksileri listeledim, artılar eksilerden çok daha uzun olduğu için başımı salladım. Ve neredeyse hepsi Dante ile ilgiliydi.

Kırsal bölge inanılmazdı ve ben onu neredeyse hiç keşfetmemiştim. Daha fazlasını görmek istiyordum. Güneşi hissetmek. Günlerin tadını çıkarmak. O daracık daireye dönmemeyi düşünmek beni rahatlatıyordu. MaryJo ve şımarık, her şeye hakkı olduğunu düşünen çocuklarını dinlemek zorunda olmamak. Hayatta kalmak için haftanın yedi günü çalışmak... Bunların hepsi artılardı. Ve liste uzayıp gidiyordu. Yemekler. İtalya'yı biraz olsun görme şansı... Kaynaklarım ve hayatım göz önüne alındığında, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şey.

Eksilerim oldukça zayıf görünüyordu. Beni kaçırdı! öne çıkıyordu, ama öfkemi tutmakta zorlanıyordum. Kalemim ucunu çiğneyerek, Stockholm sendromundan muzdarip olup olmadığını merak ediyordum. Ya da daha doğrusu, Dante Yanılgısı. Her iki durumda da, bu rahatsız ediciydi.

Kontrolü Dante'ye bırakmak önemli bir noktaydı. Hayatım boyunca sadece kendime güvenmişim. Nerede, ne zaman, ne yapacağıma ben karar verirdim. Artık o sorumlu olacaktı. Ne zaman malikaneden çıkabileceğime, kiminle iletişim kuracağıma, ne zaman uyuyacağıma veya ne zaman yemek yiyeceğime o karar verecekti. Yine de, her şeyin benim iyiliğim için yapılacağını biliyordum. Ve o benim mutlu olmamı isteyecekti.

Her gün pasta yapmak, çok daha zor işlere alışkın olduğum için önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Dekorasyon süresini de eklessek, oldukça hafif bir programdı.

Yine de öyle bıraktım. Liste dengeli görünüyordu.

Kayıp Roomba'yı koyamadım. Horoz da onu kaçırmıştı. Yani, bunu kim düşünür ki? Dante düşünür, diye karar verdim. Her neyse, kalmaktan memnun görünüyordu.

Yazdığım diğer listelere baktım. İhtiyacım olan şeyler. Kendi taleplerimden oluşan listeler.

Kağıt blokunu komodinin üzerine koydum ve hafif battaniyenin altına girdim. Onun ne cevap vereceğini merak ettim.

Sadece tahmin edebiliyordum.

Sanırım bunu çok geçmeden öğrenecektim.

Kıvrılıp, çabucak uykuya daldım.

Bu rahat yatağı artılar listesine eklemem gerekiyordu.

Sabah bunu yapardım.

Onuncu

Bölüm

DANTE

Kapı eşiğinde eğilip Brianna'nın uyumasını izledim. Sabahın erken saatlerinde, bir melek gibi görünüyordu, ama onun melek olmadığını biliyordum. Küstah, gururlu, güçlü ve bağımsızdı, benden önceki hiçbir kadın gibi sabrımı zorlamıştı. Belki de beni ona bu kadar çeken şey buydu. Neden böyle davranıyordum? Sanki bir sapık gibi. Uyurken ona bakıyordum. Yemeği konusunda endişeleniyordum.

Onu kaçırıp buraya getirmek.

O, benim bunu her zaman yaptığımı düşünse de, ben hiç böyle davranmamıştım. Ben otoriterdim. Odaklanmış ve kararlıydım. Ama genellikle kadınlar bana gelirdi. Onlara karşı her zaman dürüsttüm ve artık ilgilenmeyene kadar birbirimizi kullandık — genellikle ilk ayrılan ben olurdum.

Hiç kimsenin rızası olmadan, kendi zevkim için onu kullanmamıştım.

Ama Brianna ile tüm kurallar geçersizdi. Onu geride bırakma düşüncesi kabul edilemezdi. Bana defolup gitmemi söyleyeceğinden ya da başka bir kibar ifade kullanacağından emindim. Bu riski göze alamazdım.

Komodinin üzerinde duran defterini gördüm ve notlarına bakma isteği çok güçlüydü. Gia, Brianna'nın onu bulduğunu ve yavaş, dikkatli mimiklerle kalem ve kağıt istediğini söylemişti. Brianna'nın istediğini vermişti ve ben de Gia'ya bunun sorun olmadığını söylemiştim, ama küçük arım ne yazdığını merak ederek merakım yanıyordu.

"Mümkünse ona İngilizce konuş," dedim. "Bir süre burada kalacak."

"Çok güzel," dedi Gia.

"Evet. Çok fazla pasta pişirecek. Fırınların nasıl kullanıldığına dair biraz talimat alması gerekecek."

"Tamam," dedi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Ama soru sormamanın daha iyi olduğunu biliyordu.

Gözlerimi kağıttan ve içindeki gizemlerden ayırdım ve kapıdan uzaklaştım. Brianna'nın vahşi saçları ve esnek vücudunun hatları beni kendine çekmeden önce oradan ayrılmam gerekiyordu. Battaniyenin altından görünen çıplak bacağı ve düzgün baldırı dikkatimi çekmişti. Onunla birlikte o yatağa girip, ona hiç yaşamadığı bir şekilde uyandırmak istedim. Onun bakire olduğunu öğrendiğimden beri, zihnim onunla ilk kez yapmak istediğim şeylerle doluydu. Tek bir şey düşünen, aşırı büyümüş bir üniversite öğrencisi gibiydim.

Kızı elde etmek.

Geçen günkü düşünceler kafamda dolaşıyordu. Pes edip getirdiğim piknik yemeğini yedikten sonra, hala yorgun olduğu halde battaniyenin üzerinde uykuya dalmıştı. Onu bir süre izledim ve neden beni bu kadar büyülediğini merak ettim. Onunla ilgili olağanüstü bir şey yoktu, ama onu sonsuz derecede çekici buluyordum. Onun tepkilerini seviyordum. Koyu renkli gözlerinin iç dünyasını yansıttığını. Kızdığında yanaklarının kızarışını. Duygularını ifade etmek için kullandığı tuhaf ifadeleri, küfür etmemesine rağmen öfkesinin patlamasını.

Yiyecekleri topladıktan sonra eğilip onu, mülkte hızlıca dolaşmak için kullandığım golf arabasına taşıdım. Boğazından küçük bir ses çıkardı ve bana sokuldu. Onu yolcu koltuğuna oturtmaktan nefret ediyordum ama öyle yaptım ve

virajlı yolu dikkatlice sürerek eve vardım. Onu merdivenlerden yukarı taşıdım, uyanmadığı ve kıpırdamadığı için hayret ettim, aksine yine bana sokuldu, eli gömleğimi yumrukladı. Uykusunda bana çok güveniyordu. Umarım bu güven, uyanık olduğu saatlere de yakında yayılırdı.

Bir kez daha başımı sallayarak kahve yapmak için mutfığa indim. Bu kızda, tüm bu yabancı duyguları ve arzuları ortaya çıkaran şey neydi? Nedenini bilmeden, onları tatmin edip onu gönderdikten sonra, Brianna'dan önceki hayatıma dönebileceğimi ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Kafamdaki kahkahaları görmezden geldim.

Gia onu saat tam on'da ofisime getirdi. Brianna yine tulum giyiyordu, bu seferki limon yeşiliydi ve altına sarı bir tişört giymişti. İkisi de yıpranmış görünüyordu ve neden onun için satın aldığım yeni tulumlardan birini giymediğini merak ettim.

Brianna merakla etrafına bakındı. Ofisim üçüncü katın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Pencereleden dışarıdaki manzara muhteşemdi. Duvarları açtırmıştım, böylece ofis evin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu ve her iki manzarayı da net bir şekilde görebiliyordunuz: dalgalı tepeler, üzüm bağları ve ağaçlar, gözler için sonsuz bir güzellik kaynağıydı.

Birçok sanat eseri sergileniyordu. En sevdiğim eserleri toplamıştım. Heykeller, tablolar, çömler. Gerçekten sevdiğim her şey bu odadaydı, sadece benim ve bu alana girmesine izin verdiğim birkaç kişinin gözleri için. Başka ziyaretçilerim olduğunda, onlarla galeride veya çoğunlukla sergi için kullandığım alt kattaki daha küçük ofiste buluşuyordum. Burası benim özel sığınağımdı.

Onun dolaşmasını izledim. Resimleri incelerken *onu* inceledim. Gözleriyle heykelleri takip ediyordu. Elini birden fazla kez kaldırarak havada bir eserin çizgilerini kopyaladı, hafızasına kazımak için hassas bir şekilde çizdi. Onu izlemek, her şeyi içine çekmesini izlemek büyük bir zevkti.

Sonra boğazımı temizledim ve o topuklarını döndürerek masaya doğru geldi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok güzel şeyler var." "Beğendiğine sevindim. Sanatı sever misin?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Sanattan hiç anlamam. Gerçek olanı sahte olandan ayırt edemem. Ya da fırça darbeleri veya konudan sanatçının kim olduğunu anlayamam. Sadece neyi sevdiğimi bilirim," dedi.

"Bu da bir şey demek."

"Boş gecelerimde veya hafta sonlarında galerilere giderdim. Resimlere bakardım. İnsanların onları tartıştığını duyardım, ama hiç anlamazdım. Sadece gördüğüm şeylerden zevk alırdım."

"Keklerinle sanat yaratıyorsun. Onları yüceltiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." "Bu doğru."

Hâlâ meraklı bir şekilde etrafına bakındı. "Bir sanat galerisi sahibi olduğunu mu söyledin?"

"Evet, birkaç tane."

"Bulunduğumuz kasabada bir tanesini gösterdin. Bir gün onu görebilir miyim?"

Arkanıza yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Kalacak mısın, Küçük Arı?"

O, şimdi tamamen iş moduna geçerek daha dik oturdu. Onun ani sertliğine gülümsememi sakladım. Tanrım, o çok hoştu.

"Eğer taleplerimi kabul edersen."

Parmaklarımın ucunu birleştirdim ve sesimi nötr tutmaya çalıştım. "Dinleyelim bakalım."

"Altmış kek, altmış gün."

Başımı salladım.

"Pişirme işinden bir gün izin almam

gerekebilir." "Ayarlamalar yapabiliriz."

"Kanada'daki malzemelerin aynısını bulabilir miyim bilmiyorum. Keklerin tadı aynı olmayabilir ve sen memnun kalmazsın. İtalya'da krem peynir var mı ki?"

"İhtiyacın olanların listesini ver, gerekirse uçakla getirmeceğim."

Bana bir liste uzattı, ben de göz gezdirdim. Etkilendim. Çok ayrıntılıydı. Liste, ihtiyaç duyduğu kalıp ve süsleme malzemelerinin türlerini bile içeriyordu.

"En sevdiklerini bilmem gerekiyor. Altmış farklı çeşit pasta yapabilir miyim bilmiyorum, ama tatları çeşitlendirebilirim."

"Baharatlı kekleri çok severim. Havuçlu olanı. Üstünde ceviz olan, ağacın üzerinde duran."

"Hummingbird."

"Evet. Vanilya da en sevdiğimdir. Ananaslı ters kek de öyle."

"Mousse, jöle, reçel dolgusu sever misin? Limonlu mu? Pound kek mi?"

"Bunu kolaylaştırayım, Küçük Arı. Sen yap, ben seveceğim. Aynı şeyi birkaç kez yapsan da umurumda değil. Özellikle hummingbird olanı. Onu sevdim. Hindistan cevizi hariç. Onu midem kaldırmıyor."

"Gerçekten her gün kek yiyecek misin?"

Gülerek cevap verdim. "En az bir parça, muhtemelen iki. Ya da daha fazla. Tatlıya çok düşkünüm. Gia ve Mario da birer dilim yer. Sen de. Gerisi paketlenip dondurulabilir mi?"

"Çoğunu." "Tamam.

Sıradaki."

"Müzik dinlemek için telefonuma ihtiyacım var. Her zaman müzik dinlerim."

Çekmeceyi açtım ve yepyeni bir telefonu ona doğru kaydardım. "Telefonun çok eskiydi ve zar zor çalışıyordu. Tüm müziklerini buna kopyaladım. Numaram ve tüm rehberin de programlandı. Bunu bir hediye olarak kabul et."

Telefonu aldı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde inceledi. Sonra telefonu yerine koydu ve tartışmadan beni şaşırttı.

"Önlük lazım."

"Seni şehre götüreceğim, istediğini seçebilirsin. Büyük bir mutfak mağazası var. Belki orada istediğin şeyleri bulabilirsin."

Kolayca anlaşılabileceğimiz birkaç küçük eşya daha vardı. Onun talepleri pek de talep sayılmazdı. Daha çok istek ya da ihtiyaç gibiydi. Hayatımda daha önce tanıdığım kadınlar çok daha fazla şey talep ederdi. Pahalı şeyler.

"Bisiklet istiyorum."

"Bisiklet mi?" diye sordum, şaşkın bir şekilde. "Egzersiz için tam donanımlı bir spor salonum var."

"Hayır, egzersiz için değil. Biraz keşfetmek için. Bir şeye ihtiyacım olursa, kimseyi rahatsız etmeden şehre gidip alabilirim."

"Sana bir araba alırım."

"Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Sana öğretirim," dedim şaşkınlıkla.

O benim tepkimi gördü ve omuz silkti. "Toronto'da araba almaya gücüm yetmezdi, o yüzden o zaman da şimdi de öğrenmenin bir anlamı yoktu. Aslında bisikletim olmasını tercih ederim. Sepetli bir bisiklet."

"O zaman sana bir tane alırım."

Başka bir konuya geldi ve rahatsız oldu. Nasıl ele alacağını bilemeden biraz kıpırdanmaya başladı.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye onu cesaretlendirdim.

"Toronto'daki dairem," diye başladı ve ben onun neyden endişelendiğini anladım.

"Kira sözleşmeni feshettim. Ayrıldıktan sonra tüm kişisel eşyaların temizlendi ve ev sahibinle iletişime geçip ödemeyi yaptım. Eşyaların depoda güvende. Ayrıldığında, güvenli bir mahallede yaşayabileceğin harika bir stüdyo dairem var. Bir daha bu konuyu düşünme."

Bana şaşkın şaşkın baktı ve ben devam ettim.

"MaryJo'ya artık onun çalışanı olmadığını söyledim. Ayrıca, çocuklarının şımarık veletler olduğunu ve senin yeteneğin olmadan işinin yavaş yavaş ölmeye başladığını da söylemiş olabilirim."

Brianna gözlerini kırptı. Ağzını açtı. Kapattı. Kırgın görünmeye çalıştı. Başaramadı. Sadece rahatlamış görünüyordu. Neredeyse minnettar. Sonra kaşlarını çattı, içini kurcalayıp öfkesini buldu. "Bunu yapmaya hakkın yoktu. O benim evimdi ve işimdi, sen de onları benden aldın."

"Öyle mi?"

"Evet, Kaptan Oblivious, ve bunu biliyorsun!"

"Senin sözde evin bir ölüm tuzağı ve sağlık tehlikesiydi. Daha sonra çok daha iyi bir dairede yaşayacaksın. Ve işin seni tüketiyordu. Daha iyisini bulmana yardım edeceğim, ya da gerekirse sana bir fırın alacağım. O yüzden alt dudağını kaldır ve hayatına devam et."

"İlaç almaman gerektiğinden emin misin?"

Eğlencemi gizledim. "Ben otoriter ve doğrudan biriyim. Ve her ikisi de olabilecek kadar zenginim. Buna alışın. Sıradaki talebiniz nedir?"

Gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. O kadar sessiz konuştu ki, onu duymak için kulak kabartmam gerekti. "Borcumu ödediğini biliyorum, ama benim param yok. Kanada'daki banka hesabıma nasıl erişeceğimi bilmiyorum ve bazı şeylere ihtiyacım var." Gözlerime kısaca baktı. "Kişisel şeyler."

Dikkatle seçtiği kelimeler göğsümü sıkıştırdı. Gururluydu ve benden bir şey istemek onun için zordu. Bir kez daha ona karşı şefkat dalgası hissettim. Onun utancını ve endişesini hafifletmek için karşı konulmaz bir istek.

Masadan bir zarf aldım ve öne eğilerek ona uzattım. ona uzattım.

"Senin için."

Zarfı açtı, içindeki nakit para ve siyah kartı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu ne?"

"Burada olduğun sürece sen benim sorumluluğumdasın. Para istediğin her şey için, kart da senin kullanman için. Biraz daha giysi ve eşyaya ihtiyacın olacak. Ve ihtiyacın olan kişisel eşyalara. Paran bittiğinde bana haber ver, sana daha fazla veririm." Şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Yani ben buradayken senin metresin mi olacağım? Seninle seks yapmak için bana para mı ödeyeceksin?"

Gülerek ayağa kalktım, masanın etrafından dolaşıp yanına oturdum. Elini tuttum. "Hayatını mahvettiğim için telafi etmeye çalışıyorum, Küçük Arı. Seni kaçırmamalıydım, ama elimde değildi. Bundan sonraki zamanın tadını çıkarmanı istiyorum. Rahatla ve biraz huzur bul."

"Ve istediğin diğer şey..." Sesi kesildi.

"Olacak. Ya da olmayacak. Bununla bir ilgisi yok. Burada kararları sen veriyorsun, Brianna. Seçim senin. Seni istiyorum. Seni yatağıma almak istiyorum. Sana verebileceğim tüm zevkleri öğrenmeni izlemek istiyorum."

"Ama beni zorlayamazsın."

"Hayır. Bence sen de beni en az benim kadar istiyorsun, ama kararını sen vermelisin." Yanağına dokundum. "Tamamen dürüst olmamı ister misin?"

"Evet."

"Seni başka hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum. Ama sonuçta, ben sonsuza kadar burada olmayacağım. Asla olmayacağım. Ne kadar büyüleyici olsan da, seni ne kadar istesem de, bu ilişki bitecek. Ve eğer hayır dersen, harika tatlılar yiyeceğim ve sen gittikten sonra hayatıma devam edeceğim."

"Altmış gün içinde."

"Ya da daha önce. Hiçbir fikrim yok. Ben sonsuza kadar yaşamak için yaratılmadım. Ben anı yaşayan biriyim." İç geçirdim ve geriye yaslandım, ona dokunmamak için kendimi zorladım. "Eğer bunu istiyorsan, bunu kabul edebiliyorsan, sana söz veriyorum, birlikte geçireceğimiz zamanı senin için muhteşem hale getireceğim. Ama karar senin. Benim için pasta yaparsan, yaparken şarkı söylersen ve benimle biraz zaman geçirirsen, mutlu olurum."

"Ama birlikte yattığımızda olacağın kadar mutlu olamazsın."

Atmosferi hafifletmek için gülümsedim. "Uyumaya pek vakit kalacağını sanmıyorum, Küçük Arı. Senin için çok fazla planım var."

Yanakları kızardı.

"Malzemelerini sipariş edeceğim. Ve seni şehre götürüp önlük, bisiklet ve ihtiyacın olan diğer şeyleri alacağım."

"Bir mayo istiyorum. Yüzme bilmiyorum ama havuzu kullanmak istiyorum."

Bu kez benim ağzım açık kaldı. "Tanrım. Yüzme bilmiyor musun?" Onu havuza çekmiştim. Sığ kısımdı, ama yüzme bilmeyebileceğini düşünmemiştim. Korkmuş olmalıydı, ama bunu hiç göstermedi. "Özür dilerim. Seni öyle çekmemeliydim. Bilmiyordum."

Omuz silkti. "Sen oradaydın, bu yüzden korkmadım. Ama belki pratik yapabilirim."

"Sana öğretirim," dedim yine, onun güveninden memnun

olarak. "Tamam."

Ayağa kalktım. "Öğle yemeğinden sonra şehre gideceğiz, takım elbise ve ihtiyacın olan diğer şeyleri alabilirsin. Ben galeriye gidip kayıt yaptırırken, sen de istersen biraz dolaşabilirsin."

Karşımda durdu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Kaçmaya çalışacağımdan ya da kaçırıldığımı söyleyeceğimden endişelenmiyor musun?"

Sevgiyle burnunun ucuna dokundum. "Bence o aşamayı geçtik artık, Küçük Arı. Sana güveniyorum."

Gülümsedi. "Dikkatli ol, ihtiyar. Belki de seni yanlış bir güvenlik hissine kapılmana neden oluyordumdur."

Onu kendime çektim. "Bir gün, o yaşlı adam teorisini çürüteceğim."

Kıkırdadı ve kolumun altından sıyrılarak kapıya doğru yöneldi. "Sadece ben evet dersem."

"Sen evet dediğinde," diye düzelttim.

Onun gidişini izledim, göğsümde bir rahatlama ve tuhaf bir hüznü hissettim. Kalıyordu. Bu iyiydi. Kuralları biliyordu ve üzgün görünmüyordu. İlişkimizi ilerlettiğimizde, çünkü bunun er ya da geç olacağını biliyordum, bunun sona ereceğini anladı.

Benim için her zaman öyle olmuştu.

Henüz başlamamış bir şeyin sona ereceği düşüncesi neden beni üzdü, hiç bilmiyordum.

Hiç mantıklı değildi, ama yine de

öyle hissediyordum. On Birinci

Bölüm

DANTE

Şehre geri döndük ve Brianna'yı Gia'nın kızının sahibi olduğu bir dükkana götürdüm. Vitrinde birçok kadın giysisi vardı ve Simona'nın Brianna'ya iyi bakacağını biliyordum.

Simona beni gördüğüne sevindi ve birbirimizi normal şekilde selamladık, yanaklarımızdan öpüştük. Geri çekildiğimde Brianna'nın gözlerinde hoşnutsuzluk kıvılcımı gördüm ve başka bir kadını öptüğümü görünce kıskançlık duyup duymadığını merak ettim. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımda tuttum. Onları tanıştırdım, Brianna'ya bir sıfat takmaya çalışırken biraz tereddüt ettim. Misafir deyip geçiştirdim ve Simona, annesinin bir süreliğine kalacak bir bayan arkadaşım olduğunu söylediğini söyleyerek elini sıktı.

İtalyanca olarak Simona'ya Brianna'nın istediği her şeyi almasını sağla dedim. "Fiyatlara bakmasına izin verme. Sorarsa, yalan söyle ve en azından yarı yarıya indir ya da indirim aldığını söyle." Mağazasının pahalı olduğunu biliyordum. "Mayo ve bazı kişisel eşyalara ihtiyacı var. Belki bir elbise ya da başka hafif giysiler. Gülümsediği, denediği ve beğendiği, hatta gözüne çarpan her şey onun olsun. Daha sonra gelip hesabı ödeyeceğim."

"Sorun değil."

Brianna'ya döndüm. Omzumun üzerinden bakıyordu, ben de onun bakışını takip ettim. Rafin ucunda, şeffaf ve hafif, güzel bir yazlık elbise asılıydı. Sarı ve kadınsı bir elbiseydi. "Denemeyi dene," diye cesaretlendirdim onu. "Birkaç güzel elbiseye ihtiyacın olacak. Ben galeriye gidip birkaç işimi halledeceğim. Bir saat yeter mi?"

"Fazlasıyla yeter."

"Ayakkabı mağazası yan tarafta. Eczane caddenin karşısında. Kartı veya nakit parayı kullan. Dil konusunda sana yardımcı olacak biri vardır."

"Ben onunla gidebilirim," diye beni rahatlattı Simona. "Sen işine bak."

"Burada buluşuruz."

Brianna gergin bir şekilde başını salladı. Onun rahatlamasını ve eğlenmesini istediğimden eğilip onu öptüm. "Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

"Bana öç al ve çok para harca," diye cevap verdim. "Giydiğin o seksi tulumlardan biraz daha al. Beni çıldırtıyorlar."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu oldukça kısa bir yol." Ayrılırken gülüyordum.

Galeri'de yapılması gerekenleri hızlıca hallettim. Küçük bir yerdi ve orta seviye eserler satıyordu. Diğer yerlerdeki büyük, daha seçkin galeriler gibi değildi. Ama yakınında yaşamak için harika bir bahaneydi ve yerel halkı istihdam edebilmeyi seviyordum. Yöneticime gelen satın alımlarla ilgili bazı evrakları verdim ve yeni envanteri kontrol ettim. Birkaç güzel tablo ve bir emlak satışından bulduğum özellikle güzel bir heykel vardı. Bunlar iyi bir fiyata satılabilir ve bir süre galeride çekici görünebilirdi.

Bazı müşterilerle telefonla görüştüm ve birkaç e-posta gönderdim, sonra dükkana geri döndüm. Beklediğimden biraz daha uzun sürmüştü ve Brianna'nın ne kadar para harcadığını merak ediyordum.

Ancak vardığımda Simona, Brianna'nın kısa bir süre kalıp neredeyse hiçbir şey almadığını söyledi. "Bir mayo ve bir plaj elbisesi. Hepsi bu."

"Peki ya elbise?"

"Onu ve bir tane daha denedi, ona çok yakıştılar ama hayır dedi. Her şeye hayır dedi ve gitti."

Kafam karıştı. "Ayakkabı mağazası?"

"Yalnız gitti Dante. İyi olduğunu söyledi. Satın aldıklarını nakit ödedi."

"Hemen döneceğim," diye söz verdim. Dışarıda, caddeyi baştan sona gözden geçirdim. Onu bu yönde yürürken görmemiştim ve diğer yön daha az kalabalık olan iş bölgesine çıkıyordu. Ve otobüsün gittiği bölgeye. Kafamdaki karışıklık yerini öfkeye bıraktı.

Beni kandırmıştı. Nakit parası ve kredi kartı vardı. Ona zaman tanımak için yeterince uzun süre uzak kalmıştım. Her gün buradan Napoli'ye giden bir otobüs geçiyordu. Kafamı yorarak, pasaportunun bende mi yoksa onda mı olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Kaçıyordu.

Öfke içimi kapladı. O da diğer kadınlar gibiydi. Onun görünürdeki teslimiyetine kanmıştım. Kalmak gibi bir niyeti yoktu. Dün gece ona verdiğim lanet telefonu kullanmış ve ihtiyacı olan bilgileri aramıştı. Her şeyi planlamıştı.

Hayal kırıklığı beni bir tsunami gibi vurdu. Onun farklı olduğuna emindim. Dürüst.

Ama o...

Düşüncelerim, frenlere basmışım gibi sona erdi ve zihnim aniden durdu.

Dün gittiğimiz küçük kafede, gölgedeki bir masada Brianna oturuyordu. Yanındaki sandalyede birkaç küçük çanta vardı. Önünde bir latte duruyordu.

O buradaydı. Kaçmamıştı. Rahatladım. Hayal kırıklığı yok oldu.

Ama yalnız değildi. Bir tarafta geçen günkü polis memuru duruyordu ve yanında Ramon Winters oturuyordu. Eski bir müşteri, açıkça düşmanım ve diğer herkesten daha çok nefret ettiğim adam.

Küçük arımın yanında oturuyordu.

İlk bakışta, sadece sohbet ediyor gibi görünüyorlardı, ama yaklaştıkça Brianna'nın gergin omuzlarını gördüm. Ağzının etrafındaki gerginliği. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu, ama görmesem bile üzgün olduklarını biliyordum.

"*Amore*," diye seslendim.

Başını hızla çevirdi ve ayağa kalktı. "Hayatım!" diye cevap verdi. "Sonsuza kadar bekledim!" diye azarladı.

Sözleri ve boynuma sarılma şekli beni şaşırttı, ama çabucak toparlandım, boynuna bir öpücük kondurdum, sonra geri çekilirken ağzına da bir öpücük kondurdum. "Beni çok uzun süre yalnız bıraktın, açlıktan ölüyordum."

Gülerek onu tekrar öptüm, etrafımızda hayran bir seyirci olduğunu bilerek. "Evrak işleriyle meşguldüm, aşkım." Elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. "Beni affet." Sonra yukarı baktım. "Ama çok hoş misafirlerin var."

Memur Rossi bana gülümsedi. "Küçük tutuklunuzun burada oturduğunu gördüm ve onu kontrol etmeye geldim. Belki de Bay Winters'a yardım istemeye koşmuştur diye düşündüm. Belki onu yine kızdırmışsınızdır."

Winters kaşlarını çatarak ikimizi sırayla baktı. "Mahkum mu?"

Brianna güldü. "Aramızdaki bir şaka."

"Hapiste olan benim," diye araya girdim. "Onun aşk tutsağı." "Sus sen," diye gülerek göğsüme şakacı bir şekilde vurdu.

Memur Rossi güldü. "Çok komik. Her şeyin yolunda olmasına sevindim." Şapkasını dokundu. "Tekrar görüşene kadar."

O uzaklaşırken, Winters ve ben birbirimize baktık. Brianna yanımda kaldı ve ben kolumu onun beline doladım. "Fazla alışveriş yapmadın, aşkım," diye fısıldadım ona, onun ona bakışını izlerken.

"Sonra," diye cevapladı.

"Birlikte güzel bir kahve içiyorduk," dedi Winters. "Bu sevimli bayanı yalnız gördüm ve ona katılmaya ikna oldum."

Brianna'nın gerildiğini hissettim. Beni üzmem için sözlerini özenle seçmişti. Brianna'nın bir yabancıyı kahve içmeye davet etmeyeceğini biliyordum. En azından bir erkeği. Alnına bir öpücük kondurdum. "Belki de kafadaki sesleri dinlememelisin, Winters. Genelde yanıltıcıdır."

Bakışları sertleşti ve Brianna beni masaya çekti, onun karşısına oturdu ve yanındaki sandalyeyi okşadı.

Bana somurtarak baktı. "Galeri nasıl?" "İşler çok iyi, teşekkürler."

Brianna ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. "Dante bu öğleden sonra bana etrafı gezdirecek. Ne kadar sevimli bir kasaba."

Onun sözleri ortamı yumuşattı ve o da arkalarına yaslandı. "Uzun zamandır burada mısınız?"

"Hayır, sadece birkaç gündür."

"Amerikalı mısınız?"

"Aslında Kanada'dan. Dante oradayken tanıştık ve beni de yanında getirdi."

"Ne kadar güzel," dedi Winters, ama ses tonu ve bakışları bunun hiç de güzel olmadığını gösteriyordu.

"Oh, öyle," dedi Brianna, onun ses tonuna aldırış etmeden. "Ne harika bir sürpriz. Beni geride bırakmasına dayanamazdım." Dizimde sıkıca tuttuğum elimi tuttu, ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi o kadar tatlı bir şekilde öptü ki, beni hazırlıksız yakaladı. Dudakları uzun süre orada kaldı ve ben ona gülümsemek zorunda kaldım.

"Ah, benim küçük arıcığım, denesem bile seni terk edemezdim." "Rossi memuru neden sana mahkum dedi?"

Brianna ben konuşmadan önce konuştu. "Oh." Hafifçe güldü. "O benim yaptığım bir şeydi. Dante bana hayır dedi ve ben şok oldum. O asla hayır demez. Memur orada duruyordu ve ben Dante'yi bu küstahlığı nedeniyle tutuklamasını istedim."

Onu hapse atmasını söyledim." Omuz silkti. "Dediğim gibi, bu aramızdaki bir şakaydı."

"Sana mahkum dediğini sanmıştım."

O, onun sözlerini eliyle savuşturdu. "Sanırım bazı şeyler çeviride kaybolmuş.

Şimdi söyleyin bana, Bay Winters, evli misiniz? Çocuğunuz var mı?"

Ben orada otururken ona yalan söyleyemezdi. "Evet. İki de var." "Ah."

Tek kelimesi her şeyi açıklıyordu. Onun masasına oturmamalıydı.

"Ne iş yapıyorsunuz? Siz de benim Dante'm gibi sanat tüccarı mısınız?"

Benim Dante'm.

O çok zekiydi. Ona benim meslektaşımış gibi konuştu ve onun bizim bir ilişkimiz olduğunu düşünmesini istediği ilişkiyi vurguladı. Kişisel olarak ilgilenmediği, ama nazik davrandığı biri. O bundan hoşlanmadı ve ayağa kalktı. "Belki başka bir gün tekrar sohbet edebiliriz. Şimdi gitmeliyim." O da başını salladı ve uzaklaştı.

Brianna iç geçirdi ve arkalarına yaslandı. Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Onu masama davet etmedim."

"Ben de öyle tahmin etmişim."

"Buraya gelirken onu öldürecek gibi görünüyordun." Ayağa kalktım.

"Bunun için bir kahveye ihtiyacım var."

"Yeni bir tane alabilir miyim? Sanırım o benim fincanıma

dokundu." "Onu atacağım."

İki taze latte ve pasta ile geri döndüm. Güneşin sıcaklığı altında kahvemizi yudumladık.

"Çok az şey almışsın. Simona, aceleyle çıktığını söyledi." Birkaç poşete göz attım.

"Başka ne aldın?"

"Birkaç tuvalet malzemesi. Bir çift parmak arası terlik." Bir süre durdu.

"Dükkandan çıkıp bu tarafa doğru gittiğini gördüm. O zaman bile çok kızgın görünüyordun."

Arkamı koltuğa yaslayıp kolumu koltuğun arkasına koydum. "Kaçtığını sandım," dedim dürüstçe.

Kızgın bir ifadeyle başını salladı ve ilk içgüdüsel güvensizliğimden pişman oldum. "Ne? Nasıl? Napoli'ye yürüyerek mi?"

"Her öğleden sonra bir otobüs var."

"Kaçmaya karar verdiğimde bilmek iyi olur," dedi alaycı bir şekilde. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Belki planladığımı düşündüm."

"Evet, çünkü ikimiz de kaçmak ya da beni deli eden sanat tüccarlarının kaçırma girişimlerinden kurtulmak gibi şeyleri planlamakta çok iyi olduğumu biliyoruz. Lanet olsun, beni sinirlendiriyorsun."

Gülmek zorunda kaldım. "Sakin ol, Küçük Arı."

"Kaçmayacağımı söyledim ve kaçmayacağım."

"Tamam. Anladım. Ne yapıyordun?"

"Etrafta dolaşıp, bir şeyler bakıyordum." "Neden daha fazla almadın?"

"Her şey çok pahalı, Dante. Onun dükkanından sadece beğendiğim için bir takım elbise aldım. Eminim daha ucuz bir yer bulup birkaç şey alabilirim."

"Beğendiğin başka şeyler var mıydı?"

Tereddüt etti.

"Vardı mı?" diye ısrar ettim, cevabı zaten biliyordum. "Evet."

"Kahveni bitir."

Brianna'nın itirazlarını görmezden gelerek çantaları arabanın arkasına yığdım. Brianna'nın baktığı ve denediği iki elbise ile benim beğendiğim bir elbise, giysi çantalarına asılmıştı. Brianna tulumdan başka bir şey giymek isterse diye çantalara birkaç gündelik kıyafet de koydum, ancak onu kendime çekmek için kayışların rahatlığını da seviyordum.

Parmak arası terliklerden daha iyi ayakkabılar satın alındı. Mutfak mağazasında onun için bir hesap açtım ve ona gönderilmemesi gereken, ihtiyaç duyduğu bazı eşyaları aldık, bunlar arasında dekorasyon seti, tavalar, kaseler ve istediği diğer pişirme aletleri vardı.

İstediği gibi, sepetli, parlak kırmızı bir bisiklet buldu. Bisiklet yarın teslim edilecekti. Kaskı pek beğenmedi, ama ben yalan söyleyip burada bunun zorunlu olduğunu söyledim, o da kabul etti. Onu kasksız olarak kırsal yollarda düşünmek istemiyordum. Ayrıca, karanlıkta bisiklet sürmesine izin vermeyi düşünmesem de, yine de zorunlu *olduğu için* ona yansıtıcı bir yelek aldım.

Birkaç kez Memur Rossi ile karşılaştık ve o, ellerimizin birbirine kenetlendiğini ve yüzlerimizdeki gülümsemeleri görünce bize hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

Bizi birlikte görmek onun için iyiydi. Bu, ilişkimize güvenilirlik kattı ve şüpheleri ortadan kaldırdı. Onun tutuklama konusunda biraz deli olduğunu düşünüyordu, ama bunun bir zararı yoktu.

Arabada Brianna'ya baktım. "Winters'a karşı çok iyi davrandın."

"O sadece oturdu ve benimle konuşmaya başladı. Bana yaklaşıyordu. Onu hemen sevmedim. Alyansının olması gereken yerde beyaz bir çizgi görebiliyordum. Ne iğrenç."

"Öyle."

Bir an sessiz kaldık. "Sen yeteneklisin." "Pastaları süslemek konusunda, biliyorum."

"Hayır, başka bir şey. Rossi ile olan durumu yatıştırdın. Winters'ı aşağılamadan azarladın. Sen harikasın."

"Oh. Peki, teşekkürler."

Villanın kapısına vardık.

"Winters neden senden bu kadar nefret ediyor?"

Yolu takip ederek ilerledim. "Kayıp bir sanat eserinin benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

Arabayı park ettim ve arabadan indik. "Neden böyle düşünsün ki?" diye sordu.

Ona birkaç çanta uzattım ve göz kırptım. "Çünkü öyle."

On İkinci Bölüm

BRIANNA

Dante'nin bana aldığı kıyafetleri kaldırırken, elimle sarı renkli yazlık elbisenin üzerinden geçtim. Çok güzel ve kızsı bir elbiseydi. Normalde giydiğim tarzda değildi, ama bunun sebebi çoğunlukla tulumların ucuz, dayanıklı ve kolay yıkanabilir olmasıydı. Böyle bir elbise özen gerektiriyordu. Sahip olduğum tek diğer elbise, Carolina'nın düğününde giydiğim ve ikinci el mağazasından aldığım elbiseydi. Giysilerimin çoğu ikinci el mağazalarından alınmıştı. Artık seçebileceğim bir sürü yeni kıyafetim vardı. Dolabımda başka biri tarafından giyilmemiş kıyafetlerin asılı olması tuhaf geliyordu.

Benim dolabım.

Kafamı salladım. Beynim yıkanmıştı. Bu *benim* dolabım değildi. Bunlar *benim* eşyalarım değildi. Hepsi Dante'ye aitti.

Ama nedense hepsi benimmiş gibi geliyordu. Dante bana bunları kendi isteğiyle vermişti. Israrla vermişti. Hatta Simona ile dükkkandan çıkıp sessizce konuşmuştu ve şimdi bir aylık kiramı ödeyebilecek değerde iç çamaşırları vardı. Yıpranmış Fruit of the Loom pamuklu iç çamaşırlarım ve kullanışlı sütyenlerim en alt çekmeceye kaldırılmış, yumuşak, dantelli iç çamaşırları en üst çekmeceyi doldurmuştu. Güzeldi, ama rahatsız değildi. Simona, yanlış beden sütyen giydiğimi açıklamıştı ve dükkkandan çıktığımda giydiğim sütyen bana ikinci bir deri gibi geliyordu. Süslü şeyleri pek sevmediğimi açıkladığımda, beni bir et parçası gibi hissettirmeden, güzel ve kadınsı parçalar seçmeme yardım etti.

Giysilere baktım. İç çamaşırlarına. Dante'nin kafeye doğru yürürken ne kadar üzgün göründüğünü düşündüm. Beni gördüğünde yüzünün nasıl değiştiğini. Gülümsemesi rahatlamayla doluydu. Beni gördüğüne çok mutlu görünüyordu. Koruyucuydu, Winters'ı korkutup kaçırdı. Aşırı cömertti, tüm bu eşyaları satın almakta ısrar etti. Benim için bir gizemdi, açıklayamadığım bir gizem. Carolina onu her zaman sert ve huysuz olarak tanımlamıştı. *"Onu çok seviyorum, o da beni, ama her zaman bir sınır var," demişti bana. "O sarılma ya da dokunma gibi şeyleri seven biri değil. Ama her zaman benim yanımda oldu ve her zaman da olacak."*

Kardeşi ve yengesi onu mesafeli olarak tanımlıyordu. Kendisi soğuk biri olduğunu söylüyordu.

Yoğun bir kişiliği olduğu şüphe götürmezdi. Kızdığında korkutucuydu. Kararlı ve otoriterdi. Son derece despot ve talepkardı. Başkasının hayatını kaçıarak kontrol altına almak anlamına gelse bile, istediğini yapma eğilimi vardı.

Yine de bana karşı daha nazık bir tarafını gösterdi. Gülümsedi. Güldü. Dalga geçti. Dürüst olmak gerekirse, karşılığında çok az şey istiyordu. Benim arkadaşlığımı. Keklerimi.

Ve bedenimi.

Beni istediğini saklamıyordu. Ve sonuç olarak, onun yanında ne kadar uzun kalırsam, ona o kadar çok vermek istiyordum. Daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum. Gerçekten ne kadar direnmek istediğimi bilmiyordum. Beni şımartmak, seks hakkında bilgilendirmek ve hediyelerle yağmurlamak isteyen seksi bir adamla altmış gün? Yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında geriye dönüp bakmak için güzel bir anı olurdu. Çocuklarımı şok etmek için eğlenceli bir hikaye. Ona kaybettiğim tek şeyin bekaretim olduğundan emin olmalıydım.

Kalbimi de kaybetmeye dayanabilir miydim, emin değildim.

Mutfağa girdiğimde Dante'yi yemek yaparken görünce şaşırdım. Bir dakika onu izledim. Onu takım elbiseyle görmüştüm. Her gün geniş omuzlarını ve vücudunu gösteren gömlekler giyyordu. Havuzda kaslarını hissetmiş, pazılarının nasıl dalgalandığını görmüştüm, ama nedense rahat bir Henley tişört ve kot pantolonla, gömleğinin kolları sıyrılmış, omzuna bir havlu atmış ve çıplak ayakla, her zamankinden daha seksi görünüyordu.

"Güzel. Demek buradasın. Akşam yemeği neredeyse hazır." "Gia nerede?" diye sordum.

Ocakta kaynayan sosu tadarken kaşlarını çattı. "Küçük Arı, Londra, Napoli ve Toronto'da iki villam ve apartman dairem var. Gerçekten hepsinde tam zamanlı hizmetçi çalıştırdığımı mı sanıyorsun? Burası benim ana evim ve burada bile Gia sadece yarı zamanlı çalışıyor. O ve kocası Mario, villayı ve bahçeyi bakıyor ve bakımını yapmak için uygun kişileri işe alıyor."

"Anlıyorum."

"Gia sık sık bana kahvaltı hazırlar, ama ben kendim yemek yapabilirim. Annem bana gençken öğretmişti." Sosun içine biraz biber ekledi. "Çoğu zaman kendim idare ederim."

"Ah. Demek Gia'nın bana gösterdiği dondurucudaki tüm sos kapları..." Sözümlü yarım bıraktım.

Gözlerini kısarak baktı. "Onları gördün, değil mi?"

Gülerek, "Evet. Ama Gia bana senin de yemek pişirdiğini söyledi." dedim.

"İzgara yapmayı tercih ederim, ama acıkmıştım ve makarna hızlı hazırlanıyor." Kaynayan suya biraz makarna attı. "Üç dakika sonra akşam yemeği hazır olacak. Karides seviyorsun, değil mi?"

"Bayılırım."

"Tamam. Terasta yiyelim diye düşündüm. Yağmur yağacaktı ama geçip gitmiş gibi görünüyor. Orada yiyelim."

"Ben ne yapabilirim?"

"Şarabı ve salatayı dışarı çıkar. Makarnayı ben getiririm."

"Sarımsaklı ekmek yok mu?"

Kafasını salladı. "O çok Amerikan tarzı bir şey. İstersen Gia'nın daha önce yaptığı focaccia var."

"Lütfen."

Tepsiyi dışarıya taşıdım ve masanın üzerine koydum. Gökyüzü bulutluydu ama yine de hava hoştu. Roomba sıcak taşın üzerinde yatıyor, mutlu görünüyordu. Eğilip karnını okşadım. Bir gözünü açtı ve beni görmezden gelerek yuvarlandı. Her zamanki gibi. İçeri girip Dante'den focaccia'yı aldım, o da buharlı kaselerle peşimden geldi. Oturdum, karides ve fettuccine'ye hayranlıkla baktım. Kokusu muhteşemdi.

"Limon kreması ve beyaz şarap sosu," dedi Dante. "Gia'nın spesiyalitelerinden biri. Üzerine karides ve taze peynir ekleyince bayılıyorum."

Bir ısırık aldım ve inlememi tutamadım. İnanılmazdı. Dante şarabı dökerken eli dondu ve sanki kafasını boşaltmak istercesine hafifçe başını salladı, sonra bardakları doldurmayı bitirip yemeye başladı. Yemek yerken çoğunlukla sessizdik, ama ben ona yemekleri için iltifat ettim. O önce bitirdi, arkasına yaslanıp şarabını yudumladı.

"Arabada, Winters'ın senden neden nefret ettiğini söylediğin şey."

"Uzun hikaye. Başka zaman anlatırım." Ses tonu tartışmaya izin vermiyordu. Merakımdan yanıyordum, ama zorlamam gerektiğini biliyordum. En sevdiği konuyu denedim.

"Keklerden başka sevdiğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Tüm tatlıları severim. Kekler en sevdiğimdir, ama turtaları da severim.

Kurabiyeleri." "Ne tür kurabiyeler?" Ağzımı sildim. "Seni çikolata parçacıklı kurabiye seven biri olarak görmüyorum."

"Onlar da iyidir. Ama ben fıstık ezmeli severim. En sevdiğim, annemin ben küçükken yaptığı türden. Uzun zamandır yemedim."

"Ne tür?"

"Adını hatırlamıyorum. Çok basitti. Sadece iyi bir kurabiye idi. Yumuşak ve çiğnenebilir. Üzerinde tarçın vardı."

"Snickerdoodles mı?"

"Evet!" diye bağırdı ve masaya vurdu. "Onları sütle birlikte avuç avuç yedim. Annem ben küçükken her zaman pişirmek için çiğ hamuru dondurucuda saklardı."

"Ah. Demek o zamanlar da tatlılara bayılıyordun?" Ciddi bir ifadeyle devam ettim. "Eskiden fırınlar mı vardı? Prehistorik çağda da var mıydı?"

Gözlerini kısarak baktı. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Evet."

"Bir gün," diye tehdit etti. "Bir gün, bunu yanına bırakmayacağım."

Tabakları alıp tepsiye dizdim. "Sürekli öyle diyorsun."

Beni mutfakta yakaladı, bana yaslandı, göğsü sırtıma değiyordu. "Yalvarırsan sana gösteririm, Küçük Arı. Seni o kadar iyi ve sert becereceğim ki, adını bile hatırlamayacaksın. Ve bana her yaşlı adam dediğinde, seni tekrar becereceğim. Benim adım haykırıncaya kadar. Ve devam edeceğim. İkimizden biri yorgunluktan bayılana kadar seni becereceğim." Kulak mememi ısırdı, göğüslerimi avuçlarken başparmaklarıyla meme uçlarımı okşadı. "Ve benim dayanıklılığım çok güçlü, küçük kız. Çok güçlü." Eğildi ve dudaklarını boynuma değdirdi.

Ben inledim.

"Devam et," diye ekledi. "Senin işin bu değil mi?" diye alay ettim.

"Merak etme, bebeğim. Sen etrafta olduğunda her zaman hazırdır. Ve bir gün, beni uçurumun kenarına getireceksin ve ben bekleyemeyeceğim."

Beni kollarında döndürdü, yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefeslerimiz karışıyordu. "Sen ağzını açıp bana yaşlı adam dediğinde o an daha da yaklaşıyor. İntikam tatlı olacak, ikimiz için de."

Yüzümü avuçladı ve alt dudağımı ısırdı, dilini üzerinde gezdirdi. Sonra geri çekildi ve beni bıraktı. Biraz sendeledim, o da beni yakaladı ve dengemi sağlamadan bırakmadı.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Yakında," dedi. "Çok yakında."

Rahatlayamayan ben, dolapları karıştırarak ihtiyacım olan her şeyi buldum. Dante'nin üçüncü kata çıktığını duymuştum ve bir süre ofisinde kalacağını biliyordum. Gia bana fırını nasıl kullanacağımı göstermişti, ben de fırını ısıtmak için açtım ve işime koyuldum. Tarifi doğru hatırladığımı umarak ölçüp karıştırdım. Roomba içeri girdi, ayak bileklerime dolandı, sonra tekrar dışarı çıktı. İçeri girip çıkabilmeyi çok seviyordu. Havuzun çevresinde kaldı, çimlere ve çalıların arasına dolaştı, ama yakınlarda kalmaktan memnun görünüyordu.

İlk tepsiyi fırına attım ve ikincisini hazırladım. Eğer başarılı olursa, daha fazla yapabilirdim, ama emin olmak istedim. Dante öfkeyle çıkıp gittikten sonra mutfığı temizlemiştim. Onu kızdırmamam gerekirdi, ama ona yaşlı adam dediğimde verdiği tepkiler hoşuma gidiyordu. O yaşlı falan değildi, ama

sözlerime verdiği tepkiler her zaman yoğundu. Bu geceki cinsel tehditlerini hatırlayınca titredim. Benim tepkim fiziksel olmuştu. İç çamaşırım ıslanmıştı, meme uçlarım sertleşmişti ve bir şey için canım yanıyordu. O şeyin ne olduğunu bilmiyordum, ama Dante'nin bildiğinden ve bana seve seve vereceğinden emindim.

Zamanlayıcı çaldı ve tepsiyi çıkardım. Snickerdoodle kurabiyelerim altın rengindeydi, lezzetli kokuyordu ve mükemmel görünüyordu. Diğer tepsiyi de fırına koydum ve birkaç dakika sonra kurabiyeleri bir tabağa aktardım, sessizliği bozmamak için mırıldanarak. Onları yukarı taşımayı düşünürken, Dante'nin ağır adımlarının mutfaka doğru geldiğini duydum.

"Ne yapıyorum ben..."

Yine nefes aldı. "Onlar *kurabiye* mi?"

Tabağı uzattım. "Evet."

DANTE

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım çalışmıyordum. Mesajların hiçbirisi önemli değildi ve e-postalar acil değildi. Bir mülkten satın almaya çalıştığım bir parça hakkındaki mesaj bile ilgimi çekmedi.

İlgi alanım bu evin içinde bir yerdeydi, ama ulaşamadığım bir yerde.

Brianna içime işlemiş ve orada kalmıştı. Düşüncelerimi istila etmiş, rüyalarımın girmiş, dünyanın her alanına girmişti.

Ve o, Tanrı bilir ne yapıyordu, benim evimde, alt katta. Onu dağınık mutfakta bırakıp öfkeyle uzaklaştığım için kendimi kötü hissediyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Kendimi zorlamasaydım, onu o anda alıp götürürdüm. Bana nasıl tepki verdiğini hissettim. Göğüslerini avuçladığımda sertleşen meme uçlarını. Dokunuşuma yaklaşmak için sırtını kavislediğini. Boynunu öptüğümde dudaklarından çıkan düşük, muhtaç iniltiyi. Uzaklaşmam gerekiyordu. Onu terk etmem gerekiyordu.

Ama işe yaramadı. Ellerimde onun kokusunu alabiliyordum. Saçlarının kokusu, teninin kokusu hala burnumdaydı. Kahkahası kafamda yankılanıyordu. Alaycı sözleri ve bunları söylerken gözlerinin dans edişi. Kimse benimle onun gibi konuşmamıştı. Hiçbir kadın konuşmamıştı. O eşsizdi.

Ayağa kalktım, vazgeçtim. Onu bulup ne yaptığını görecektim.

Ama kapımı açtığımda başka bir koku burnuma çarptı. Tatlı, şeker ve tarçın kokulu. Ve bir uğultu duydum. Tekrar kokuyu içime çektim, ağzım sulandı.

Küçük arım yemek pişiriyordu.

Merdivenlerden aşağı koşarak mutfağa girdim. "Ne yapıyorum ben..."

Brianna'nın elindeki tabağı görünce durdum. Bir kez daha kokladım ve anladım. "Bunlar *kurabiye* mi?"

O daha "evet" demeden bir tanesini alıp ısırdım. Yumuşak ve çiğnenebilir. Zengin ve yoğun. Tarçın, şeker ve mükemmel kurabiye, hepsi bir arada. Tadı karşısında inledim. Çiğnedim ve yuttum. Bir tane daha uzandım.

Brianna, ben bir sonraki mükemmel parçayı yiyip bitirirken tabağı masaya koydu ve önüme bir bardak süt koydu. Yediğim kurabiye sayısını unuttum ve gözlerimi açıp Brianna'ya baktım. Şaşkın görünüyordu ve çok fazla kurabiye yediğimi fark ettim. Muhtemelen düşündüğümden daha fazla. "O tabakta bir düzine kurabiye olduğunu söyle."

"On altı."

Altı kurabiye yemiştım. Arka arkaya.

"Etkileyiciydi," diye mırıldandı.

"Harikaydılar."

Zamanlayıcı çaldı ve o fırından başka bir tepsi çıkardı. "Umarım bunlar yarına kadar yeter."

Bir tane daha alıp ısırdım. "Çocukluğumun küçük bir parçasını yeniden yaşamamı sağladın," dedim ona. "Teşekkür ederim."

O da bir tane aldı, inceledi, sonra ısırdı ve yavaşça çiğnedi. "Bir dahaki sefere otuz saniye daha az pişir. Fırınına alışmam lazım."

"Bence mükemmel."

Gülümsedi. "İyi. Kek malzemeleri gelene kadar pratik yapabilirim." "Evet. Evet, yapabilirsiniz."

Kurabiyeleri verimli bir şekilde bir kaba koymasını, kurabiye tepsisini yıkamasını ve kurutmak için fırına geri koymasını izledim. Mutfağın geri kalanı tertemizdi. Bana gülümsedi. "Hepsini yeme, Dante. Midene gelir."

"Hayatta yemem."

Yanımdan geçip gitti. "Yatmaya gidiyorum."

Elini tuttum. "Teşekkürler, Küçük Arı. Ciddiyim. Harikalar." "Altmış taneden biri olarak sayılır mı?"

Sorusu beni biraz heyecanlandırdı, ama başımı salladım. "Evet, istersen."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "İyi geceler, Dante."

Onu kendime çekip alnına öptüm. "İyi geceler, Küçük Arı."

Onun uzaklaşmasını izledim, garip bir şekilde hüzünlüydüm. Kurabiyeleri artık benim için hiçbir çekiciliği kalmamıştı, kapağı kapatıp veranda kapılarını kilitledim. Bulutların toplandığını fark ettim ve gece yağmur yağacak mı diye merak ettim.

Havayı temizlemek için iyi bir fırtınaya ihtiyacımız vardı.

Ve sadece hava durumundan bahsettiğimden emin değildim.

On Üçüncü Bölüm

BRIANNA

Uyandım, irkildim. Dışarıda fırtına kopmakta olduğunu ve veranda kapımın açılmış olduğunu ve rüzgarda çarpıp durduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yataktan atladım ve kapı kolunu tutup kapıyı kapatıp kilitledim. Dışarıya baktım. Yağmur şiddetli yağıyordu, gök gürültüsü alçak ve öfkeli bir şekilde yankılanıyordu, şimşekler gökyüzünü sivri elektrik parçalarıyla aydınlatıyordu.

Korkudan kalbim hızla atıyordu, yatağa döndüm ve kaşlarımı çattım. Roomba yatakta değildi. Fırtınalar genellikle onu rahatsız etmezdi, ama belki de kapının çerçeveye çarpma sesi onu korkutmuştu. Işığı açtım, yatağın altına baktım, ama orada değildi. Odanın her yerine baktım ama onu bulamadım. Geceleri her zaman yanımda uyurdu. Oturup kafamı yorarken, aniden endişelendim. Yatarken yanımda mıydı? Aklım Dante, bana hissettirdikleri ve aramızda olanlarla o kadar meşguldü ki, fark etmemiştim.

Korkunç bir düşünce geldi aklıma. Ya hala dışarıdaysa? Dante, onun evde olmadığını bilmeden veranda kapılarını kapatmış olabilir miydi?

Yataktan atladım ve mermerin soğukluğunu ayaklarımın altında hissederek aşağı indim. Oturma odasını ve mutfağı kontrol ettim, her yere baktım ama onu bulamadım. Veranda kapılarını açtım, karanlığa ve yağmura baktım ve yağmurun sesini bastırmak için sesimi yükselterek Roomba'yı çağırdım. Dışarıdaysa ıslanmış ve üşümüş olacaktı. Muhtemelen korkmuştu. Belki de sesimi duyduğunda korkudan gelemiyordu.

Dışarı çıktım, şiddetli yağmurda hemen sıırıslıklam oldum. Panik içinde yüksek sesle seslendim ve aradım. Ya kaçmışsa? Kaybolmuş olabilir mi? Burada vahşi hayvanlar var mıydı? Dante'ye bunu hiç sormamıştım. Gözlerim yaşlarla doldu ve hayal gücüm fazla mesai yaparken tekrar seslendim.

O kadar üzgündüm ki önüme bakmıyordum. Bir dakika önce Roomba'yı ararken koşuyordum, bir dakika sonra havada uçuyordum, hiçbir şeye tutunamadan havuzun yüzeyine çarptım. Şoktan donakaldım ve suya battım. Su sıçratarak ve nefes nefese kalarak yukarı çıkmaya çalıştım, ama yine suya battım. Bu sefer havuzun derin kısmına düşmüştüm. Yüzeyi göremiyordum, karanlık beni yutuyordu. Korku içinde biraz su yuttum. Tekrar yukarı çıkmaya çalıştım, ama kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Paniklemeye başladım, etrafımdaki su hareketlendiğinde daha da çırpınmaya başladım ve güçlü kollar beni yakaladı, hızla yukarı çekti.

"Tanrım!" diye bağırdı Dante. "Ne oluyor?"

Nefes nefese, ona sarıldım. Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladım, o da beni daha sıkı tuttu. "Seni tuttum Brianna. Güvendesin."

"Dante," diye ağladım, net düşünemiyordum.

Beni kollarında tutarak merdivenlere taşıdı. Yağmur üzerimize yağıyordu, fırtına beni titretmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sudan çıkarken.

"Roomba," diye nefes nefese söyledim. "Onu bulamıyorum. Sanırım kayboldu."

"Lanet kedin benim yatağında uyuyor. Her gece olduğu gibi," diye homurdandı.

"Onu odadan ne kadar sık çıkarırsam çıkarayım, geri geliyor."

İnanamama hissi beni kapsa da, içimi rahatlık kapladı. "Yatağında mı? Ama ben uyurken ve uyanırken o benimle birlikte!"

"Sen uykuya dalar dalmaz seni ziyarete geliyor."

"O kadar çok nefret ediyorsan, kapını kapat," dedim alaycı bir şekilde. Beni daha sıkı sarıldı. "Senin için açık bırakıyorum, Küçük

Arı."

Beni villanın içine indirdi, arkamdan kapıyı kapatıp kilitleti. Soğuktan, şoktan ve tüm bu durumdan titriyordum. Dante yine küfretti, beni kollarına alıp merdivenlere doğru koştu.

"Su," diye itiraz ettim. "Her şeyi ıslatıyoruz." "Siktir et," diye tersledi.

Odasına yöneldi ve beni tekrar yere bıraktı. O kadar titriyordum ki, bacaklarım beni zar zor tutuyordu. Bir şeyler mırıldandı, banyoya gitti, ışığı açtı ve bir havluyla geri döndü. Şortumu ve tişörtümü çıkardı, ben de çok yorgun olduğum için itiraz edemedim. Havluyla vücudumu hızlıca sildi, hareketleri cildime çok ihtiyacım olan sıcaklığı getirdi. Saçıma havluyla kuruladı, vücudum titremeye devam edince kaşlarını çattı. Kolunu belime doladı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı, yatağına yatırdı ve üzerime battaniyeyi attı. Titriyordum, dişlerim takırdıyordu, o uyku pantolonunu çıkarıp göğsünü kuruladıktan sonra yanıma yatağa girerken gözlerimi kocaman açmış onu izliyordum.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordum.

Beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni ısıtıyorum."

Islak tenlerimiz birbirine yapıştı. Elleriyle sırtımı okşadı. Bacaklarımı birbirine doladı. Başımı göğsüne bastırdı. Yumuşak sözler fısıldadı. Titremem azalmaya başladı, soğukluk onun ısıısıyla yok oldu. Vücudum gevsemeye başladı. Beni kendine daha da yaklaştırdı, okşamaları farklılaşmaya başladı. Artık pratik değildi. Daha çok okşayıcıydı. Samimi. Daha uzun, daha yavaş okşadı, ellerini kalçalarım ve uyluklarımın üzerinde gezdirdi. Artık titrememin soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Onun dokunuşuyla ilgiliydi.

"Beni çok korkuttun," dedi. "Özür dilerim," fısıldadım. "Panikledim."

"Beni almaya gelmeliydin. Dışarıdaki sensör ışıkları neden yanmadı bilmiyorum," diye homurdandı. "Tanrım, dışarı çıkmasaydım... Düşünemiyorum bile."

"Özür dilerim," diye tekrarladım, o elini uyluklarımın etrafına dolayarak beni kendine sıkıca çekince nefesimi tutarak. O kadar sıkıydı ki, onu hissedebiliyordum. Arzusunu.

Bana baktı, köşedeki lambanın loş ışığı gözlerini görmemi sağladı. Derin, yoğun ve odaklanmış. Bana. Üzerime doğru yuvarlandı, gövdesi beni yastık gibi yatağa bastırdı. Yorganında onun kokusu yoğun ve zengin bir şekilde yayılıyordu, bizi sarıyordu. Beni sarıyordu. Bacaklarımın arasına kayd, sanki oraya aitmiş gibi oraya oturdu. Nefesi zorlanıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu, benim ritmimle uyumluydu.

"Yastığını ıslatıyorum," diye fısıldadım. "Saçım..."

"...kurur," diye bitirdi, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. Gözlerinin derinliklerinde bir soru dönüp duruyordu. Sesi alçak, kaba ve muhtaçtı.

"Dante," diye inledim, omuzlarını kavrayarak parmaklarımın altında kaslarını hissederken, duygularım beni ele geçirdi. İhtiyaç. İstek. Arzu. Hepsi. Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Üzerimde onun ağırlığını hissetmek istiyordum. Hepsini arzuluyordum. Özellikle de onu.

"Söyle," diye mırıldandı. "Söylemelisin." "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordu, parmağını yanağımda gezdirerek dudaklarımın hatlarını izledi.

"Beni senin yap."

"Tanrıya şükür," diye cevapladı ve ağzımı ağzıyla kapattı.

DANTE

Brianna'yı tüm kalbimle öptüm. Rahatlama, arzu, onu gördüğüm andan itibaren içimde uyandırdığı şiddetli şehvet.

Onun aşağı indiğini duydum ve fırtına onu rahatsız ediyor mu diye merak ettim. Pencereyerimi açmış, serin havanın ve yağmurun ve fırtınanın sesinin tadını çıkarıyordum. Gök gürültüsü azaldı ve birdenbire dışarıda onun sesini duydum, cehennem kedisini çağırıyordu. Kedi, sahibinin onu kaybettiğini umursamadan benim yatağımda yatıyordu. Yorganı geriye attım, kedi atlayıp önümdeki kapıya doğru süzülerek gitti. Aşağıya koştum, Brianna'nın tökezleyip havuza düştüğünü görünce kalbim ağzıma geldi.

Lanet fırtına dışardaki ışıkların bir kısmını kesmiş olmalıydı ve o, Roomba'yı ararken havuza ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Dışarı koştum, suya daldım ve onu yakaladım, nefes almaya çalışırken onu yukarı çektim. Bizi havuzun sığ kısmına çektim, onu kollarımın arasına aldım, onu duymamış olsaydım ne olabileceğini düşünmekten dehşete kapıldım.

Onu odama götürdüm, sadece onu ısıtmak, rahatlatmak istedim. Kendime onun iyi olduğunu, güvende olduğunu, havuzumun dibinde ölü değil, burada benimle olduğunu kanıtlamak istedim.

Ama titremesi durup vücudu farklı bir duygu ile titremeye başladığında, arzum kafamdaki her şeyi bastırdı. Penisim sertleşmiş ve onu arzuluyordu. Ağzım onun ağzını arzuluyordu. Çaresizdim, zar zor dayanıyordum, sonunda duymam gereken sözleri söyledi.

Onun dışında, bizim dışımızda her şey var olmaktan ya da önem taşımaktan çıktı. O buradaydı. Kollarımda. Yatağımda. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu. Onu derin bir şekilde öptüm, dilimi onun diline sürterek ağzını keşfettim ve onu da aynısını yapmaya teşvik ettim. Dilime karşı ilk çekingen hareketleri giderek cesurlaştı ve kısa sürede o da benim kadar kendini kaybetmişti. Omuzlarımı kavradı, ellerini sırtımda huzursuzca gezdirerek beni kendine doğru çekti. Ellerimi onun düzgün kalçalarının altına kaydardım, etini avuçlayıp yoğurdum, bacaklarını bana doladım. Penisim onun sıcak, ıslak merkezine yerleşmişti. Beni hissedince ağzıma nefesini verdi. Boynunu öptüm, köprücük kemiği boyunca kaydardım ve sıkı, sert meme uçlarını ağzıma aldım, dilimle okşadım ve beni altında kıvrandırttım. Yuvarlandım, böylece o bana bacaklarını açtı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Beni keşfet, Küçük Arı. İstedğin her şeyi keşfet."

Birçok kadınla birlikte oldum. En deneyimli sevgililerle yattım. Hiçbirinin dokunuşu beni onunki kadar etkilemedi. Parmaklarının tenimde hissettirdiği duygu, beni öpüp tadarken ağzının verdiği his, dilini kullanarak beni tahrik etmesi, inlemelerim gittikçe daha yüksek ve uzun hale geldikçe daha cesur olması, her şey mükemmeldi. Öpülmeyi seviyordu ve ben de yüzünü yüzüme yaklaştırdım, o da tam olarak bunu yaptı, saçları etrafımızı saran koyu bir perde gibi, gövdem üzerine uzandı. Elimi bacaklarının arasına kaydardım, ona dokundum. Islaktı. Sıcak. Ben onu okşarken inledi, bacaklarını açtı. Benimle birlikte hareket ederken sıkı küçük klitorisıyla oynadım. Parmağımı içine soktum, o beni kavrarken gözlerimi kapattım. "Çok sıkısın Brianna. O kadar sıkı ki, sikimi boğacaksın."

"Yapamam..."

"Yapabilirsin. Ama önce senin tatmin olmanı sağlayacağız."

"Ben..."

Onu tekrar kesip, bu sefer ağzımla. Tekrar yuvarlandık ve onu öpmeye devam ettim. Klitorisine dokundum, o benim elimle dalgalanırken onu okşadım. Arayış içindeydim, daha fazlasını istiyordum. Ona verebileceğim her şeyi istiyordum. Parmağımı tekrar içeri soktum, önce nazikçe, sonra vücudu kontrolü ele almaya başladıkça hızımı artırdım. Bir parmak daha ekledim, onu gerginleştirdim ve o zevkle inledi. Başparmağımı klitorisinde tuttum, basıncı doğru tutmaya özen gösterdim

doğru tutmaya özen gösterdim ve o bana sarıldı, sırtı kavislendi, dudaklarından benim adım döküldü. "Dante!"

"Evet, güzelim. Benim için boşal," diye cesaretlendirdim. "Elimin üzerine boşal, sonra sana gerçekten istediğin şeyi vereceğim."

Boşalması inanılmazdı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzından küçük bir inilti çıkmıştı. Zevk dalgasının içinde kolumu sımsıkı tuttu ve ben de onun bu dalgayı atlatmasına izin verdim, ağzını ağızımla kapattım ve çığlığını yuttum.

Orgazm geçtikten sonra, dokunuşlarımı tekrar yumuşattım. Onu nazıkçe öptüm. Sevgiyle. Bacaklarının arasına geçtim, kendimi ona sürttüm, orgazmının ıslaklığıyla penisimi kapladım. "Emin misin?" diye sessizce sordum. Eğer istediği buysa, şimdi durabilirdim. Ona her şeyi verirdim.

"Lütfen," diye cevapladı. "Seni hissetmek istiyorum."

Doğum kontrol hapı kullandığını biliyordum. Onları ben kendim paketlemiştim. Yine de sordum, "Prezervatif?"

"Hayır. Seni."

Bacağını bükerek ağızımı tekrar onun ağzına yaklaştırdım. "Bir an acı verecek. Ama geçecek. Telafi edeceğim."

"Biliyorum."

Santim santim içeri girdim. Yavaşça ilerledim, böylece benim boyutumaya alışsın. Ta ki yapamayana kadar. Ta ki onu sahiplenme, ona sahip olma arzusu çok güçlü hale gelene kadar. Onun sıcaklığı ve ıslaklığı, nazık olma içgüdülerimi alt etti ve onunla birlikte olma arzusunu uyandırdı. *Hemen.*

Kalçalarımı salladım ve kendimi sonuna kadar gömdüm.

Brianna çığlık attı. Onu hissettiğimde inledim. Onunla birleştiğim hissi beni çok etkiledi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Hareket etmem gerekiyordu. Ona girme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. O benim altımda kalçalarını kaldırdığında, geri çekildim ve ileri ittim.

İnlediğini duydum. Acıdan değildi.

Hızla bir ritim yakaladık. Uzun, sabit vuruşlar. O da benimle birlikte hareket etti, önce yavaşça, sonra sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi. Bana karşı mükemmeldi. Onun içinde olmanın verdiği coşku inanılmazdı. Vücudum zevkten titriyordu. O da zevk dolu sesler çıkarıyor, bana sarılıyordu. Ağızlarımız birleşti, nefeslerimiz karıştı. O sırtıma ve omuzlarıma sarıldı. Ben başlığı kavradım, daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladım. Daha derine ihtiyacım vardı. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım vardı. Aldım ve aldım

O parçalanana kadar aldım. Boşalırken ıglık attı, sesinin tınısı alçak ve kısıkçaydı. Arzu ile boğulmuştu.

Ve ben de boşaldım. Sertçe, küfrederek, terleyerek. Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar iterek. Hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım. Onun adını homurdanarak, onu överek, ne kadar güzel olduğunu fısıldayarak.

Ve sonra, kollarında yığıldım.

Bir an için, odada sert nefeslerimizden başka bir ses yoktu. Başımı kaldırıp onu öptüm, ağzımla ona hayranlığımı gösterdim. "İyi misin, Küçük Arı?"

O mırıldandı, başımı çekerek göğsüne yatırdı. "İyiyim.

Bu... inanılmazdı. Her zaman böyle mi? Hayır.

Ama bizim için öyle.

Sessizlik çöktü. Yana dönüp sırt üstü uzandım ve onu göğsüme çektim. "Şimdi uyu. Ben yanıdayım."

O da bana daha sıkı sarıldı. "Ben de sana sahibim." Onun sözleri beni gülümsetirken, ben uykuya daldım.

On Dördüncü Bölüm

BRIANNA

Dante'nin kollarına sarılmış, hala olanları sindirmeye çalışıyordum. Hiçbir şey beni seks için hazırlamamıştı. Dante ile seks. O, dışarıdaki fırtına gibiydi, beni tüketiyordu. Bulutlar ve güç bir araya gelerek beni sarıyordu. Orgazmın bu kadar yoğun hissettirebileceğini bilmiyordum. Kendime verdiğim birkaç orgazm geçici ve zayıftı, beni tamamen tatminsiz bırakmıştı. Ama onunla, sanki vücudum ilk kez canlanmış gibiydi. Dokunduğu her yer çiçek açıyor ve genişliyordu. Yaptığı her şey bana zevk veriyordu. Hatta o ilk rahatsızlık anının bile özel bir anlamı vardı, çünkü o oydu. Bizdik.

O içini çekti, sesi göğsünde yankılandı. Başımı kaldırıp ona baktım. Saçları dağınıktı, sakalları uzamıştı. Saçlarının tenime değdiğinde nasıl hissettirdiğini düşündüm. Sert, ama yumuşaktı. Uyurken dudakları büzülmüştü ve ben onun dudaklarının benim dudaklarımı ele geçirdiğini hatırladım. O dudakların göğüslerimi emişini, boynumu ısırışını ve dudaklarımı yutuşunu. Sanki açlıktan ölen bir adam ve ben onun son yemeğiymişim gibi.

Hayatımda ilk kez kendimi seksi hissettim. Arzu edilir. O, içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi uyandırdı.

Daha fazlasını istedim.

Dikkatlice göğsünden kalktım ve onu inceledim. Arkamdaki yumuşak ışık, kaslarını ve heykel gibi göğsünü görmemi sağladı. Kolları kalın ve güçlüydü, boynu kaslıydı. Alışılmadık bir şekilde yakışıklıydı. Kardeşi, Carolina'nın babası, daha yumuşak bir şekilde yakışıklıydı. Dante ise yüksek alnı, güçlü burnu ve çenesi ve uzun yüzüyle tamamen köşeli ve gölgeli biriydi. Belli bir şekilde gülümsediğinde, yanaklarının üst kısmındaki gamzeleri hala görebiliyordum.

Elimi göğsüne koydum, parmaklarımın altında gücünü hissettim. Sağlam ve canlıydı. Nazikçe parmağımı göğüs kemiği boyunca gezdirdim, dokunuşumla kaslarının hareket ettiğini hissettim. Battaniyenin karnını örttüğü yerde durdum. Yukarı baktığımda, gözlerinin açık olduğunu ve yoğun bakışlarının bana odaklandığını fark edince donakaldım. "Devam edersen, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım."

Aşağı baktım, battaniyenin şişkin olduğunu görünce şaşırmadım. Elimini battaniyenin altına sokup onu sardım. Dokunulduğunda şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Kadife altında çelik. Onu okşarken inledi, ağzından düşük bir tıslama çıktı.

"Küçük Arı, ateşle oynuyorsun."

"Belki de yanmak istiyorum." Yukarı doğru kayarak dudaklarımız birbirine yaklaştı. "Eğer istersem, bunu tekrar yapar mısın?"

"Neyi tekrar?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Beni almanı mı?"

Başımın arkasını avuçladı, büyük eli kafa derimde sıcaktı. "Söyle, Brianna. Ne istediğini söyle."

"Seni tekrar içimde istiyorum."

O inledi, ben de tam olarak onu nasıl tahrik edeceğimi bilerek, ağzımı onun ağzına bastırarak gülümsedim. "Eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan, yaşlı adam."

Bir saniye içinde, onun altındaydım, ağzı ağzımı ele geçirmişti.

Onu tahrik etmişim, tamam.

Göğsünü okşadım, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Baldırımı onun baldırına sürttüm ve o kıkırdadı. "Dikkatli ol, küçük kız. Ağrın olmalı ve ben kendimi kontrol edemiyorum"

."

Şafak söküyordu, güneş ışığı parıldamaya başlamıştı. Hava açısından bugün daha iyi bir gün olacaktı. Kek malzemeleri gelene kadar meşgul olmak için daha fazla kurabiye pişirmeyi planladım.

O, beni kendine doğru çekti. "Hayır, kal. Sadece seksi tavırlarınla beni baştan çıkarmaya çalışma."

Bu sefer gülmek benim sıramdı. "Ben seksi değilim."

"Evet, öylesin. Hareketlerin, doğal tavırların.

Vücudunun kıvrımları. Beni çılgına çeviriyorlar."

"Vücudumun kıvrımları," diye tekrarladım. "Ne

kadar kibarsın." "Neden bahsediyorsun?"

"Kısa boylu ve tombul olduğumun farkındayım. Bazıları şişman der. Çoğu erkek için çekici değil."

"Ben çoğu erkek değilim. Ve sen şişman değilsin." Omuz silktim.

Bir an sessiz kaldı. "Bu yüzden mi sadece bir mayo aldın? Kendinden emin değil misin?"

"Evet, kendimi rahat hissettiğim tek yer orasıydı."

Yorganı geriye attı ve ayağa kalktı. Ona bakmamaya çalıştım, ama başaramadım. Güneş arkasında, bir tanrı gibi görünüyordu. Seksi, yoğun bir tanrı.

Beni de yanında sürükleyerek odayı geçip geniş bir koltuğa oturdu. Beni kucağına çekti, sırtım göğsüne dönük olacak şekilde, ve bacaklarını benim bacaklarımın etrafına doladı. "Bak," dedi.

Bakışlarımı işaret ettiği yere yönelttim ve yüzümü buruşturarak başımı çevirmeye çalıştım. Çenemi tuttu. "Hayır. Bak, Küçük Arı. Benimle birlikte bak."

Tam boy aynada gözlerine baktım, bizim görüntümüze odaklanmak istemiyordum. Tısladı. "Bak."

Havayı içime çekerek baktım. O, kaslı ve güçlü bir heykel gibi arkamda oturuyordu. Ben ise pudra ponponu gibiydim.

Kolunu bana doladı, elini karnımın üzerine genişçe yaydı. "Ne kadar yumuşak olduğunu gör. Ne kadar solgun ve narin."

Ben solgundum. O ise yıllarca güneşte kalmaktan bronzlaşmıştı, altın rengi teni onu şehirde yaşayanlardan ayırıyordu. Sağlıklı ve güçlüydü.

"Sen daha iyi görünüyorsun."

"Farklı görünüyorum. Daha iyi değil. Senin görünüşünü seviyorum. Güzel, kadınsı, fildişi gibi bir cildin var. Burası hariç." Başımı çevirip burnumun ucunu öptü

"Güneş seni buraya getirdi. Ve burada ne kadar uzun kalırsan, güneş seni her yerinden öpecek. Çillerini keşfetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Başımı geri çevirdi, ellerimizi birbirine doladı ve ayağımı kendi ayağıyla kaldırdı. "Her şeyin minik. Küçük ellerin avucuma sığıyor, ama güçlüler ve çok güzel sanat eserleri yaratıyorlar. Ayakların benimkinin yarısı kadar, ama eminim her gün benden daha fazla yürüyorlar. Vücudun sana mükemmel uyuyor ve aksini söyleyenler aptal. Boyun, içinde taşıdığın gücü göstermez." Göğsüme dokundu. "Arılar küçüktür, ama dünyadaki en çalışkan yaratıklardan biridir. Bunu unutma."

Ellerini kalçalarımaya kaydırды. "Eğrilerini seviyorum. Buradaki yuvarlaklığı. Seni tutabilirim, hareket ettiğini hissedebilirim. Çok güzel bir vücudun var. Çocuklar için mükemmel. Erkekler sana bakıyor, ama sen bunun farkında bile değilsin. Bana doğru yürüdüğünü izlemeyi seviyorum, göğüslerinin hafifçe sallanışını, beni baştan çıkarışını. Gittiğinde kalçalarını izliyorum, ellerimin arasında olduğunu hayal ediyorum. Seni ilk gördüğümde kışını ısırmak istedim." Durdu. "Aslında, hala istiyorum."

Beni öne doğru itti, kaldırdı, eğildi ve bir yanağını ısırdı. Nefesim kesildi ve kıkırdamaya başladım, o da diğer yanağına aynısını yaptı. Kıkırdamalar kahkahaya dönüştü, o da doğruldu ve beni tekrar göğsüne çekti.

"Sen karşı konulmazsın. Mükemmel kıvrımlara sahipsin. Seni daha az gören hiçbir erkek sana layık değildir." Çenesini omzuma dayadı. "Gerçek bir erkek, bir kadınla sevişirken tutunacak bir şey olmasını sever. Senin yumuşaklığını seviyorum. Seni tuttuğumda hissettiğim şeyi. Benimle birlikte hareket edişini. Düz bir tahta değil, gerçek bir kadın."

"Ah," diye fısıldadım.

"Kısa boylu olmanı seviyorum. Senin yanında kendimi koruyucu gibi hissediyorum. Minik olman, seninle ilgili her şey beni daha uzun, daha büyük, daha güçlü hissettiriyor."

Sözleri içimdeki bir şeyi iyileştirdi ve konuşmakta zorlandım. "Ah," diye tekrarladım.

"Kendine bak ve tüm iyi yanlarını gör, Brianna. Sen çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Yoğun bakışları daha da keskinleşti. Odaklandı. Elini aşağı kaydırды, bacaklarını kullanarak bacaklarımı ayırdı ve uyluklarımın üst kısmını okşadı.

"Ne... ne yapıyorsun?"

"Sen orgazm olduğunda benim gördüğüm şeyi senin de görmeni istiyorum. O anda ne kadar güzel ve seksi olduğunu."

Ellerini daha yukarı kaydirdi ve bacaklarını genişleterek beni tamamen ortaya çıkardı. "İzle."

Büyülenmiş bir şekilde, onun talimatını yerine getirdim. Bir eliyle saçlarımı topladı, boynumu yana doğru tutarken cildimi öptü, dudakları beni tahrik edip tadını çıkardı. Diğer eliyle beni nazikçe tahrik etti, parmağını kıvrımlarım boyunca kaydirdi ve klitorisime hafif dokunuşlarla dokundu. Gözlerime baktı. "Benim için çoktan ıslandın. Buna bayılıyorum."

Klitorisime dokunup yavaşça daireler çizdiğinde gözlerim kapandı. "Gözlerini aç. İzle. Seni çabucak boşaltacağım, sonra seni yatağa götürüp sikacağım." Parmağını içime kaydirdi ve ben de onu çıkarırken parıldayan parmağını izledim. "Sıcak, ipeksi bal gibi," diye fısıldadı. "Cildimde arzunu görmek hoşuma gidiyor. Hissetmek hoşuma gidiyor." Bir parmak daha ekledi. "Hala çok sıkı, Brianna. Sikim senin içindeyken ne kadar inanılmaz hissettiğimi anlatamam. Beni sıkın, spermimi emen bir mengene gibi."

Onun müstehcen sözleri beni etkiledi. Başparmağını klitorisimde kullandı, çılgınca yavaş daireler çizerek. Parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı, onları derine itti, orgazmımın başladığını hissedince çığlık attım.

"Bize bak," diye kulağıma fısıldadı ve tekrar boynuma döndü. Yansımamıza baktım. O, üzerimde dolaşan karanlık bir gölge gibiydi. Ona kıyasla ben küçüktüm, ama kendimi her zamanki gibi görmüyordum. Onun gördüğünü görüyordum. O, kana susamış bir vampir gibi boynumu emdiğinde, ben tutkuyla sarsılan bir kadındım. O anın büyüüne kapılmıştım. Yüzüm kızarmıştı, pembe renk boynumdan göğsüme doğru yayılıyordu. Sırtım kavisliydi, onun elini sürmek için çabalarken. Büyük eliyle bir göğsümü kavradı, sert meme ucumu okşadı. Diğer eliyle beni bir keman gibi çaldı, beni nasıl ve ne zaman dokunacağını çok iyi biliyordu. "Bırak kendini," diye mırıldandı. "O zaman sana sikimi vereceğim. Ve ben doyana kadar beni tamamen alacaksın."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti ve orgazmım doruğa ulaştı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, yansımada gözlerimiz kilitlenmişti, altın rengi bakışları hipnotize ediciydi. Ağzım açık kaldı ve onun adını haykırdım, eğilip daha yakın olmak için ittim. Artık dayanamayacak hale gelene kadar yükselip yükseldi ve sonunda pes ettim. Elli bin fit yükseklikten serbest düşüş yapıyordum ve bu düşüşten sağ çıkıp çıkmayacağımı umursamıyordum. Kafamı çevirdi, ağzımı kapattı ve beni o kadar sert öptü ki nefesim kesildi. Kayboldum.

Sonra beni buldu. Dokunuşu yumuşadı, kolları beni sardı ve ağzı hayranlık dolu oldu. Yumuşak dokunuşlar, fısıldanan sözler. Beni yatağa taşıdı, yatırdı ve üzerimde durdu.

"Bir tane daha, Küçük Arı. Bana bir tane daha vereceksin." "Ya yapamazsam?"

İçime girdi ve ben nefesimi tuttum. Büyük, sert ve çok iyi hissettiriyordu.

"Yapabilirsin."

Haklıydı.

On Beşinci

Bölüm

BRIANNA

Ertesi sabah dünya parlak güneş ışığıyla doluydu. Yağmur havayı temizlemişti ve gökyüzü maviydi, sadece birkaç tane kabarık beyaz bulut dağılmıştı. Dante'nin yatağındaydım, battaniye üzerime çekilmişti. Odası benimkinden daha büyüktü, yatak kral boydu ve oda erkeksi bir havaya sahipti. Banyosu çok büyüktü, hem küvet hem de duşakabin vardı. Dolabın ne kadar büyük olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Balkon, havuz ve bahçenin bulunduğu evin arka tarafına bakıyordu. Oda onun gibi kokuyordu, erkeksi, temiz ve narenciye kokulu bir koku.

Havuz ve dün gece olanları düşününce titredim. Beni nasıl kurtardığını. Sonra benimle seviştiğini. Ya da seks yaptığını. Onun için hangisi olduğunu bilmiyordum. Benim için nasıl bir his olduğunu biliyordum. Tutkudan daha fazlası vardı. İkimiz için de altında yatan duygular vardı. Dante inanılmaz bir sevgiliydi ve benim ilk sevgilim olduğu için mutluydum. Aynanın önünde olanlar... Kelimelerle anlatılamazdı. Erotik. Öğretici. Çok derin bir samimiyet. Kendimi farklı bir şekilde gördüm. Dante'nin beni gördüğü gibi gördüm. Bunu yanımda taşımaya çalışacaktım.

Yanımda Roomba uyukluyordu ve ben onun kalın kürkünü okşuyordum. "Hepsi senin sayende oldu," diye mırıldandım. Eğilip tüylü kafasını öptüm. "Teşekkür ederim."

Yataktan kayarak indim, hareket ederken birkaç kasım ağrıyordu. İçimde bir ağrı hissettim, ama acı verici değildi. Sadece dün gece olanları hatırlatıyordu. Bir parçam bu gece de aynı şeyin olmasını umuyordu.

Odama gidip duş aldım, sıcak su birkaç ağrıyı hafifletmişti. Saatin bu kadar geç olduğunu görünce şaşırdım, hiç bu kadar geç uyumamıştım. Gece pek uyuyamamıştım. Dante üstüme çıkmıştı. Ve bu sabah

Aynanın önünde olması beklenmedik bir şeydi. Beni nasıl gördüğünü duymak gözlerimi açtı. Mor tulumumu giydim, paçalarını kıvırdım ve yeni gömleklerden birini seçtim. Çiçekli ve güzel bir gömlekti. Fırınlayacağım için saçlarımı at kuyruğu yaptım. Dün gece kontrol etmişim ve kahverengi şekeri demerara ile değiştirdiğim sürece ona fındık ezmesi kurabiye yapmak için ihtiyacım olan tüm malzemeler vardı. Daha ince olması için öğütecektim.

Aynaya baktım. Kendime benziyordum. Dudaklarım biraz şişmişti ve boynumda birkaç iz vardı, ama onun dışında aynı görünüyordum. Dante benimle tanıştığında ne gördüğünü hâlâ bilmiyordum, ama benim güzel olduğuma gerçekten inandığını biliyordum. Bunu hatırlamamı istiyordu. Omuzlarımı düzelttim. Onun için deneyecektim.

Aşağı indim, aniden sinirlerim bozuldu. Onun yanında nasıl davranmalıydım? O nasıl davranacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi mi? Aklıma bir düşünce geldiğinde adımlarım sendeledi. Artık istediğini elde ettiğine göre, belki de benden sadece birkaç kek isteyecekti. Hatta bir sürü kek pişirmeme izin verip beni eve gönderebilirdi.

Kalbim sıkıştı. Eve gitmek istemiyordum. Garipti, ama bu villa, onunla burada olmak, hayatım boyunca hiçbir yerde hissetmediğim kadar evimdeymiş gibi hissettiriyordu. O bana evimi hatırlatıyordu. Kollarında olduğumda, ilk kez dünyada nereye ait olduğumu merak etmedim. Ona ait olduğumu hissettim.

"Küçük Arı?"

Başımı kaldırdım ve Dante'nin merdivenlerin altında durup beni izlediğini gördüm. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Merdivenleri çıktı ve benim altımda durdu. Gözlerime baktı ve uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Bugün çok sevimli görünüyorsun. Pigtail saçlarını da beğendim. Ama aynı zamanda üzgün ve endişeli görünüyorsun."

"Ben, ah, bir tarif düşünüyordum."

Gülümsedi ve enseme avuçlayarak yüzümü kendine doğru çekip öptü. Öpücük sıcaktı, sevgi doluydu ve hızla ateşli hale geldi. Geri çekilirken nefes nefeseydi. "Şimdi, güzel bir sabah oldu. Seninle kahvaltı etmek için bekliyordum."

"Beni uyandırmalıydın," dedim, içim rahatlamıştı. "Gece boyunca seni uyanık tuttum. Uykuna ihtiyacın vardı."

"Oh," diye ciyakladım.

"İnanılmazdın, Küçük Arı. Hediye için teşekkür ederim. Onur duydum," diye mırıldandı, elimi kaldırıp öptü. "Dün gece..." Sesi kesildi. "Öyleydi işte. Söyleyecek sözüm yok."

Sadece başımı sallayabildim. Parmaklarımızı birbirine doladı. "Hadi, gel de kahvaltı yap. Malzemelerin bu sabah gelecek ve bu akşam pasta istiyorum. Ayrıca, bence erken yatmalıyız." Bana göz kırptı, yakışıklı ve seksi görünüyordu. Gözleri ateşli ve yoğundu. Bana öyle bakmasını seviyordum.

Onu takip ettim, kalbim birdenbire hafiflemişti. Hâlâ beni istiyordu.

bun

u "O zaman benim altmış günlük keklerim bugün başlıyor,"

istiy dedim. Elim sıkıldı. "Onları sabırsızlıkla bekliyorum."

ordu Garip bir şekilde, altmış gün beklenmedik bir şekilde çok az bir sayı gibi geldi,

ama zorla gülümsedim. "Ben de."

Hiçbir şey normal gelmezken normal gibi kahvaltı yapmak tuhaf geliyordu. Mario mutfağa gelip Dante'ye ekibin dışarıdaki ışıkları tamir etmeye ve konuştukları özellikleri eklemeye geleceğini söyledi. Benim şaşkın bakışlarıma Dante omuz silkti.

"Dün geceki olay bir daha asla tekrarlanmayacak. Ekstra ışıklar, yedekler ve daha fazla hareket sensörü eklenecek. Ayrıca havuz için bir çit de düşünüyorum."

"Dün gece olanların bir daha tekrarlanacağını sanmıyorum. Çit gerekmez."

Öne eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Riske girmeyeceğim."

Kahvaltı sırasında sevgi dolu ve tatlıydı. Rahattı. Sık sık bana dokundu, yemeğimi bitirmedeğimde tısladı, sandalyesini yaklaştırdı ve bana omlet yedirdi, kruvasanıma reçel ekleyerek beni cezp etti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve ona her baktığımda, dikkatini bana vermişti.

"Dün geceyi pişman mısın?" diye sordu, sessizliği bozarak. "Hiç de değil."

"Bu sabah bana karşı rahatsızsın. Konuşmuyorsun, gülümsemiyorsun." Daha dik oturdu. "Seni incittim mi? Fazla mı zorladım? Sen çok küçüksün, ben de kendimi kaptırdım."

kendimi kaptırdım..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Hayır. Ben iyiyim." İç geçirdim. "Bu sabah farklı hissediyorum. Dün gece... yoğundu. Bunun ne anlama geldiğini veya farklı davranmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Eğer tekrar istiyorsan..." Yüzündeki şoklu ifadeyi görünce sözümü kesip sustum.

Yaklaşarak ellerimi tuttu. "Dinle beni, Küçük Arı. Dün gece benim için çok önemliydi. Senin için ilk sefer olduğunu ve benimkinden farklı duygularla boğuştuğunu biliyorum, ama inan bana, bu gece seni yatağında istiyorum. Yarın. Nasıl davranmanı istediğime gelince, sadece benim küçük arım ol. Konuşkan, komik ve tatlı. Bana kızdığında hoşuma gidiyor. Çoğu insan buna cesaret edemez. Senin her şeyini seviyorum, tamam mı? O yüzden sadece sen olmanı istiyorum."

Ona baktım.

"Sen dünyadaki en kötü kaçırın kişisin, biliyor musun? Beni korkutman, zincirleyip emir vermen gerekiyor. Bana böyle tatlı şeyler söylememelisin ve dün gece yaptığın şeyi yapmamalısın, biz, ah, biz..."

Gülümsedi. "Ne yaptığımızda?"

"Sorun da bu. Bilmiyorum. Sevişmek mi? Seks yapmak mı? Um, eğlenmek mi?"

Kahkahayla güldü. "*Eğlenmek* mi? Yani sikişmek mi demek istiyorsun?"

"Ben o kelimeyi kullanmam."

"Sadece bir kelime."

Kafamı salladım.

"Sana bunu söyletirim, Bee."

Gia içeri girerek bizi böldü. "Bir teslimat var. Büyük bir teslimat."

Dante ayağa kalktı. "Malzemelerin geldi." Eğilip yüzümü avuçladı. "Sen benim dünyamı aydınlatıyorsun, Küçük Bee. Duymak istediğin bu mu?"

"Yeter," diye fısıldadım.

Beni sert ve derin bir şekilde öptü, söylediklerinin samimi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Şimdi, bugünün pastasını planla. Güzel bir tane istiyorum."

Durdu ve kapıya doğru giderken Gia'ya bir şey söyledi. İtalyanca çok hızlı konuştuğu için ne dediğini anlayamadım, ama ikisi de bana doğru gülümsedi ve Gia başını salladı.

Latte'mi bitirip ayağa kalktım.

Kek yapmaya başlama zamanı gelmişti.

Dante'nin sipariş ettiği malzeme dağını görünce şok oldum.

"Burada ne kadar un var?"

"Üç adet elli kiloluk torba aldım."

"Dante, elli kiloluk bir torbada yaklaşık iki yüz bardak var. Bir tanesi yeterdi."

Pudra şekeri torbasını kaldırdım. "Bunlardan altı tane mi?"

"Ben şekerlemeyi severim."

"Ne kadar krem peynir aldın?"

"Yüz paket. Sevdiğini söylediğin türden aldım."

"Son kullanma tarihi geçmeden hepsini kullanmak için yüzlerce kek pişirmem gerek," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "İhtiyacın olanı kullan. Gerisi bağışlanabilir."

Ama uzaklaşırken onu duydum. "Ya da kal ve hepsini kullan. Bana uyar."

Gia ve ben kocaman yığını ayırdık ve mutfaktaki kilerde temel gıda maddelerini sakladığı yeri doldurduk. Çok fazla kullanılmamıştı ama işimiz bittiğinde dolmuştu. İstedğim her şey toplu olarak sipariş edilmişti. Ve üst kattaki kutulardan birinde her zaman kullandığım küçük hava fırçası setimi buldum, böylece Dante'nin istediği güzel pastaları yapmak için ihtiyacım olan her şeye sahiptim. En kaliteli olanını satın almıştım ve onu gördüğümde çok sevindim. İyi çalışmasını seviyordum.

Gia el sallayarak beni mutfakta yalnız bıraktı. Dante'nin bana verdiği telefonu cebimden çıkardım, bir çalma listesi seçtim ve işe koyuldum.

Dante'nin hummingbird kekini ne kadar sevdiğini biliyordum, ama yapımı ve soğuması uzun sürüyordu, bu yüzden basit bir vanilyalı kek yapmaya karar verdim. Hummingbird kekini yarın yapacaktım. Yeni önlüklerden birini bağladım ve malzemelerimi topladım. Ölçüp karıştırırken mırıldanmaya başladım. Mutfak güneşli ve genişti. Çok sayıda çalışma alanı vardı. Çıplak ayaklarımın altında fayanslar sıcaktı. Tam olarak istediğim şeyi yapabilirdim. MaryJo ensemde nefes alıp, fırınlarını ne kadar kullandığımı takip edip, daha hızlı çalışmam, mırıldanmayı kesmem veya onun için daha fazla kek yapmam için bana bağırıyordu. Çocuklarının tavırlarıyla uğraşmak zorunda değildim ve ilgilenmem gereken müşterilerim yoktu. Sessiz ve güzeldi. Dante'den daha minnettar bir müşterim

daha fazla takdir eden bir müşteri bulamazdım. Buraya nasıl geldiğim önemli değildi. Yaptığımız anlaşma artık beni ilgilendirmiyordu. Burayı seviyordum ve her anın tadını çıkaracaktım. Hem mutfakta hem de yatak odasında.

Ancak onun cinsel iştahının tek bir odayla sınırlı olmayan türden bir adam olduğunu hissediyordum.

Onun tüm arzularını tatmin etmeyi planladım. İsteddiği her yerde.

DANTE

Dizüstü bilgisayarımı ana kata taşıdım ve mutfağın yanındaki diğer, daha küçük ofisi kullandım. Kapıları açık bıraktım ve gösteriyi izledim. Küçük arım meşguldü ve onu izlediğimi bilmiyordu. Mutfağında, cinsel çekiciliğiyle dans ediyordu. Onun yörüngesinde olmak istiyordum. Karıştırıp karıştırırken mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu. Mikserden küçük un ve şeker bulutları yükseliyordu ve daha sonra hepsini onun teninde tadacağımı hayal ettim. Bir sapık haline gelmişim, onun birkaç fotoğrafını çektim, sonra geri çekilip tatlı sopranosunun tadını çıkardım. Sesi beni rahatlattı, omuzlarımdaki gerginliği hafifletti. Onun pişirme sevinci dudaklarıma bir gülümseme getirdi ve göğsüme bir şey yaptı. Ne olduğunu sormak istemedim, ya da belki de bunu yapmak için çok korkuyordum.

Telefonum gelen bir video ile çaldı ve Paolo'nun adını görünce kaşlarımı çattım. Ofisin kapısını kapattım ve aramayı kabul ettim.

"Paolo. İyi günler kardeşim."

Selamlaşmaya tenezzül etmedi, kameraya yaklaştı. "Kız nerede?"

Bacaklarımı çaprazlayarak kayıtsız bir ifadeyle baktım. "Anlamadım?"

"Oyun oynama Dante. Bana pasta ustasını sormuştun. Carolina onu aramaya çalıştığını söyledi, ama numarası kapalı. Onu kontrol etmemi istedi ve patronu bana onun istifa ettiğini söyledi. Bir adam arayıp onun adına istifa etmiş. Sen. Nerede o?"

"Benimle," dedim basitçe, yüzümü ifadesiz tutarak.

Elini masaya vurdu. "Ne? Neden? Aklını mı kaçırdın? O senden on iki yaş küçük!"

"Amanda da senden yedi yaş büyük," diye tersledim.

Bu onu şaşırttı. "Dante, neler oluyor?"

Bu yüzleşmeye hazırlıklı değildim. Yüzümü ovuşturdum ve ona yarı doğru bir cevap verdim. "Çaresiz bir durumdaydı. Yardım etmeyi teklif ettim. O burada, benimle birlikte."

"Nasıl?"

Kaşlarımı çattım. "Misafir olarak. Çalışan olarak." "Hangisi?"

"Hangisi olduğu seni ilgilendirmez," diye cevap verdim, öfkem yüzeye çıkıyordu. "Güvende ve mutlu, bilmen gereken tek şey bu. Bunların hiçbirisi seni ilgilendirmemeli."

"Öyle mi? Güvende ve mutlu mu demek istiyorsun?"

Ona az önce çektiğim bir fotoğrafı gönderdim. Brianna konsantre olmuştu, yüzünde bir gülümseme ve burnunda biraz un vardı. Sevimli ve mutlu görünüyordu.

"Evet," dedim kısaca. "Şimdi memnun musun?"

"Neden Dante?" diye tekrar sordu. "Neden o?"

"Bilmiyorum. Onda bir şey var. Birbirimize uyduk." "Yani, o iyi mi?"

"İyi. Onunla konuşmak ister misin?" "Hayır, ama Carolina isteyebilir."

"Telefonu çöp gibiydi. Ona yeni bir tane aldım. Carolina'ya numarasını gönderirim."

"O fotoğrafta pasta mı yapıyor?"

"Evet. Bana pasta yapıyor. Birçok pastadan biri."

Bunu söylediğim anda, batırdığımı anladım.

"Ne?" diye şaka yaptı. "Sana pasta yapması için onu kaçırdın mı? Fidyeye için onu tutuyorsun ve o da pasta yaparak fidyeyi ödüyor mu?"

Cevap vermek için çok uzun sürdüm ve yüzü gevşedi. "Dante, ne yaptın sen?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Bir anlaşma yaptık ve o da ziyarete geldi." "Bana doğruyu söylüyorsan iyi olur."

"Sorumlu olmayan, pervasız olan sensin, unuttun mu?" Konuyu saptırdım. "Ben çılgın, yarım yamalak numaralar yapmam."

Şimdiye kadar, diye içimden

ekledim. "O yıllar önceydi."

"O iyi. Her şey yolunda," diye tekrarladım. "Öyle olsa iyi olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

"Seni uyarıyorum. O, Carolina'nın iyi bir arkadaşı. Ona iyilik olarak düğün pastasını yaptı. Senin kaprislerine kurban gitmesin diye."

Onun bir kapris olmadığını söylemek dilimin ucundaydı. Artık onun ne olduğunu bilmiyordum, ama onunla bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ve onu şüphelendirecek başka bir şey söylemek de istemiyordum.

En son ihtiyacım olan şey, kardeşimin habersiz bir ziyaret yapıp karısını da getirmesiydi. Nasıl davrandığımı öğrenirlerse, başım büyük belaya girerdi. Daha önce hiç bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştım. "Her neyse," dedim ilgisizce. "Başka bir şey var mı?"

"Senin ne iş yaptığını biliyor mu?" "Bazı sanat galerilerinin sahibi olduğumu mu?"

Evet." "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Bu sadece geçici bir durum."

"Anlıyorum."

"Birkaç ay. Belki daha az."

Gözlerini kısarak baktı. "Bir şeyler dönüyor." Bu sözyle çok doğruyu söylemişti. Beklenmedik bir şeyler dönüyordu ve ben ne olduğunu ya da nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Bir misafirim var ve şu anda bana pasta pişiriyor, başka bir şey yok. Sen bu olayda olmayan bir şey arıyorsun. Bu konuşmayı bitiriyorum. Carolina'ya numarayı iletacağım. Hoşça kal."

Öfkeyle telefonu kapattım.

Küçük kardeşimin onun burada olduğunu öğreneceğini hesaba katmamıştım. En azından bu şekilde değil. Carolina'nın Brianna'yı arayıp neler olduğunu soracağından hiç şüphem yoktu. Paolo, Carolina'yı balayında arayıp bilgi almaya çalıştığını öğrenirse, çok sinirlenecekti. Brianna, Carolina'yı tüm bunların rızaya dayalı olduğuna ikna edemezse, Paolo buraya gelirdi ve işler karışırdı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve küfrettim.

Hasar kontrolü yapmam gerekecekti. Hem de çabuk.

Hala öfkeliydim ve mutfağa gittim. Carolina'ya numarayı mesajla göndermiştim ve hemen cevap gelmişti.

Carolina
Neler oluyor? Bri neden seninle İtalya'da? Cevabım
kısaydı.

Ben
Kendin sor. Ama ona biraz zaman tanı. Meşgul.

Carolina Ne
yapıyor?

Ben
Bana lanet olası bir pasta yapıyor. Sonra, yoksa telefonunu iptal ederim. Bütün gün bekledim.

Carolina
Alınan.
Onu görmezden gelip Brianna'yı görmeye gittim.

Mutfakta, kapı çerçevesine yaslanıp onu izledim. Kendini bulmuştu, etrafında malzemeler, havada pişmiş ürünlerin kokusu yoğun bir şekilde yayılıyordu. Çıplak ayak parmaklarıyla müziğin ritmine ayak uyduruyor, mırıldanıyor, ara sıra güzel sesiyle şarkı sözlerini söylüyordu. Çıplak ayaklarına bakarak, ona daha önce söylediklerimi hatırladım. Güçlü ve cesurdu. Ve yaşlandıkça bu özelliği daha da belirgin hale gelecekti. Birkaç yıl sonra ne kadar güçlü olacağını merak ettim. Zaten inanılmazdı.

Nefes aldım, sesinin tınısı ve tatlı vanilya kokusu sert kenarları yumuşattı, öfkem biraz azaldı. Kafasını kaldırıp beni gördü. Gülümsemesi o kadar parlaktı ki, nefesim kesildi.

"Oh, merhaba!"

Kıkırdadım. "Çalışkan küçük arıcım nasıl?"

"İyiyim." Dikkatsizce yanağını ovuşturdu ve üzerinde krema izi bıraktı. "Kekler fırında, kurabiyeleri yapmaya başladım ve şimdiden yarını planlıyorum."

Yaklaştım, çenesini elimle kavrayıp eğildim ve cildindeki kremayı yaladım. "Mmm, tereyağı kreması. Seninki neden bu kadar lezzetli?"

"Çoğu kremama krem peynir ekliyorum," diye cevapladı, nefesi kesilmiş bir sesle. "Bu onları daha pürüzsüz, daha zengin ve daha az tatlı yapıyor. Ve gerçek vanilya." Önündeki kaseye parmağını daldırdı ve bana uzattı. "Gördün mü?"

Elini tuttum, parmağını ağzıma soktum ve kremayı emdim. Dilimi parmağının etrafında dolandırdım, sonra bırakırken ucunu öptüm. Parmağına, sonra bana baktı, koyu renkli gözleri her zamankinden farklı bir ateşle parlıyordu.

"Bu, bugün tattığım en iyi ikinci şeydi." "Birincisi neydi?"

Yaklaştım, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Senin ağzın."

Yutkundü, sonra beklemediğim bir şey yaptı. Parmağını kremaya batırdı ve diline sürdü. Dudaklarını yaladı, arkasında krema izi bıraktı.

"Gel al, ihtiyar."

Onun tulumunun askılarını tutup kendime doğru çektim ve nefes nefese kalana kadar onu öptüm. Kendi başım dönene kadar. Bizi ayıran sadece zamanlayıcının çalmasıydı. Geri çekildim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Sersemlemiş, kızarmış ve davetkar görünüyordu. Ama başını salladı.

"Kekler," diye mırıldandı ve yanımdan geçip gitti.

Kek dışında başka bir şey olsaydı, ona bırakmasını söyledim. Ama çok çalışmıştı ve ben o lanet keki istiyordum. Yeterince sabırlı olmuştum.

Fırından tepsileri çıkardı ve soğumaları için raflara koydu. Altın rengindeydiler ve inanılmaz kokuyorlardı. Sıcaklığı ayarladı ve iki tepsi kurabiyeyi tezgaha koydu, fırına koymaya hazırды.

Başını eğip beni inceledi. "Ne oldu?" "Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

Yaklaşıp alnımı okşadı. "Üzgün olduğunda, gözlerinin arasında bir çizgi belirir. Daha önce yoktu. Son birkaç gündür çoğu zaman yoktu. Ama Winters'ı gördükten sonra geri geldi ve şimdi de geri geldi. Ne oldu? Sana sorun mu çıkarıyor?"

Onun gözlemini görünce şaşırdım. Çoğu insan böyle bir şeyi fark etmezdi. Ama o fark etmişti. Ve benim için endişeleniyordu. Bu hoşuma gitti.

"Hayır." Ona kardeşim ve onun telefonundan bahsettim. Carolina'nın mesajından. O dinledi ve kurabiyeleri fırına koyup zamanlayıcıyı ayarladı. Dönüp tezgaha yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Ve sen de ona aynı hikayeyi anlatmamı istiyorsun.

Uyuşturma ve kaçırma kısmından bahsetmememi mi

istiyorsun?" "Evet. Bence artık o aşamayı geçtik."

Başını salladı, sonra yine beni şaşırttı. "Bir şartım var."

Onun duruşunu taklit ettim. "Anlıyorum. Başka bir pazarlık istiyorsun.

Dinleyelim."

"Carolina'ya PG versiyonunu anlatacağım. Onun da babasının da burada olmasını istemiyorum."

"İyi."

"Winters'ın neden senden bir şey çaldığını düşündüğünü bana söylediğin sürece."

Kaşlarını havaya kalktı. Doğrudan konuşuyordu.

"Bana zaten söyledin. O yüzden hikayeyi istiyorum." "Neden?"

"Bunun seni *sen* yapan şeyin büyük bir parçası olduğunu hissediyorum."

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Seni benimle sonsuza kadar bağlayacak bir şeyi bilmek istiyor musun? Merak kediyi öldürdü, biliyorsun."

"Bana söyleyeceğin şeyin hayatımı tehlikeye atacağını

sanmıyorum." "En iyisi bu konuyu kapatman."

"Beni hiç almamış olsaydın en iyisi olurdu, ama sonuçta her şey yolunda gitti, değil mi? En azından bu sefer bir seçim şansım var ve ben bilmek istiyorum."

Onun doğrudanlığına şaşırdım.

Zamanlayıcı çaldı ve o kapıyı açarak tepsileri dışarı çıkardı. Fıstık ezmesi kurabiyelerin kokusu ağzımı sulandırdı. "Bir tane istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sıcaklar. Bir dakika bekle, sabırsız aptal. Ve konuyu değiştirme."

"Eğer sana hikayemi anlatmazsam, Carolina'ya gerçeği olduğu gibi anlatacağımı mı söylüyorsun? Beni tehdit mi ediyorsun, Küçük Arı?"

Çenesini kaldırdı. "Şartlar bunlar."

Yanılmıştım. O zaten dikkate alınması gereken bir güçtü. Onun için bir anlık gurur duydum.

"O zaman bu gece."

"Tamam." Tepsiden bir kurabiye aldı ve uzattı. Kurabiye kaymaya başladı, o da onu yakaladı ve sıcaklığından dolayı bağırdı.

"*Şekerli ballı buzlu çay!*" diye bağırdı, parmaklarını sallayarak.

Tüm sinirim bir anda yok oldu. Onun yerine kahkaha geldi. Onun bileğini tutup parmaklarını kontrol ettim. Hala gülerek, elini akan soğuk suyun altına tutmasını sağladım. Kızarmış parmak uçlarını öptüm ve sonra onu öptüm.

"Sen çok komiksin. Beni nasıl bu kadar mutlu ettiğini bilmiyorum." Kurabiyeyi ve iki tane daha alıp mutfaktan çıktım, başımı sallayarak. "Akşam görüşürüz, benim kızgın küçük arıcığım."

Yukarı çıktım ve koşuya çıkmaya karar verdim. Kurabiyeyi ısırdım, dokusu ve tadı mükemmeldi. Hala sıcaktı ve çiğnerken küfür etmekten kendimi alıkoydum, beklemem gerektiği konusunda haklı olduğunu biliyordum. Ama ben sabırsız bir aptaldım, tıpkı onun dediği gibi.

Şekerli Bal Buzlu Çay.

Tekrar gülmeye başladım.

O zekiydi.

On Altıncı Bölüm

BRIANNA

Geri adım atarak pastayı hayranlıkla seyrettim. Dante'nin onu seveceğinden emindim. Üstünde çeşitli çiçekler ve yanlarında daha fazla çiçekle süslenmiş bir kafes gibi görünen buzlu süslemelerle bir bahçeye benziyordu. O buzlu süslemeleri severdi, bu yüzden onun tatlı dişini tatmin edeceğini umarak her şeyi abarttım.

Mutfağa geri dönmemişti ve bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Daha fazla kurabiye almaya geleceğinden emindim, ama kardeşinin araması onu tedirgin etmiş gibi hissediyordum.

Mutfağı temizleyip tüm malzemeleri kaldırmıştım. Mutfak düzenliydi, pasta hazırды ve dışarısı hala güneşliydi. Verandaya çıkıp masaya oturdum ve havuza bakakaldım. Dün geceyi ve karanlık suda batarken hissettiğim dehşeti düşündüm. Dante'nin bana yüzmeyi öğretme teklifini hatırladım ve bu teklifi kabul etmeye karar verdim.

Telefonum bir mesajla titredi ve Carolina'nın adını gördüm.

Carolina

Bri—İyi misin?

İç geçirdim ve başımı salladım.

Ben

İyiyim.

Carolina

Neden Dante amcanla birliktesin?

Ne diyeceğimi düşünürken dudağımı ısırđım. Basit bir açıklama yapmaya karar verdim.

Ben

Bana pasta yapmamı rica etmek için geldi. Diğer işimden yeni kovulmuştum ve MaryJo da beni kovmakla tehdit ediyordu. Üzgündüm ve o beni buraya getirip ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Yani, İtalya'da yaz... Kim buna karşı koyabilir ki?

Carolina

Romantik bir ilişkiniz var mı?

Ben

Bu kişisel bir konu, Carolina.

Carolina

Aman Tanrım, öyleymişsin.

Ben

Yorum yok. Ama ben iyiyim, mutluyum ve pasta yapıyorum. Yaptığım pastanın fotoğrafını ekledim.

Ben

Görd

ün

mü?

Carolina

O senden yaşlı. Ve huysuz.

Ben

Senin annen de babanın yaşından büyük. Dante ve ben iyi anlaşıyoruz. Bana karşı huysuz değil. Aslında çok tatlı biri.

Carolina

TMI

Ben

O zaman sorma. Allan nasıl? Balayı nasıldı? Evlilik hayatın iyi gidiyor mu?

Bu, onun konuyu değiştirmesini sağladı ve yeni kocası, seyahatleri ve ne kadar eğlendikleri hakkında coşkuyla konuştu. Sonra bir soru daha sordu.

Carolina

Yani endişelenmemem mi gerekiyor?

Ben

Hayır, ben gerçekten iyiyim. Hatta yüzmeyi öğreniyorum. Roomba burayı çok seviyor.

Carolina

Kedini mi getirdin?

Gülümserken cevap verdim.

Ben

Dante ısrar etti. Onlar en iyi arkadaşlar.

Carolina

Bunun bahsettiğimiz Dante ile aynı kişi olduğundan emin değilim, ama senin için sorun yoksa, ben de karışmayayım. Balayı muhteşemdi. Sonra daha ayrıntılı anlatırım.

Ben

Tamam, güzel. Kanada'ya döndüğümde görüşürüz.

Carolina

Ne zaman?

Yutkundum ve cevap verdim.

Ben

Henüz kesin bir tarih yok. Sana haber veririm.

O bir gülen yüz emojiyle mesajını bitirdi ve ben telefonu bırakıp suya bakakaldım. Stockholm sendromum büyük ölçüde devreye girmiş olmalıydı, çünkü

Kanada'ya geri dönme düşüncesi beni endişelendiriyordu. Burayı seviyordum. Kafamı salladım. Daha çok zamanım vardı. Keyfini çıkaracaktım. Kararlıydım.

DANTE

Aşağı indim, ruh halim biraz düzelmişti. Ev çok güzel kokuyordu. Yukarıdaki ofisimde bile zaman zaman Brianna'nın sesini duyuyordum ve bundan keyif alıyordum. Onun şarkı söylemesi beni rahatlatıyordu. Mutfakta, tezgahın üzerinde onun pastasını gördüm ve bir anlığına ona bakarak tüm detaylarını inceledim.

Çiçekler, çardak, direkleri sarmış gibi görünen minik yapraklar. Güller, leylaklar, papatyalar, her türlü çiçek pasta üzerinde yer alıyordu. Her biri gerçeğe çok benziyordu. Bazıları sıkılmış, bazıları kalıplanmış, hepsi mükemmeldi.

O, şekerlemeyi bir araç olarak kullanan bir sanatçıydı. Birkaç fotoğraf çekmek zorunda kaldım. Küçük kaseyi ve yanındaki notu görünce gülmeye başladım.

Artıklar.

Lütfen pastayı mahvetmeyin.

Kasenin içindekileri tattım, tereyağı kreması zengin ve lezzetliydi. Pastadan bir parça kesip yemem için yeterli kırıntı vardı, ama direndim.

Teras kapısından dışarı baktım ve Brianna'nın masada oturduğunu gördüm. Suya bakıyordu ve ne düşündüğünü merak ettim. Soğutucudan bir şişe beyaz şarap aldım, birkaç bardak aldım ve ona katılmak için dışarı çıktım.

Oturduğumda bana gülümsedi. "Tat testçisini buldun mu?"

"Lezzetli," diye cevapladım, "ama nasıl bildin?"

Eğilip parmağını ağzımın kenarına sürdü. "Birazını kaçırmışsın."

Elini tuttum ve parmağındaki kremayı yaladım. "Şimdi harika."

Yanaklarının kızarmasını çok sevdim ve o havuza doğru baktı. "Bana gerçekten yüzmeyi öğretir misin?"

Ona bir kadeh şarap uzattım. "Evet."

"Yarın başlayabilir miyiz?" "Ne zaman istersen başlayabiliriz."

"Yarın iyi olur."

"Gia'ya akşam yemeği için biftek hazırlatmıştım. Izgara yapacağım." "Şımartılıyorum," diye mırıldandı.

"İyi."

"Carolina'ya mesaj attım, o iyi," dedi, beni şaşırtarak. "Ne dedin?"

Telefonunu bana doğru itti. "Kendin oku." Mesajlarını okudum. "Onu çabucak susturdun."

Brianna omuz silkti. "Ne yapmamı bekliyordun? Ona gerçeği söylememi mi? Haklısın, artık o aşamayı geçtik. Buradayım ve yalan söylemedim. İyiyim. Mutluyum ve pasta yapıyorum."

Sandalyesini bana yaklaştırdım. "Burada olduğuna sevindim." Başını avuçlarımla arasına alıp öptüm, dudaklarını yaladım. "Mutlu olduğuna sevindim." Onu tekrar öptüm. "Ve pasta pişiriyor olmana çok sevindim."

"Ağzın bozuk," diye mırıldandı, ama gülümsedi.

Bir süre sessiz kaldık. Brianna'nın sevdiğim bir başka özelliği de buydu. Geveze değildi. Gereksiz konuşmalarla sessizliği doldurmaya çalışmazdı. Yaşıtı birçok kadından farklı olarak, sessizliğe alışkındı. Anı yaşıyordu. Başını geriye eğdi, güneş koyu saçlarında parıltıyordu. Dayanamayıp, ağır bir at kuyruğunu kaldırdım. "Saçların çok güzel."

"Uzun ve kahverengi. Donuk."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Kızıl ve altın rengi tonları var. Güneş renkleri ortaya çıkarıyor. Çok çekici."

"Hmm," diye yanıtladı, kesin bir şey söylemeden.

"Aynanın önünde bir ders daha almamız gerekiyor mu, Küçük Arı?"

Hızlıca nefes alması beni gülümsetti. Aynadaki küçük anlarımızdan keyif almıştım. Bir dahaki sefere onu üstüme oturtacaktım. Bundan keyif alacaktım.

"Hayır, teşekkürler," dedi o kibar sesiyle.

Eğilip boynunu öptüm, titrediğini hissettim. "Yalancı," kulağına fısıldadım.

Bunun karşılığında bana sert bir bakış attı. Onun ateşli tavrını seviyordum, özellikle de bana yönelik olduğunda. Canlanmıştı ve ben onun tutkusunu körüklemek istiyordum.

"Yüzmeye gidiyorum," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum, eğlenerek. "Soğumaya mı ihtiyacın var?" Ayağa kalktı, başını salladı ve yukarı çıktı.

Onu izledim, eğlencem artıyordu, beş dakika içinde patlayacak olan şeyi biliyordum. Belki daha az.

Arkanıza yaslanıp şarabımı yudumlarken bekledim.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Hala tulumu ve at kuyruğu saçlarıyla önümde belirdi. Ellerini beline koydu, bakışları ateşliydi, öfkesi artık bir cehenneme dönüşmüştü. Sert ve öfkeli göründüğünü düşündüğünü sandım.

Oysa o, çekici ve seksi görünüyordu. O kayışları tutup onu kucığıma alıp sikmek istedim. Ama onun beni azarlamasını duymak istedim. Onun kızdığı şeyi değıştirmek için hiçbir şey yapmayacaktım, ama onun beni azarlamasını duymak hoşuma gidiyordu.

"Neden tüm eşyalarım senin odanda?" "Gia'ya taşıtmıştım," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Ben kabul etmedim. Bana sormadın bile!"

Onu izlerken dudağıımı ovuşturdum. Zihninde o keskin sözlerini hazırladığından ve bana saldırmaya hazır olduğundan emindim. Yüzü kızarmıştı ve iyi bir tartışma için hazırlanıyordu. Kaybedeceğı bir tartışma, ama o bunu istiyordu.

Ayağı kalktım, onun üzerinde yükseliyordum. "Burası benim evim. Sana yatağımda olmanı istediğimi söyledim ve bundan sonra da orada olacaksın."

"Başka seçeneğim yok mu?"

"Altmış gün." Ona hatırlattım.

"Altmış kek," diye tersledi. "Hafızan o kadar mı zayıf, ihtiyar? Altmış kek dedim, altmış gece... zina değıl."

Dudaklarım kıvrıldı ve ona yaklaştım, neredeyse göğüslerimizi birbirine değıcek kadar. Göz bebekleri büyüdü ve nefesi hızlandı. "Sadece geceler olmayacak, Küçük Arı. Ve bana 'yaşlı adam' dememesi konusunda seni uyarmıştım."

"Huysuz bir ihtiyar gibi davranıyorsun."

"Ve sen de bir velet gibi davranıyorsun." Onun askılarını tutup onu kendime doğru çektim, yüzüme yaklaştırdım. Günün stresi beni heyecanlandırmıştı ve aniden, onun içinde olmak ihtiyacım olan şeydi. Ve buna, ona, şimdi ihtiyacım vardı.

"Burada kimin patron olduğunu hatırlatmak için iyi bir sikişe ihtiyacın var."

Ağzını ağızımla kapattığımda nefesini tuttu. Kollarımda titreyene kadar onu öptüm. "Benimle yatakta kalacaksın," dedim ona, tulumunun kopçasını açıp aşağı çekerek.

"Hayır."

Tişörtünü başından yırttım. "Her gece benimle olacaksın." "Beni zorlayamazsın."

Pantolonumu çıkardım ve tişörtümü başımdan çektim. "Aynı fikirde değilim, küçük mahkum."

"Seni *adi herif*," diye tısladı, omuzlarını geriye çekip göğüslerini öne çıkardı, meme uçları soluk teninde sert ve pembe duruyordu.

"Bu 'onunla yatmak' demek," diye mırıldandım. "Ve bunu yapmayı planlıyorum." Onu kollarıma aldım ve ikimizi havuza taşıdım. Soğuk su bizi çevrelediğinde irkildi ve bacaklarını belime doladı. Ama itiraz etmedi ve korkmadığını biliyordum. Onu merdivenlere oturttum ve benim altımda dalgalanana kadar onu öpmeye devam ettim ve bizi ayıran kumaşın içinden bile onun sıcaklığının benim aletimi sardığını hissettim. Rahatsız edici kumaşı çıkardım, vücudumuzdan yırtarak çıkardım, böylece birbirimize yapışık kaldık.

"Dün gece sevişmek mi yoksa eğlenmek mi olduğunu bilmek mi istiyordun, Küçük Arı? Pekala, bekle çünkü seni o kadar sert *eğlendireceğim* ki, aradaki farkı anlayacaksın."

"Hadi bakalım, ihtiyar," diye kulağıma fısıldadı, lobumu ısırarak. kulak memesini ısırdı.

Geri çekildim ve derinlere daldım. Hâlâ sıkıydı, beni sıcaklığı ve balıyla beni sarıyordu. O, sırtımı kavrayarak haykırdı ve ben uzun, güçlü vuruşlarla itmeye başladım. Mükemmel kalçalarını ellerimle kavradım, onu doğru açıda tutarak tam da okşanması gereken yere vurmamı sağladım. Ben hareket ederken o da benimle birlikte hareket etti, inleyip sızlandı. Zevk vücudumu sararken ben homurdandım ve kükredim.

"Hissediyor musun, Küçük Arı? Sikimin seni doldurduğunu hissediyor musun?"

Omuzlarımı kavradı, keskin tırnakları derime batıyordu. "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı. Çok seksi," diye fısıldadım.

Başımı eğip, meme uçlarını ağızıma aldım, ikisi arasında gidip geldim. Dilimin altında sertleşmişlerdi ve ben onları yalayıp ısırdıkça o da inledi. Suya daldığımda ve onu üstüme oturtmak için yuvarlandığımda nefesini tuttu, sonra bizi merdivenlere çekti, ben geriye yaslandığımda etrafımızı serin hava sardı. "Sıra sende mi? Bir değişiklik olsun diye beni sikmek ister misin?"

O vahşiydi. Üzerime oturarak ağızıma saldırdı, dilimi emdi ve kendini bırakarak beni öptü. Omuzlarımı kavradı, üzerimde dalgalandı ve ben kalçalarını yönlendirdim, onu kaldırdım ve kalçalarımı sertçe salladım. Ayaklarımı en alt basamağa dayadım ve başımın üstündeki çıkıntıyı kavradım, onu izledim. Güneşin altında bir hayaldi, göğüsleri zıplıyordu, başı ecstasy içinde geriye atılmıştı. Brianna'nın tutkusuna kapıldığı kadar erotik bir şey görmemiştim. Su etrafımıza sıçırıyordu, dalgalar hiç bitmiyordu. Hava ılıktı, su daha sıcaktı ve aramızdaki ısı kavurucuydu.

Başını kaldırdı, gözleri benimkilere takıldı. Bakışlarındaki arzu inanılmazdı. Muhteşemdi.

"Şu haline bak," diye övdüm. "Beni sürüyor. Beni sikiyor. Al beni, Küçük Arı. Bütün beni al."

Ve o da öyle yaptı. Hareket edip kıvrıldı, elim ikimizin arasına kayıp klitorisini okşadığımda çığlık attı.

"Üzerime boşal, Küçük Arı. Beni balınlı ıslat."

Başı geriye düştü ve benim adımı haykırarak beni boşalttı. Kasları titredi, beni kavradı ve tuttu, ben de uçuşumun kenarına düştüm, boynuna boşalırken haykırdım, ikimiz de teslim olurken onu sıkıca tuttum.

Sonra göğsüme yaslandı. Sessiz. Hareketsiz.

Merdivenlerden aşağı kayarak suya girdim, etrafımızı saran serinletici hissi. Kollarını boynuma doladı ve birbirimize sarılmış olarak oturdu.

İçimde bir huzur hissi uyandı. Onunla birlikte olmak inanılmazdı. Ve diğer partnerlerimden farklı olarak, işimiz bittiğinde onun yanında kalmak istedim. Onunla daha fazlasını istedim. Daha fazla öpücük, daha fazla sarılma, daha fazla zaman. Daha fazla o. Bu benim için alışılmadık bir duyguydu, ama Brianna söz konusu olduğunda alışılmadık şeylere alışmaya başlamıştım.

"Öyleyse, tartışma sona erdi," mırıldandım. "Artık benim odam bizim odamız." Bir süre durdum. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Bee. Lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordun," diye cevapladı, sesi uykulu ve mutluydu.

Kıkırdadım ve kafasına bir öpücük kondurdum. "Şimdi yüzme dersi ister misin?"

"Mayo lazım."

"Hayır, tamamen mahremiyetimiz var. Çocuğunu kaçıran kişi çıplak yüzmeyi çok teşvik ediyor."

"Hmm," diye mırıldandı. "En sevdiğim şey."

Onu sıkıca kucakladım, sözleri beni gülümsetmişti. "Seni yordu mu, bebeğim?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Senin eğlenen çok, ah, enerjikti." "O zaman uyu."

"Sadece bir dakika."

Neredeyse anında uykuya daldı, başı omzumdaydı, ıslak saçları suda yüzüyordu. Onun güvenine hayran kaldım. Başlangıcımıza rağmen, benimle güvende olduğunu biliyordu. Ona bakacağımı biliyordu. Onun geçmişinden anladığım kadarıyla, daha önce kimse ona bakmamıştı.

Kafasına bir öpücük
kondurdum. Onu hayal
kırıklığına uğratmayacaktım.

On Yedinci Bölüm

BRIANNA

Şarap kadehimden Dante'ye baktım. Akşam yemeğini bitirdikten sonra iki büyük dilim pasta yedi ve her ikisi için de coşkuyla övgüde bulundu.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi vanilyalı kek."

"Kabuklarından kazıdığım taze vanilya kullanıyorum. Tadı inanılmaz."

"Krema." Bir çocuk gibi parmaklarını zevkle yaladı. "Tanrım, inanılmaz. Bunu bir daha yap."

Bitirdiğinde pastaya göz attı, üçüncü dilimi yiyip yiyemeyeceğine karar vermeye çalıştı, sonra bir süre beklemeyi tercih etti. Mülkün arka tarafında yaşayan Gia ve Mario'ya birkaç dilim götürdü ve büyük bir gülümsemeyle geri döndü.

"Selamlarını gönderiyorlar."

Şimdi gün batımını seyrediyordu. Rahat ve sessizdi, bacağını dizinin üzerine atmıştı.

O karmaşık bir adamdı. Yakışıklı, kibirli ve kontrolcü. Şefkatli ve acıtacak kadar harika. Komik. Bu yönlerini gören birkaç kişiden biri olduğumdan emindim.

Kararları kendisi vermekten hoşlanıyordu ve kararları hızlıydı. Yine de ona meydan okuduğumda çok hoşuna gidiyordu. Yüzme kıyafetimi giymek için yukarı çıktığımda, odama girip tüm eşyalarımın gitmiş olduğunu görünce şaşırmıştım. Dante'nin dairemnden getirdiği kutular dışında dolap boştu. Banyo temizdi, yatak yapılmıştı ve oda tertemizdi.

Eşyalarımın nerede olduğunu anlamam bir anımı aldı ve tabii ki giysilerim artık onun dolabındaydı. Tuvalet malzemelerim onun banyosundaydı. Yatağın ucuna, üzerinde çiçekler olan zengin kırmızı renkli güzel bir ipek bornoz serilmişti. Onu dükkanda görmüş ve beğenmişim ve Dante'nin benim için aldığını biliyordum.

Bir yanım eşyalarımın burada olmasına çok sevinmişti. Beni yanında istediği için. Diğer yanım ise çok kızgındı. Böyle bir şey en azından konuşulmayı hak ediyordu.

Onunla yüzleştüğimde, bana ne olacağını söylerken alaycı gülümsemesini ve direnişini bekliyordum.

Onun dizginlenemeyen tutkusunu beklemiyordum. Ya da ona kızgın olmanın, sadece onun söndürebileceği bir ateş yakacağını.

Vücudumu kontrol etme şekli beklenmedikti. Seks hakkında hep merak etmişimdir. Arkadaşlarım bundan bahsederdi. Carolina bu konuyu sürekli konuşurdu. Çıktığım birkaç erkek, onun anlattığı gibi bir şey yapmamıştı. Bir erkekle yaptığım tek deneme, çok fazla beceriksizlik, bazı sıkıcı öpücükler ve onun "*bitti mi*" diye sormasıyla sonuçlanmıştı.

Dante ile bunların hiçbirini yaşamadım. Bana nasıl dokunacağını biliyordu. Küfürlü sözleri bile bana bir şey yapıyordu. Onu keşfetme özgürlüğü verdi bana. Kontrolü ele alışı sevdim. Bana da birazını geri verdi. Tutkumu uyandırdı.

Beni seksi hissettirdi.

Ve bu öğleden sonra, hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Onunla eğlenmek hoşuma gitmişti.

Sonra kısa bir süre uyudum, onun sıcak bakışları ve güvenli kucaklamasıyla uyandım. Tatlı bir öpücükten sonra beni suya attı ve ilk dersimi aldım. Yüzermeyi öğrendiğim için oldukça memnundum.

"Rahatla, Bee," diye cesaretlendirdi beni, üstümde durarak, elini altıma koyarak beni tuttu. "Ben buradayım. Nefes al ve rahatla. Sudaki dengenizi bulun."

"Kollarını ve ayaklarını biraz hareket ettir." "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun."

Sabırlı bir şekilde benimle konuşuyordu, sonra sesinin o kadar da yakın gelmediğini fark ettim. Gözlerimi açtığımda onu havuzun diğer tarafında gördüm ve tek başıma kaldığımı anladım.

"Başarıyorsun," dedi. "Kendi başına. Şimdi ayağa kalk ve tekrar dene."

Başarmıştım ve kendimle gurur duyuyordum.

Birlikte akşam yemeği hazırladık ve verandada yedik. Basit ızgara et ve salata çok lezzetliydi ve burada her şeyin daha lezzetli olduğunu fark ettim. Bunun yemeğin mi yoksa arkadaşımın mı etkisi olduğunu bilmiyordum.

Ya da belki de ikisi birden.

Bardağımı masaya koydum ve onun gözlerinin bana baktığını fark ettim. Yoğun, altın rengi ve birdenbire ciddileşmiş gözler.

"Hayatın boyunca koruyucu ailelerde yaşadın," dedi.

"Evet."

Beni inceledi, bakışları kararmıştı. "İntikam almak için ziyaret etmem gereken biri var mı?"

Şaşırdım ama başımı salladım. "Hayır. Bazı çocuklar gibi hiç istismara uğramadım. Sadece görmezden gelindim. Her zaman göz ardı edildim. Böyle büyümek çok yalnızlık verici. Hiçbir yere ait olmamak. Bir yer aramak."

"Ailen yok." "Hayır."

Ciddi ve güçlü bir ifadeyle başka yere baktı. "Sen buraya aitsin. Benimle."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım. Ama sözleri beni etkiledi. İçimde küçük bir ateş yaktı ve kalbimin küçük bir parçasını iyileştirdi.

"Carolina bir keresinde bana, babasının şirketinde sessiz ortak olduğunu söylemişti."

"Öyleyim. Onun ilk yatırımcısıyım. Tüm paramı kaybettim. Ona daha fazla para verdim. Öğrenip büyüdü ve şimdi servetimin büyük bir kısmını elinde tutuyor. Rakamlarla arası çok iyidir. Müşterilerinin para kazanması için alması gereken riskleri alabilmesi için şirketinin her zaman ihtiyaç duyduğu nakit rezervine sahip olmasını sağlıyorum."

"Vay canına," diyebildim sadece.

Omuz silkti. "O benim kardeşim."

Yine sessizlik oldu ve bana döndü. "Ben bir hırsızım," dedi kısaca.

"Anlamadım?"

"Sanat galerilerim var. Değer biçiyorum. Sanat hakkında çok şey biliyorum. Aynı zamanda bir hırsızım."

Şok oldum. "Sattığın sanat eserlerini alıyor musun?"

Bize biraz daha şarap doldurdu ve başını salladı. "Hayır. Çok ayrıntıya girmeyeceğim, ama..." Şarabını kadehinde çevirdi. "Sen

ilişki kurduğunuz adamı tanımalısınız."

Sözleri beni yine heyecanlandırdı, ama ben sadece başımı salladım.

"Gençken biraz sorunlu bir çocuktum. Hırsızlık yapmaya yatkındım ve kilitli her şeye girme konusunda yetenekliydim. Zorlukları severdim. Bazı sorunlara bulaştım ve annem suç dünyasına adım atmamı engelledi. Beni buraya teyzem ve amcamı ziyarete gönderdi. Amcam bir koleksiyoncu idi ve ben sanata takıntılı hale geldim. Resimler, heykeller, her türlü sanat eseri. Hepsini seviyordum. Ustalar, yeni sanatçılar. Aradaki her şeyi. Bana bildiği her şeyi öğretti. Sanat okudum. Sanatla yaşayıp nefes aldım. Üniversiteye gittim ve ardından iki yıl boyunca Avrupa'yı dolaştım, galerileri ziyaret edebildiğim sürece bulabildiğim her işte çalıştım. Sanatçılarla arkadaş oldum. Galeri sahipleriyle. Bazı destekçiler buldum ve Londra'da küçük bir galeri açtım. Feci bir şekilde başarısız oldum. Ama öğrendim. Daha fazla destekçi buldum. İyi bir müşteri kitlesi buldum. Bir galeri iki oldu, sonra üç oldu. Çok sayıda konsinye satış yaptım, eserleri genellikle sahiplerinin beklediğinden daha yüksek fiyata sattım. İtibarım arttıkça servetim de arttı. İyi bir gözüm var ve müzakereciyim.

Onun komik göz kırpmasına gözlerimi devirdim. "Teyzen ve amcan hayatta mı?"

"Hayır. Ama onun koleksiyonunu miras aldım. Bazı eserleri benim başlamama yardımcı oldu. Onun sevdiği birkaç parçayı geri satın aldım."

Şarabından bir yudum aldı.

"Sanat dünyasının bir karanlık yüzü var. Aslında birkaç tane var. Benim gibi, sevdikleri parçalarla kendilerini çevreleyen koleksiyoncular var. Bazen onları paylaşıyorlar."

"Koleksiyonunu sergiliyor musun?"

"Galeriimde, evet. Hepsi birden değil ve her parçayı sergilediğimi de itiraf etmiyorum, ama evet. Çok az kişi koleksiyonumun tamamını gördü veya nerede sakladığımı biliyor. Söylentiye göre Londra'nın merkezindeki bir bankanın kasasında saklıyormuşum ve ara sıra gidip bakıyormuşum, her seferinde sadece bir iki parça çıkarıyormuşum."

"Bu söylentiye kim çıkardı?"

"Ben."

Onun bu rahat itirafına alaycı bir şekilde güldüm. Hiç

şaşırmamıştım. "Ama burada. Açıkta. Her yerde parçalar var."

"Bazıları çok iyi taklitler çünkü kaybolurlarsa bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Bu mülk o kadar sıkı korunuyor ki, başın dönebilir. Villama girmek neredeyse imkansız. Buraya çok az kişinin girmesine izin veriyorum. En değerli parçalarım

sıkı güvenlik önlemleri altında galerilerimde. İnsanların onları görüp güzelliğine hayran kalmasını seviyorum. Onları sık sık yer değiştiriyorum, böylece hırsızlık planlamak daha zor oluyor."

"Anlıyorum."

"Ancak, onursuz koleksiyoncular da var. İsteddiği bir şey gördüklerinde, o şeyin kime ait olduğuna bakmaksızın onu almaya karar verirler. Özel bir koleksiyoncu, müze, ne olursa olsun. Onu almaya karar verirler."

"Çalışıyorlar mı?"

"Evet."

"Winters da bu tür koleksiyonculardan biri mi?" "Evet."

"Ve siz onu geri çaldınız mı?"

"Her türlü kilidi açma yeteneğim ve hafif parmaklarım işime yaradı. Yıllar önce, Winters gibi insanlar yüzünden zarar görenlere yardım eden bir örgütü yöneten biri bana ulaştı."

Öne doğru eğildim. "Casus gibi misin?"

O güldü. "Hayır, ben sadece bir hırsızım. Örgütümüz Robin Hood Topluluğu olarak bilinir."

"Çünkü zenginlerden çalıp hak sahiplerine geri veriyorsunuz." "Evet. Ama ben kahraman değilim, Bee. Zamanım ve emeğim karşılığında iyi para alıyorum."

"Tehlikeli mi?"

"Eğer yakalanırsam. Ya da kimliğim açığa çıkarsa." "Winters biliyor mu?"

"Birçok kişiden şüpheleniyor. Birbirimizden hep nefret ettik. Yürüttüğü iş en iyi ihtimalle şüpheli. Şüpheli kaynaklardan edindiği devasa bir koleksiyonu var. Hiçbir sınırı yok. Müzede olması gereken paha biçilmez eserleri alıp saklıyor. Onları satın alan ailenin yanında olması gereken tabloları alıyor. Sahte eserler satın alıp onları orijinal sanat eserleriymiş gibi göstererek, hiçbir şeyden haberi olmayan müşterilere satıyor. O, en alçakların en alçağı."

"Onunla arkadaşlık etmene şaşırdım."

"O her zaman bu kadar alçak bir adam değildi. Benim gibi başladı. Ama farklı bir yol seçti, öğrenmek ve itibarını inşa etmek yerine yalan söylemeyi ve hile yapmayı tercih etti. Sahtecilik ve sanat dünyasının karanlık tarafıyla ilgilenmeye başladı. İtibarı lekелendi, ama tamamen dışlanmayacak kadar güçlü bir konumu var. Henüz. Ama o gün gelecek."

"Ne çaldın?"

"Küçük bir Ming hanedanlığı kasesi." Güldü. "Onun yanında durdum, kase cebimdeydi ve o hiçbir şeyden haberi yoktu." Bir yudum daha şarap içti. "Winters, kendi zararına, bir palavracıdır. Koleksiyonunun bir kısmını seçkin bir gruba gösterme cüretini gösterdi. Ben de o grubun içindeydim. Eser oradaydı ve ben onun çalındığını fark ettim."

"Neden polise bildirmedin?"

"Böyle kayıplar yaşayan birçok kişi bunu kamuoyuna açıklamaz. Sigorta oranları çok yüksektir ve koleksiyonlarının hırsızlığa açık olduğunu bilmek daha fazla hırsızlığı davet eder. Ama sanat dünyası küçüktür ve haberler çabuk yayılır. Bu yüzden biz varız. İstenirse hizmet sunulur. Nasıl, bilmiyorum. Ben sadece detayları alıyorum ve iş bittiğinde ödeme alıyorum. Her şey çok gizli. Değerli eşyalarını geri alanların kim olduğunu bilmiyorlar. Üst düzey yetkililerle görüşüyorlar. Bu hepimize bir güvenlik katmanı sağlıyor."

"Nasıl yaptın?" diye sordum.

"Onun burnunun dibinde. Başka bir etkinliğe davet ettim kendimi ve yanımda götürmem için bir sahte eser verildi. Başka biri dikkatini dağıttığında onu değiştirdim. Orijinal, hak sahiplerine iade edildi. Uzun süre sahte olduğunu bilmedi. Fark ettiğinde çılgına döndü ve birçok kişiyi suçladı. Ben de gördüğüm için suçlananlar arasındaydım. Bu büyük bir karışıklığa neden oldu ve işi ve itibarı daha da zarar gördü. Onu satın aldığını ve çalındığını bilmediğini iddia etti, ama onun sorumlu olduğuna dair kanıtımız vardı."

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Sadece becerilerim işe uygun olduğunda. Birinin evine girip resim veya büyük bir heykel çalmam. El çabukluğum ve kilitleri açmada iyiyim." Göz kırptı. "Senin daireninki gibi. Beş saniyelik bir işti."

Ona azarlamak üzereydim ki, tekrar konuştu.

"Ve bu zahmetimin karşılığında dünyadaki en değerli hazineyi elde ettim." "Aptal," diye mırıldandım, gülümsememeye çalışarak.

"Sahtecilik ortaya çıktıktan sonra Winters nedense bana odaklandı, bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ama ondan uzak dur. Ona güvenmiyorum ve bir an olsun sana yakın olmasını hiç sevmiyorum."

"Ona yaklaşmaya niyetim yok. O zaman da onu sevmiyordum, şimdi daha da sevmiyorum."

"İyi." Bana baktı, gözleri hiç kaymadı. "Kardeşim, bir kişi ve dernek dışında kimseye söylemedim."

"Neden bana güveniyorsun?"

"Bilmiyorum, ama güveniyorum. Kuşkusuz. Sen sordun. Beni tanımanı istiyorum. Bunu senden saklamak haksızlık olur."

"Neden? Altmış gün sonra, hayatından çıkmış olacağım."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Küçük

Arı?" "Başka türlü düşünmem mi gerekir?"

Aramızda sessizlik oldu, sonra o sessizce konuştu. "Zaman gösterecek."

Sözlerinde bir şey duydum. Onları mırıldanma şekli. Bir söz.

Ne olduğunu bilmiyordum. Umut etmekten

korkuyordum. Ama ben de hissettim.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Benimle dans et."

Topuklu ayakkabılarımı giymediğim için, Carolina'nın düğününde dans ettiğimiz zamankinden daha kısaydım. Yine de birbirimize çok yaklaşıyorduk. Çenesini başıma dayadı.

"Bana mırıldan, Küçük Arı. Sesini duymama izin ver."

Onun istediğini yaptım ve o bizi verandada dans ettirdi. Gözlerimi kapattım, ona kendimi bıraktım, sorgusuz sualsiz onun beni yönlendirmesine izin verdim. Sevdiğim ve onun da hoşuna giden eski şarkıları seçerek, mırıldanıp sessizce şarkı söylerken zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Durduğumda, bana baktı, gözleri parlıyordu.

"Geceleri nasıl da aydınlatıyorsun, benim güzel hanımım."

Sonra beni öptü ve ben ona sarıldım, kolları benim için mutlu olduğum bir hapishaneydi.

Alnını alnıma dayadı. "Yatağa gel benimle."

Beni kollarına alıp merdivenlere doğru yöneldiğinde itiraz etmedim. Hatta, başımı omzuna yaslayarak ona daha da yakınlaştım.

Orada her şey doğru geliyordu. Her şey doğru geliyordu. Ve ben bunu sorgulamadım.

On Sekizinci Bölüm

DANTE

Biri bana işlerimi ihmal edeceğimi, o kadar çok pasta yiyeceğimi, günlük koşularımı iki katına çıkaracağımı ve spor salonumdaki makinelerde daha fazla zaman geçireceğimi,

spor salonumdaki makinelerde daha fazla zaman geçirmek zorunda kalacağımı, tüm bunları bana o kekleri pişiren ve ona yüzme öğreten bir kadına takıntılı bir şekilde yapacağımı söyleseydi, ne tür uyuşturucular kullandıklarını merak ederdim.

Eğer buna, ona deli gibi aşık olduğumu, hayatımın en inanılmaz seksini yaşadığımı ve günün çoğunu gülümseyerek geçirdiğimi de ekleselerdi, onlara psikiyatri servisine yatmalarını önerirdim.

Ama işte buradaydım. Yüzme havuzunu kendi başına köpek stiliyle geçen yirmi altı yaşındaki bir kadını tezahürat ediyordum.

"İşte böyle, Küçük Arı. Yapabilirsin!" diye bağırdım, sanki bir kız gibi. Ve öyleydim. Onun için.

Havuzun merdivenlerine ulaştı, sığ kısımda durdu ve zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırdı. Dolgun göğüsleri sallanıyordu, sudan ıslanan cildi, dilimin izini takip etmesini istiyordu. Yüzme derslerinin özel olarak verildiğini ve mayoların sadece isteğe bağlı değil, aynı zamanda yasak olduğunu da belirtmeliydim.

Benim havuzum. Benim kurallarım.

Yüzme dersleri her zaman seksle biterdi. Brianna havuzda sevişmeyi severdi ve bu benim de en sevdiğim şeylerden biri haline gelmişti.

Son on gün boyunca her gün onunla doluydu. Pişirdikleri, kahkahaları, esprili mizah anlayışı. Her gün mutfakta şarkı söylerdi. Evde dolaşırken mırıldanırdı. Sesi sayesinde hangi odada olduğunu tam olarak belirleyebiliyordum. O pişirirken ben alt kattaki ofiste çalışıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, çalışmaktan çok onu izliyor ve dinliyordum.

Onu sonsuz derecede büyüleyici buluyordum. Küfür etmeyi reddetmesi beni eğlendiriyordu ve onu küfür etmeye ikna etmeye çalışıyordum ama her gün başarısız oluyordum.

"Şans," diye fısıldadım. "Suck. Duck." Kulak memesini ısırdım. "Sadece kelimeler."

"Uh-huh," diye cevapladı, beni sıkıca tutarak. "Çekil, Dante. Peynir ve kraker, çekil."

Onun üzerinde durdum. "Siktir." "Fudgsicle."

"Siktir," dedim, onu kızdırmak için yeterince hareket ettim.

"Siktir. Siktir git. Unut gitsin."

Gülmeye başladım. Sonra ona bu kelimenin anlamını fiziksel olarak gösterdim.

Onun sessizliğini seviyordum. Tek kelime etmeden konuşma şeklini. Benim için başka bir pastayı süslerken yüzündeki konsantrasyonu. İkinci veya üçüncü dilimi alıp, bunun artık "en sevdiğim" olduğunu söylediğimde duyduğu saf mutluluğu.

Hepsi öyleydi, çünkü onları o yapmıştı.

Hiçbir kadına karşı böyle davranmamıştım. Hiç bu kadar sık "lütfen" dememişim. Birini gülümsetmek istemişim. Emir vermek, hızlı kararlar almak, insanların taleplerimi yerine getirmesini beklemek alışkanlığımdı. Bu, Brianna'da işe yaramadı ve onun ateşli kişiliğini sevmeme rağmen, benim sertliğimden incindiğini görmek hoşuma gitmedi ve çok uzun zamandır ilk kez sabırsızlığımı dizginlemeye çalıştım. Nedense, onun için olduğu için, bu daha kolay görünüyordu.

Çoğu gün tüm dikkatim onun üzerindeydi. Bana doğru kürek çekerken gülümsedim, onu sudan çıkardım ve çekici dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Aferin. Şimdi de kurbağalama öğrenmeye başlayacağız." "Tamam."

Burnunun ucuna dokundum. "Ama konuşmamız gerek."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Napoli'ye gitmem gerekiyor. Şahsen halletmem gereken bazı galeri işleri var. Ayrıca katılmam gereken bazı iş toplantıları ve akşam yemekleri var."

Merdivenlerde yanıma oturdu, suyu cildinde parıltıyordu. Damlaları öpmek istedim, öptüm de, omzundan dilimle yaladım ve öptüm. Dokunuşumla titredi, bu beni gülümsetti. Yaklaşarak elini uyluğuma koydu.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bir hafta."

"Kek yapmaya devam etmemi ister misin?"

"Bu da konuşmamız gereken başka bir konu. Haklıydın. Her gün pasta yapmak fazla. Gia, daha küçük olanları yapmana rağmen dondurucunun dolmaya başladığını söyledi. Ve pantolonlarım da dar gelmeye başladı."

Başını omzuma yaslayıp, net ve yüksek sesle güldü. "Seni uyarmıştım."

"Belki iki günde bir. Ve bana gösterdiğin, daha kolay yiyebileceğimiz küçük olanlardan."

Bir an sessiz kaldı. "Peki zaman çizelgesi?" diye sordu sonunda.

"Bunu birazdan konuşuruz." Derin bir nefes aldım. "Benimle Napoli'ye gelmeni istiyorum."

Başını kaldırdı. "Neden?"

"Fırınlanmış ürünleri bir anda bırakamam, Küçük Arı."

Gözlerini devirdi ve ben yine burnuna dokundum. "Benimle akşam yemeklerine gelmeni istiyorum."

"Neden?" diye tekrar sordu.

"Winters'ı çok iyi idare ettin. Mario ve Gia'yı büyüledin. Simona. Memur Rossi. Seninle temas kuran herkes sana hayran. Bu sıkıcı akşam yemeklerinde harika bir arkadaş olacağını düşünüyorum."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ama sanatçı arkadaşlarınla ortak hiçbir yanıml yok ki."

"Sevdikleri şeylerden bahsederler. Sanattan. Ailelerinden." Gülümsedim. "Kendilerinden."

"Akşam yemekleri şık mı?" diye sordu, sesi gergin geliyordu.

"Simona'yı görmeye gidip sana birkaç güzel elbise alacağız. Zaten sahip olduğun güneş elbiselerini de giyebilirsin. Napoli'yi gez. Çok güzeldir. Sana etrafı gezdirebilirim."

"Vezüv Yanardağı'nı görebilir miyim?"

"Evet. Seni Piazza del Plebiscito'ya götüreceğim. Orada tarihi ve sanatsal önemi büyük yerler var. Museo di Capodimonte. Hemen dışında harika bir park var. Ayrıca hayvanat bahçesi de var. Şehir görülecek yerlerle dolu. Eski ve yeni. Harika restoranlar."

"Vaktin var mı?"

"Vakit ayırıyorum." "Çok isterim."

"O zaman benimle gel." Sonra, o olduğu için, kelime yine kolayca ağzından çıktı. "Lütfen."

"Burada olduğum sürece İtalya'yı biraz gezmeliyim."

Onun sözleri beni rahatsız etti. Ona her şeyi göstereceğimi ve dünyadaki tüm zamanın bizim olduğunu söylemek istedim, ama kendimi tuttum. Zaman sınırı koymuştum ve o bunun hala geçerli olduğunu düşünüyordu.

Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi söylersem nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bunu itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değildim.

"Yani, evet mi?"

"Evet."

"Tamam, yarın alışveriş yapacağız ve öğleden sonra yola çıkacağız. Yol kısa ve galeriye yakın bir restoranda akşam yemeği yiyeceğiz."

"Tamam."

Onu kucığıma çektim ve o da bana bindi, utangaçlığı büyük ölçüde geçmişti. Tamamen geçmemiştir, ki bu hoşuma gitmişti, ama daha cesurdu. Onun yakınlığı, en sevdiği yeri hissetmek, penisimi şişirdi. "Şimdi," dedim, elimi sırtında gezdirip kalçasını avuçlayarak. "Sanırım kutlayacak bir zaferimiz var?"

Kollarını boynuma doladı. "Evet, evet, kutlamamız gereken bir zafer var."

"O kucak büyük bir ödölü hak ediyor, bebeğim. Ve senin için tam da uygun bir ödölüm var."

Gölmeye başladı.

Bu da benim için müzik gibiydi.

BRIANNA

Napoli harikaydı. Dante'nin dairesi çağdaş ve klasik tarzın bir karışımıydı. Yüksek tavanlar, güzel ahşaplar, eski moda pençeli ayaklı küvet, ancak mutfak ve banyo moderndi. Büyük mobilyalar ve antika parçalarla doluydu. Bir tarafı şehir manzarasına, diğer tarafı denize bakan bir balkon vardı. Tablolar ve diğer sanat eserleri farklı tarzların bir karışımıydı. Sadece bir yatak odası ve küçük bir ofisi vardı, ama yatak villasındaki kadar büyük ve rahattı. Biz gelir gelmez bunu kanıtladı. İki kez.

Kurabiyeler yapmam için malzemeleri getirmemi istedi, ben de bunun daha kolay olacağını, ama yine de tatlı severliğini tatmin edeceğini söyledim. Ayrıca dondurulmuş hummingbird kekinden de biraz getirdim. Ona bayıldı.

Balkondan şehri çevreleyen denizi seyrettim. Napoli'nin en işlek limanlardan biri olduğunu söylemişti ve bütün gün gelip giden devasa gemileri görebiliyordum.

Bu sabah güneş parlak parlıyordu. Ofisinden, telefonda biriyle İtalyanca konuştuğunu duyabiliyordum. Bir süre dışarı çıkacak, sonra geri dönüp beni gezmeye götürecek. Daha sonra katılmak zorunda olduğu bir akşam yemeği vardı. Bana, yatırımcılarından oluşan küçük bir grup olduğunu, ancak birkaç günlüğüne şehirde oldukları için bu akşam onlarla buluşmayı kabul ettiğini söyledi. Simona bana güzel bir elbise seçmeme yardım etmişti ve

onu utandıracak bir şey yapmamayı umuyordum. Yatırımcılar ve sanatla ilgili sosyal ortamlara alışkın değildim. Ama nedense, o yanımdayken utangaçlığım geçiyordu. O yanımdayken kendimi daha cesur hissediyordum, sanki hiçbir şey beni incitemez ya da rahatsız edemezmiş gibi. Bu hissi seviyordum.

Yarın beni galerisine götüreceğine söz verdi ve o çalışanlarıyla görüşürken ben de etrafa bakabilecektim.

Terasa bana katıldı. "Gitmem gerek, ama sadece birkaç saat sürer.

Dışarı çıkmayı
planlıyor
musun?" "Hayır."

"Tamam. Yarın etrafa bakabilirsin. Galerinin çevresinde birçok harika dükkan var. Sen dolaş, ben de seninle kahve içmek için buluşurum."

Sadece başımı salladım ve o içini çekerek bana sarıldı. "Kart sende. Onu kullanmanı istiyorum. Bu beni mutlu eder, Küçük Arı."

"Ne almalıyım?"

Başını eğdi. "Neden gördüğün ve beğendiğin herhangi bir şeyi almıyorsun? Hiç bunu yapabildin mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Sen tamamen delisin. Yine, kaçırانların tarihindeki en kötü kaçırان olduğunu kanıtladın. Kulüpten atılacaksın. Kaçırılan kişiye kredi kartı verip alışverişe gitmesini söyleyemezsin."

Çenesini ovuşturdu, gülmek üzereymiş gibi görünüyordu ama gülmemeye çalışıyordu. "Ne yapmalıyım?" Elini havada salladı, parmaklarını davet eder gibi hareket ettirdi. "Sen kaçırma davranışları uzmanı olduğuna göre, nasıl davranmalıyım?"

"Senin gibi tatlıya düşkün birinin beni mutfağa zincirleyip, temel ihtiyaçlar ve pişirme malzemeleri dışında hiçbir şey vermeyi reddedeceğini düşünürdüm. Sindirella gibi paçavralar giydirip geceleri kilit altında tutacağını. Gezilere götürmeyeceğini, güzel kıyafetler almayacağını, bisiklet almayacağını ya da..."

Kötü bir gülümsemeyle sözümü kesti. "Taşıyabileceğin kadar orgazm yaşatmak mı?" Bana yaklaştı. "Seni seve seve zincirle bağladım, Küçük Arı, ama yatağıma bağladım. Temel ihtiyaçlarını esirger, sana sadece en iyisini yedirirdim. Seni çıplak tercih ederim, bu yüzden yeni kıyafetleri unutabiliriz. Ve seni istediğin her yere götürürüm."

"Hmm."

"Orgazmların durmasını istemiyorsun, değil mi?" "Oh, ah, hayır. Ama ciddiğim. Kulüpten atıldın."

"Zaten hepsi birer korkak. Kendi küçük kulübümün arkadaşlığını seviyorum. O, şimdiye kadar yapılmış herhangi bir pastadan çok daha tatlı." Sonra ağzımı ağzıyla yakaladı ve başım dönene kadar beni öptü. "Kaçırma işinden emekli oldum, Küçük Arı. Daha iyi bir rehine bulamam."

Kafamı sallayarak zihnimi boşalttım. "O zaman kovulmanın utancından önce en iyisi çıkayım."

Gülümseyerek başını salladı. Çenemi kaldırıp beni öptü. "Birazdan görüşürüz."

Biraz kurabiye pişirdim. Dante fıstık ezmesini çok severdi, ama ben çikolata

parçaları ve İngiliz toffee parçaları da ekledim. Kokuları inanılmazdı. Balkona geri döndüm ve güneşin altında bir sandalyeye kıvrıldım. Kalabalık şehrin seslerini, insanların, arabaların, seslerin sesini tekrar duymak garip geliyordu. Sandalyeye kayarak oturdum, villanın sessizliğine ve ona yakın küçük kasabanın yavaş temposuna ne kadar çabuk alıştığımıza şaşırdım.

Burayı terk etme, onu terk etme düşüncesi aklımdan hiç çıkmıyordu. Kafamda kekleri saydım. On iki. Bu, kırk sekiz tane kaldığı anlamına geliyordu. Kurabiyeleri saymadım ve bir gece yaptığım trifle'ı da saydım. Küçük kasabada meyveler çok cazip gelmişti, satın almadan edemedim ve onları zengin Amaretto'ya batırıp, ladyfingerler yaptım ve kremalı mascarpone peyniri katmanı kullandım. İnanılmazdı ve Dante gece yarısı beni aşağıya sürükleyip bitirmemi istedi. Beni tabak gibi kullanarak vücudumdan birazını yaladı, sonra havuzda yüzdük ve yapışkanlığı yıkadık.

O gece ona ilk oral seksimi yaptım. Ben suda diz çöküp ona bakarken, o en üst basamakta dirseklerinin üzerine yaslandı. Elimi onun etrafına doladığımda gülümsedi.

"Ne istiyorsun, Küçük Arı?" "Seni tatmak istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, evet."

Nazik ve ikna ediciydi. Ben gergindim ve onu memnun etmek istiyordum. Ağzı üzerimde çok iyi hissettiriyordu, benimki de onun için aynı mıydı bilmek istedim.

Ereksiyonu büyüktü, hafifçe kavisliydi ve elimde sıcak ve ağır hissediliyordu. İlk başta tereddüt ettim, dilimi boyunu boyunca gezdirdim. Onun onaylayan düşük homurtusu beni cesaretlendirdi ve onu ağzıma alıp hafifçe emmeye başladım. O küfretti ve başını geriye attı. Onu olabildiğince ağzıma aldım ve o bana onu nasıl okşamam gerektiğini gösterdi.

"Taşaklarımı oyna, Küçük Arı. Em beni. Dilini kullan. Ne hoşuma gider sanıyorsan, onu yapacağım."

Onun övgüsü beni cesaretlendirdi ve onu daha derine aldım. Dilimi kullanarak onu tahrik ettim. O inlerken, ellerimle testislerini okşayarak onlarla oynadım. Elini başıma koydu, beni yönlendirdi ama asla zorlamadı, asla itmedi. Kendimi zorladım, birden fazla kez öğürdüm, gözlerim yaşardı, ama devam ettim ve kısa süre sonra o omuzlarıma bastırdı. "Yeter, Küçük Arı. Boşaldığımda içinde olmak istiyorum."

Ben hareket etmeyi reddettim, bunun yerine daha derine ve daha hızlı girdim. O beni ağızıyla boşalttı; ben de aynısını yapacaktım.

En üst basamağı kavradı, sırtını kavisledi. "Yapamıyorum..."

Ve boşaldı. Sıcak, uzun fışkırmalar boğazımın arkasına çarptı ve başımı kaldırdığımda zafer kazanmış gibiydim. Göğsü inip kalkarken bana bakıyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır."

"Siktir, kaçırmak için doğru kadını seçmişim," diye mırıldandı, beni kollarına çekip öptü.

Sonra iyiliğimin karşılığını verdi.

Bu anı beni gülümsetti. Bütün gün sırtıtmıştı. Yaptığım pastadan başımı her kaldırdığımda, o beni izliyordu. Bakışları ateşliydi, gözleri sıvı altın gibiydi. Yaptığım ve papatya gibi süslediğim limonlu pandispanyayı hayranlıkla incelerken, coşkulu davranmış, sonra beni tezgaha yapıştırmıştı.

"Dün geceyi aklımdan çıkaramıyorum," diye mırıldandı. "Tatlı ağzın benim sikimi sarmıştı." Yanağıma okşadı. "Sik diyecek misin, Brianna?"

"Horoz."

O sırtıttı. "Dick."

"Richard."

"Sik. Benim kocaman sikim."

Gülümsememeye çalıştım. "Bunu söyleyemem. Benim yok ki. Ama haklısın, olsaydı, kocaman olurdu."

Gözleri yaşarana kadar güldü. Benimle aptalca davranmasını seviyordum. Sadece benimle. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Beni yukarı çıkar ve kocaman Richard Rooster'inla beni eğlendir, Dante."

Ellerini kalçalarımda sıkılaştırdı ve göğsünden düşük bir homurtu çıkardı. Bu baştan çıkarıcı bir sesdi ve beni titretti. Beni kollarında kaldırdı ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Hazır ol, Küçük Arı."

Dizlerimi göğsüme çekip, uzaktan dalgalanan, gökyüzü kadar mavi olan suyu izledim. Hayatım birkaç hafta içinde çok değişmişti. Yorgun ve zar zor ayakta duran birinden, şımartılan, bakılan ve İtalya'da bir balkonda oturan birine dönüşmüştüm. Kimsenin görmediği bir yönünü bana gösteren sert bir adamı bekliyordum. Basit olduğu kadar karmaşık bir adamı.

Dante'yi düşündüğümde içim bir heyecanla doldu ve kendime gerçeği söylemeye izin verdim.

"Onu seviyorum," diye fısıldadım etrafımdaki havaya. Nasıl ve ne zaman oldu, emin değildim, ama oradaydı. Her hücremle hissediyordum. Dante'yi sevdiğim düşüncesini kafamda oturturken dizlerimi daha sıkı kucakladım. Garip geliyordu çünkü onu sevmediğim bir anı hatırlayamıyordum.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Daha acil olan soru, onun benim hakkımda ne hissettiği idi. Gözlerindeki parıltıyı, beni izleme şeklini gördüm. Onun gerçek halini görmeme nasıl izin verdiğini gördüm —gerçek halini. Aptalca ve tatlı halini. Şefkatli ve komik halini. Vücudumu ve şimdi de kalbimi ele geçiren güçlü, seksi adamı.

Onun bedenini kontrol ediyor muydum, yoksa sadece bir yer tutucu muydum? Şimdilik eğlenceli bir eğlence... sonsuza kadar değil mi? Bir zaman çizelgesi belirlemiş, kuralları koymuştu, ama onları sürekli değiştiren oydu. Fiziksel bağımız yoğundu ve o da benim gibi tutkumuzun esiri olmuş gibiydi.

Ama tutkumuzun, *benim tutkumun* onun kalbine dokunduğunu bilmiyordum. Ya da bunu nasıl anlayacağımı da.

On Dokuzuncu

Bölüm DANTE

Daireye döndüğümde Brianna sessizdi. Onu terasta, güneşte oturmuş, suya bakarken buldum. Bacaklarını göğsüne çekmiş, dalgın dalgın bakıyordu. Ama eğilip onu öptüğümde gülümsedi

ve beni mutfağa kadar takip etti. Onun kurabiyelerinden birini denedim, çikolata, fıstık ezmesi ve karamelin tadına kapılıp gözlerimi kapattım. Zengin, baştan çıkarıcı ve çiğnenmesi zordu.

Alnına öptüm. "Yine mükemmel bir kurabiye." Övgüm üzerine gülümsedi, ama gözlerinde bir tuhaflık vardı. Gözlerinde daha karanlık bir duygu parıldıyordu. Belirsizlik ya da endişe belki. Şehirde tek başına kalmaktan ve belki de akşam yemeğinden dolayı gergin olduğunu düşündüm. Gerginliğini gidermek istedim, ama nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum. En iyisi dikkatini başka yere çekmekti.

"Öğle yemeğine gidip biraz gezmeye hazır mısın?" "Evet, lütfen."

Apartmanın çevresindeki sokaklarda dolaştık. Onun hoşuna gidebilecek birkaç küçük dükkân gösterdim ve parlak güneşin altında öğle yemeğimizi yedik. Güneş, bugün açık bıraktığı saçlarının renklerini ortaya çıkardı. Düşünceli bir şekilde latte'sini karıştırdı. Her zamankinden daha sessizdi ve sessizliği boş konuşmalarla doldurmaması hoşuma gitse de, sesini duymak istiyordum.

"Aklında ne var, Küçük Arı? Düşüncelere dalmışsın." "Oh, aslında hiçbir şey. Sadece gürültüye yeniden alışmaya çalışıyorum."

"Toronto'dakinden farklı gürültüler ama."

"Evet," diye onayladı.

Onu inceledim. "Villayı daha mı çok seviyorsun?"

Gülümsemesi geniş ve samimiydi. "Evet. Orası çok güzel." "Peki, birkaç gün sonra geri döneceğiz."

Öğle yemeğini yedi ve etrafta dolaştık. Onun için bütün gün gezi planı yaptım. Bugün sadece mahalle çevresinde dolaştık. Bir sokağı işaret ettim. "Dışarı çıktığında buradan öteye geçme. Burası şehrin eski kısmına gidiyor ve sokaklar dolambaçlı, kaybolup istenmeyen bir bölgeye düşebilirsin."

"Tamam."

Diğer yönü gösterdim. "Galeri bu tarafta, yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Yürüdük ve güneşten korunması için ona bir şapka aldım. Soluk teninde küçük iller vardı ve yanmasını istemedim. Bir vitrinde durup dükkana baktı ve ben de onun bakışını takip ederek güzel bir altın sarısı elbiseyi gördüm. Kısa kollu,

yuvarlak yakalı ve geniş etekli bir elbiseydi ve ona çok yakışacağını biliyordum. Onu dükkana götürdüm ve elbiseyi denemesini sağladım. Ona mükemmel uydu ve itirazlarına rağmen, onu onun için satın aldım. Şu anda ceketimin cebinde sakladığım küçük eşya ile çok iyi uyum sağlayacaktı. O itiraz edince, elini dudaklarıma götürdüm. "Bu gece onu giymeni istiyorum. Benim için. Lütfen."

Benim nadiren "lütfen" dediğimi biliyordu. Ona hariç. Brianna, hayatımdaki her kuralın istisnası haline gelmişti ve bu durum hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştım. Sonuçları, benim için çok derinlemesine düşünemeyecek kadar büyüktü.

Zaten doğru olduğunu bildiğim cevaplarla yüzleşmeye hazır değildim.

Tahmin ettiğim gibi, o da benim ricamı kabul etti ve ben giysi çantasını koluma asarken, diğer elimle onun parmaklarını tuttum. Hiçbir zaman halka açık yerlerde sevgi gösterilerinden hoşlanmamıştım, ama yine Brianna ile birlikte bu da değişti.

O akşam yemeği için hazırlanırken, ben duş alıp takım elbisemi değiştirdim. O odaya girdiğinde, güzelliği boğazımı düğümledi. Elbise vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bacaklarını ve güzel köprücük kemiğini sergiliyordu. Köprücük kemiklerini hiç seksi bulmamıştım, ama onunkini çok sevdim. Makyaj yapmıştı, koyu renkli gözlerini ve dolgun dudaklarını vurgulamıştı. Saçları ensesinde toplanmıştı, yüzünün etrafında ve omuzlarında birçok bukle sarkıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım.

"Takım elbiseni beğendim," dedi, yakamı okşayarak, yanaklarında hafif bir kızarıklıkla.

"Ben de bunu beğendim," diye ekledim, sıcak tenini okşayarak. Onu aynaya götürdüm ve yansımalarımıza baktık. Önümde mükemmel bir boydaydı, vücudum intikam meleği gibi onun vücudunu gölgede bırakıyordu. Yumuşak renkli elbisesi, siyah takım elbisemle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İfadenizi görmek istiyorum." "İfadem mi?"

Ben boynuna bir kolye takarken, o da ellerimi izliyordu. Tokağı takıp kolyenin ucunu köprücük kemiğine yerleştirdim. "Mükemmel," diye mırıldandım.

O kolyeye bakakaldı. Hayretle parmağıyla kolyeyi okşadı. "Bu..." "Bir arı. Benim küçük arım için mükemmel bir küçük arı."

Daha önce galeriye giderken görmüştüm. Galerinin yanındaki kuyumcunun vitrinindeydi. Onu gördüm ve hemen içeri girip

daha yakından bakmak için hemen içeri girdim ve satın aldım.

Onu kaldırdı. Parmaklarını gövdesinde ve uzanmış kanatlarında gezdirdi. "Seninki gibi küçük bir iğnesi bile var," diye mırıldandım.

"Çok güzel. Bunlar kristal mi?"

Gülümsedim. "Sarı ve siyah elmaslar. Kanatları sedef ile kaplı. Gözleri ve iğnesi de elmas."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ben de gülümseyerek kafasına bir öpücük kondurdum.

"Rahat ol.

Çok pahalı değildi."

"Seninki mi pahalı, benimki mi?"

"Senin olmasını istedim. Bundan keyif almanı istiyorum."

Kollarımda döndü. "Asla çıkarmayacağım."

"Güzel."

Akşam yemeğinde buluştuğumuz iki çift, Brianna'yı tanıttığımda şok olmuş gibi görünüyordu.

"Kız arkadaşım Brianna. Bunlar George ve Irene. Burton ve Stacey." Gergin ama kibardı, ellerini sıktı ve yanıma oturdu, omuzları dik ve yüzünde bir gülümsemeyle. Stacey, Brianna'nın kolyesine iltifat etti ve parmakları parıldayan arıya kayd. "Dante'nin hediyesiydi."

"Çok özgün. Arıları sever misin?"

"Evet," diye cevapladı.

"Brianna bana küçük bir arıyı hatırlatıyor. Çalışkan ve gayretli," dedim.

"Oh, ne iş yapıyorsun?" diye sordu Irene.

Brianna tereddüt etti ve ben öne eğilip geniş bir gülümsemeyle cevap verdim. "O bir usta aşçı. Bir fırıncı. Yaptıkları Toronto'da çok rağbet görüyor. Bakın." Carolina için yaptığı ağacın ve mutfakındaki bazı eserlerinin fotoğraflarını gösterdim. "Sanat eseri," diye ısrar ettim. "Ve tadı da görünüşü kadar güzel."

Herkes yorum yaptı ve Brianna'nın yüzü kızardı.

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir düğünde. Pastamı beğendi ve beni kaçırıp buraya getirdi," dedi Brianna. "Beni uyuşturup uçağa sürükledi."

Kedimi de kaçırdı."

Viski içiyordum ve boğazıma kaçtı.

Ne halt ediyordu bu kadın?

Bir an sessizlik oldu, sonra Stacey şaşkınlık dolu bir sesle konuştu. "Dante seni ve kedini kaçırdı mı?"

"Aslında kedini kaçırdı. Hâlâ şokta. Terasta yatıyor, taze ton balığı yiyor ve böyle insanlık dışı bir muameleyi hak etmek için ne yaptığını merak ediyor." Brianna dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Havuz kenarındaki şezlongdan onu izliyor, mimosa içiyor ve bize acıyorum. Bu gerçekten korkunç. Bizi kurtaracak kimse yok. O acımasız. Kek ve kurabiye istiyor. Beni sürekli taciz ediyor."

Yüzlerinde farkındalığın belirdiğini gördüm ve hepsi gülmeye başladı.

Irene eğildi.

"Kurtarılmak ister misin?" diye fısıldayarak sordu. "Seninle yer değiştirebilirim."

"Hayır, kimseye bu işkenceyi çekmesini isteyemem. Dayanmalıyım." Bana baktı ve göz kırptı. "Ayrıca, villanın havuzunu seviyorum ve Dante kaçırılanlar arasında oldukça iyi. Gözlere hoş geliyor falan. Hatta bazen akşam yemeği bile yapıyor."

Yine herkes kahkahalara boğuldu. George omzuma vurdu. "Eminim seni sürekli tetikte tutuyordur."

"Öyle," diye onayladım. "Bir sonraki sözünü asla tahmin edemiyorum." Onu kendime çekip başını öptüm. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin, Küçük Arı."

"Umarım öderim," diye fısıldadı. "Çok aranan biri mi? Gerçekten mi?" "Öylesin," diye ısrar ettim. "Benim için."

Gülerek beni öptü.

Onun şakası buzları kırdı ve gecenin havasını belirledi. Kadınlar onun pastacılığı hakkında bilgi almak istediler ve hep birlikte sohbet ettiler. Erkeklerle galeri ve galerinin gidişatı hakkında uzun uzun konuştum. Onları satın aldığımdan beri birkaç yatırımcım kalmıştı, ama bu adamlara güveniyordum ve onlar da bana güveniyorlardı. Hoş ve rahattı ve her şeyden çok sosyalleşmek içindi. Onlar nadiren Napoli'ye geliyorlardı ve ben de nadiren Kanada'ya gidiyordum, bu yüzden yüz yüze görüşmek güzeldi.

Karanlık gecede eve yürürken, kolumu ona doladım ve onu yanıma yaklaştırdım.

"Bu gece harikaydın Brianna. İlk başta kalbim durdu sandım, ama çok komiktin."

"Beni ciddiye almayacaklarını biliyordum. Kimse almaz, ama ne harika bir hikaye. Kesinlikle dikkatlerini çekiyor."

"Öyle."

Daireye döndüğümde, bir viski doldurdum, kravatımı çıkardım, kanepeye oturdum ve cam kapılardan dışarı baktım. Brianna, ona aldığım güzel bornozu giymiş, boynunda hala parıldayan kolyesiyle bana katıldı.

Onu kucağıma çekip bacaklarını bacaklarımın üzerine attım. Parıldayan mücevheri parmağımla okşadım.

"Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı," dedi. "Seni güzellekle çevrelemek istiyorum."

Gözlerimiz buluştu ve duygularını açıkça gördüm. Orada şehvetten daha fazlası vardı. Alay etmekten daha fazlası. Tam yüzeyin altındaydı ve benimkiler de ona karşı aynı şeyi yansıtıyor mu diye merak ettim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım, ellerimi bacaklarına kaydırarak kırmızı ipek kumaşın altına daldım. Kalçalarını avuçladım, kaşımı kaldırdım. "Çıplak mısın, Küçük Arı? İstedığın bir şey mi vardı?" Parmaklarımı bacaklarının arasına daldırdım, arzunun kaygan ıslaklığını hissettim. "Daha fazla baştan çıkarmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Burada mı?" diye sordum, sikim çoktan hazırды. "Beni sikmek mi istiyorsun?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sikini içimde istiyorum Dante.

Şimdi."

Bu, ondan duyduğum en müstehcen şeydi. Ben de ona tam olarak istediği şeyi verdim.

BRIANNA

Dante'nin galerisinde donakalmış bir şekilde dolaşım. İnanılmazdı. Doğal ışık, mekanı aydınlık ve güzel kılıyordu. Parıldayan bronzlar, heykeller ve diğer eşyalar tozsuzdu ve mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Tablolar, gözünüzü çeken bir şekilde asılmıştı. Her türlü değerli metal, mücevher ve diğer eşyalar muhteşemdi. Hepsini nasıl sindireceğimi bilemedim. Üç katlı bu güzellik, binanın üst katlarına çıktıkça ihtişamını daha da artırıyordu.

Yavaşça duvarları ve vitrinleri inceledim, kimse beni rahatsız etmedi. Dante beni çalışanlarına tanıtmıştı, bu yüzden kim olduğumu biliyorlardı ve beni rahat bıraktılar. Ceketimi ve çantamı Dante'nin ofisine bıraktım, bir şeye çarpmamak için dikkat ettim.

Burada farklıydı. Galeriye yaklaştıkça, iş adamı Dante'nin ortaya çıktığını hissettim. Daha hızlı yürüyordu, omuzları dikti. Takımı mükemmel kesilmişti, yürüyüşü kendinden emindi. Hala elimi tutuyordu, ancak eskisi kadar bana yakın yürümiyordu. Galeriye girince, Dante'nin son izleri de kayboldu. Sesi daha soğuk, sertleşmişti. Duruşu dikti ve ondan otorite yayıldığını hissettim. Kibar ve çekiciydi ama mesafeli. Bu bana ilk tanıştığımız günü biraz hatırlattı, ama o zaman bile benimle dalga geçmişti. Beni en üst kattaki, galerinin tamamını gören camekanlı ofisine götürdü. Kapıda iki güvenlik görevlisi vardı ve içeri giren herkes tarandı. Biraz korkutucu buldum ama bana, sanat eserlerini satması için ona görev verenlerin aldığı ekstra önlemleri takdir ettiklerini söyledi.

Etrafı gezerken küçük bir oyun oynadım ve galerideki eserlerden hangilerinin ona ait olduğunu bulmaya çalıştım. Birkaç tanesi satılık değildi, ama bazılarının ödünç verildiğini, bazılarının ise ona ait olduğunu biliyordum.

Üçüncü katta Dante'nin alçak sesini duyabiliyordum ve büyük bir kaseyi incelerken, iki yöneticisiyle birlikte ofisinden çıktı. Elini sıktılar ve aşağı indiler. Yanıma geldi. "Beğendin mi?"

"Güzel. Benim için biraz, ah, fazla süslü."

"Cloisonné'yi sevmiyor musun, Küçük Arı?"

"Hayır."

Başka bir raftaki bir dizi vazoyu işaret etti. "Peki ya bunlar?"

Onları inceledim, parlak renkleri, gömülü mücevherleri ve altını fark ettim. Başımı salladım. "Beğendim. Çok güzeller."

"Emaye cam. Hepsi usta bir zanaatkar tarafından elle yapılmış. Ama çok değerli değiller."

"Yine de beğendim."

"O zaman bir şey alacaksanız, bunları almanızı tavsiye ederim. Değeri için değil, sevdiğin, seni etkileyen şeyi satın al." "Hangisini tercih edersin?"

Kulağıma alçak sesle güldü. "Vazolar. Çünkü onlar benim."

“Merdivenlerdeki manzara resmi de sizin mi? Peki ya altın ve yeşil renkli kase?”

"Evet."

Kolunu bana doladığını ve beni kendine çektiğini hissettim. Kafama bir öpücük kondurdu. "İyi bir gözün var, Brianna. Ve beni iyi tanıyorsun."

Ona gülümsedim, Dante'mın düşündüğüm kadar uzak olmadığını görmekten memnun oldum.

"Yeterince baktın mı?"

"Evet. Biraz dolaşp bakayım dedim."

"Tamam. Birkaç saate ihtiyacım var. Çok uzağa gitme, öğle yemeği yiyeceğiz."

"Seninle nerede buluşacağım?"

"Ararım."

"Tamam."

Ofisinde, paltomu giymeme yardım etti ve cüzdanımı telefonumla birlikte iç cebime koydu. "Gözlerini açık tut ve dikkatli ol. Yankesiciler turistleri sever."

Bir kaşımı kaldırdım. "Deneyimlerinden mi konuşuyorsun, Hafif El Luke?"

O gülerek beni kendine çekti ve sıcak bir öpücük verdi. "Bir mahkum için fazla geveze olmaya başladın. Bazı ayrıcalıklarını elinden alacağım."

"Benim ayrıcalıklarım mı var?" diye sııttım.

O da popomu tokatladı. "Git, yoksa karakterime hiç uymayan bir şey yapacağım."

"Mesela?"

"Galeriye bakarken masamda seni sikmek gibi. İnsanlar bir sanat eseri için küçük bir servet ödemek üzereyken seni sert ve hızlı bir şekilde sikmek. Pencereden dışarı bakıp arkasında ne olduğunu merak ederken, seni sikim üzerinde boşaltmak gibi."

Gözlerimi kırıştırdım ve hızla başımı salladım. "Tamam, şimdi gidiyorum," mırıldandım ve kapı çerçevesine doğru yürüdüm. Tökezledim ve dengemi sağladım, dönüp masaya yaslanmış, kollarını ve bacaklarını çaprazlamış, bana o kadar şefkat ve arzu dolu bakıyordu ki yutkunmak zorunda kaldım.

Koştum.

Sokağa kadar onun kahkahasının beni takip ettiğini duyabiliyordum.

Yirminci Bölüm

BRIANNA

Dolaşmam oldukça iyi başladı. Onun galerisinin yanındaki sevimli dükkanlara göz attım. Sabah güneşinde oturup insanları izlerken lezzetli bir latte içtim. Sonra caddenin karşısındaki küçük kafeye geçip ahududulu dondurma yedim. Ne de olsa İtalya'daydım ve bu ülkenin sunduğu tüm harikaları tatmam gerekiyordu. Üçüncü dükkanın kokusu muhteşemdi, ben de henüz sıcak olan, biberiye ve keçi peyniri ile süslenmiş bir dilim focaccia aldım ve yürüyüş yaparken yedim. Birkaç giyim mağazasını gezdim ve daha rahat giysiler satan bir butikten, alt kısmında inanılmaz nakışlar olan geniş paça bir pantolon aldım. Pantolon keten kumaştan ve koyu maviydi, tişörtlerimle çok yakışacağını düşündüm. Tulumlarımdan biraz farklı bir değişiklik olacaktı. Dante'nin, istediği zaman beni kendine çekip öpmek için askıları kullanmayı sevdiğini fark etmiştim.

Sadece ağzını düşünmek bile beni ısıttı. Düşüncelerimi temizlemek için başımı sallamak zorunda kaldım.

Aynı mağazada başka bir tek parça mayo ve beğendiğim yeni bir güneş gözlüğü buldum. Burası her zaman aydınlık gibiydi ve sürekli gözlerimi kısıyordum. Gözlüğümü dairede bırakmışım, bu yüzden bunlara ihtiyacım vardı. Dante'nin ısrarla bana aldığı güneş gözlüğü ve şapka sayesinde kendimi çok şık hissediyordum. Sonra aynada kendimi gördüm ve güldüm. Bir turist gibi görünüyordum. Kimse beni yerli sanmazdı. Buradaki kadınlar doğal bir şıklığa sahiptiler. Ben ise sadece... bendim.

Köşede asılı duran güzel kırmızı bir elbise gördüğümde tereddüt ettim. Elbise dökümlüydü ve daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Arkası derin dekolteli ve kırmızı ipekle çaprazlamasına işlenmişti. Güzel kolları ve baldır ortasına kadar uzanan dökümlü eteği, elbiseyi zarif ama yine de seksi kılıyordu. Etekteki yırtmaç da bu etkiye katkıda bulunuyordu. Dudaklarımı ısırdım. Bu elbiseyi giyecek bir yerim yoktu. En azından şu anda yoktu. Dante ile birkaç akşam yemeğine daha katılacağımı biliyordum. Ama akşam yemeği için biraz fazla şık görünüyordu. Tam çıkmak üzereydim ki, onun sözleri aklıma geldi.

"Bir değişiklik olsun diye istediğini al. Seni şımartayım," demişti bu sabah. "Fiyatına bakma. Sadece evet de."

On dakika sonra, elbiseyi pantolon ve mayo ile birlikte çantaya koyup kapıdan çıktım. Üzerimde güzel duruyordu, bana çok yakışmıştı ve rengi de çok güzeldi. Çok zengin ve derin bir renkti. Elbiseyi çok sevdim ve giyme fırsatı bulmayı umdum.

Yürüyerek ilerledim, vitrinlere baktım ve dışardaki masalarda durdum. Hiç zamanı veya parayı düşünmeden sadece yürüyüş yapma fırsatım olduğunu hatırlayamıyordum. Birkaç küçük şey aldım. Önemli bir şey değildi. Sonra bir dükkan gördüm, tabelası yıpranmıştı ve vitrine baktığımda, her türlü eşya ile dolu bir antika dükkanı olduğunu fark ettim. Mağazanın adını çevrimiçi çeviriciye yazdım ve "Trinkets and Treasures" (Eşya ve Hazine) sonucu çıktı. Bu isim hoşuma gitti, ben de içeri girdim. İçerisi loştu, güneş gözlüklerimi çıkardım ve her şeyi içime çektim. Mobilya, biblo, kumaş, tablo, porselen, her şeyden biraz vardı. Yaşlı bir beyefendi bana gülümsedi ve selam verdi. "*Buongiorno*."

Gülümsedim ve selamını karşıladım.

"Ah," dedi ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Amerikalı mısınız?"

"Kanadalıyım."

"Çok iyi." Küçük dükkanı işaret etti. "Burası benim. Siz bakın, ben size yardım ederim."

"Teşekkür ederim."

Rafları ve duvarları inceledim. Görülecek çok şey vardı. Evimde bulabileceğimden çok farklı şeyler vardı, ama bazıları o kadar benzerdi ki gülümsememe neden oldu. Bir vitrin dikkatimi çekti ve küçük kılıçlar olduğunu düşündüğüm bir düzenlemeye yaklaştım, ama bunların süslü eski mektup açacakları olduğunu fark ettim. Bazıları basitti, bazıları ise aşırı süslüydü. Hepsisi ilginçti. Biri dikkatimi çekti, bıçağın pirinç kısmı ışıktaki mat görünüyordu, ama keskin kenarı parlıyordu. Karmaşık bir sapı vardı ve onu görmek için yaklaştım.

"Beğendin mi?"

Başımı salladım. "Bakabilir miyim?" "Tabii ki."

Onu vitrinden çıkardı ve keskin kenarı kendisine doğru bakacak şekilde bana uzattı. "Çok güzel bir parça."

Dikkatlice aldım ve inceledim. Antikalar veya mektup açacakları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dikkatimi çeken, sapındaki camdı. Dante'nin galerisinde gördüğüm emaye camı hatırlattı bana. Kırmızı, yeşil ve altın rengi, ortasında Dante'nin gözlerini hatırlatan dairesel altın bir cam parçası vardı. Eşsiz ve farklıydı. Elimdeki ağırlığı hissettim. Onu masasında, bununla mektupları keserken görebiliyordum. Bıçak kabartmalı ve çekiciydi. Beyefendi bana bununla birlikte gelen küçük pirinç standı gösterdi, bıçak içine giriyor ve cam sergileniyordu.

Gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Ya da değerin ne olduğunu. Ama Dante bana beğendiğim şeyi almamı söyledi. Ve ben bunu beğendim.

"Alacağım, lütfen." Dante'ye vermek istedim. Kendi banka hesabımdan para çekip ödeyecektim, yani aslında kendisine hediye etmiyordu. Umarım beğenir.

Sahibi onu paketledi ve Dante'nin kartını kullanarak satın aldım, ona parayı geri ödeyebilmek için fişi cüzdanıma dikkatlice koydum. Küçük çantayı, satın aldığım giysilerin bulunduğu büyük çantama koydum. Sahibi elimi kaldırdı, parmaklarımı öptü ve beni güldürdü. Ne dediğini anlamadım ama gülümsemesi genişti ve gözleri parlıyordu.

Dükkanın çıkıp sağa sola baktım. Bir köşedeydim ve karar veremedim kalabalığın yönüne doğru sürüklendim. Öğle vaktiydi ve sokaklar kalabalıktı. Nerede olduğuma dikkat etmeden yürümeye devam ettim, ta ki sokaklar biraz daha sakinleşip dükkanların eskisi kadar bakımlı olmadığını fark edene kadar. Etrafıma bakındım, gergin hissediyordum. Büyük pencereleri olan bir dükkanın önünde bir tabela gördüm ve oraya doğru koştum. Orası da bir tür galeri gibi görünüyordu ve içeri girdim, çalışanların İngilizce konuşup Dante'nin dükkanına nasıl geri döneceğimi tarif etmelerini umuyordum.

Kafamı salladım. Dante'ye yol tarifinde umutsuz olduğumu ve kaybolmaya meyilli olduğumu söylemeliydim.

Galeri loştu, Dante'nin galerisi gibi iyi aydınlatılmış ve davetkar değildi. Arkadan sesler geliyordu ve ben etrafta dolaşarak sergilenen eserlere bakıyordum. Eserler bu sabahkilerden farklıydı. Çoğu daha yeniydi. O kadar güzel değillerdi. Fiyat etiketine baktım. Pahalı, diye düşündüm. Bazı eserler kilitliydi, belli ki en çok rağbet görenlerdi. Genç bir çiftin bir vazo karşısında hayranlıkla konuşmalarını duydum ve yaklaştım. Personel, onlara kopuk kopuk İngilizceyle, değerlendirdikleri eserin nadir olduğunu ve yatırım yapmaya değer olduğunu anlatıyordu. Bana sıradan bir vazo gibi göründü, ama antikalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yine de hiçbir parça Dante'nin yaptığı gibi nefesimi kesmedi. Çok beğenmediğim parçalarda bile güzelliği görebiliyordum. Buradaki parçaların çok azı o hissi uyandırıyor.

Dar binanın içlerine doğru ilerledim. Sokaktan uzaktaydım, ama yine de sinirlerim gergindi. Cebimden telefonumu çıkardım ve Dante'yi arayıp kaybolduğumu itiraf etmeye karar verdim, tam o sırada bir ses duyuldu.

"Kuzu aslanın inine girmiş."

Topuklarımı döndürdüm ve Ramon Winters'ın uzak bakışlarıyla karşılaştım.

Şaşkınlığıma gülümsedi, ifadesi soğuk ve hesaplayıcıydı. Yaklaşarak
"Merhaba, canım."

Geri çekildim. "Burada ne yapıyorsun?" "Burası benim galerim. Birçok galerimden biri."

"Galeri mi?" Dante'nin galerisinin zarafeti ve sıcaklığını düşünerek sordum.

Omuz silkti. "Turistler için öyle. İtalya'dan harika bir sanat eserini evlerine götürüp arkadaşlarına övünebilirler."

Ben papağan gibiydim. "Harika bir sanat eseri mi?" dedim, sesimde alaycı bir ton vardı.

Benim tepkime kızgın görünmüyordu. "Herkesin zevki kendine." Yüzündeki ifade daha da karardı. "Şehirde dört tane galerim var. Başka yerlerde de var. Onlarla çok para kazanıyorum."

"Turistleri dolandırman umurunda değil mi?"

"Dolandırmak mı?"

"Onlardan çalmak."

O, sinir bozucu bir sesle güldü. "Ben onların parasını alıyorum, onlar da beğendikleri bir şeyi eve götürüyorlar. Herkes mutlu." Bana doğru bir adım attı, ben de geri çekildim ve şimdi bir vitrine dayandığımı fark ettim. "Senin erkek arkadaşının aksine, ben çalmıyorum."

"Dante de çalmaz. O saygın bir iş adamıdır. Senin aksine."

"Oh, benim de onun gibi bir galerim var. Belki onunki kadar snob değil. Ama ben daha akıllıyım. Ben kitlelere hitap ediyorum." Etrafına baktı. "Koruyucun nerede? Seni kapıma sokmasına şaşırdım." Sonra bakışları daraldı, bana odaklandı. "Ya da belki burada olduğunu bilmiyor. Ne kadar... şanslı... benim için."

Kalın aksanıyla söylediği sözler, omurgamdan bir ürperti geçirdi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boynumda ter damlaları hissettim. "O bekliyor. Gitmeliyim."

Yine güldü, sesi kanımı dondurdu. "Bundan şüpheliyim. Ayrıca sana bir şey göstermek istiyorum."

"Hayır, teşekkürler." Onu geçip gitmeye başladım, ama o kolumu yakaladı ve ceketimin kolundan bile hissedebileceğim kadar sertçe sıktı.

"Israr ediyorum."

Paniklediğimde her zaman yaptığım gibi tepki verdim. Kaçtım. Kolumu onun elinden kurtardım ve onu iterek, cam kırılma sesini duymazdan gelerek mağazadan dışarı koştum. Körü körüne dönüp caddede koşmaya başladım, nefes nefese kalmıştım. Telefonumu aradım, doğru yöne gittiğimden emin değildim ki o sesi duydum. Tanıdık bir ses benim adımları haykırıyordu.

Dante.

O buradaydı.

Çılginca etrafa baktım ve bana doğru koşarken, bana ulaşmak için insanları itip kakarken onu gördüm. Nereye gittiğime bakmadan ona doğru koştum, göğsüne çarptım ve kolları beni sardığında minnettarlıktan neredeyse ağlayacaktım. Rahatlama hissi beni sardı. Güvendeydim. Onun kollarında her zaman güvendeydim. Onun kokusunu açgözlülükle içime çektim, kendimi ona olabildiğince yakınlaştırdım. Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak adını fısıldadım. O güvenli limanımdı. Gücüm. Aşkım.

Ev.

Sesi kulağımda yumuşaktı.

"Sorun yok, Küçük Arı. Ben yanıdayım."

DANTE

Brianna alışveriş yaparken küçük kırmızı noktanın hareketini izledim. Onun telefonuna onu takip eden bir program yüklemiştim. Ona güvenmediğimden değil, ama onun farkındalık eksikliğini ve kötü yön duygusunu fark etmiştim. Kaybolursa onu bulabilmem gerekiyordu. Konumunu isteyebiliyordum ve uygulama bana tam olarak nerede olduğunu söylüyordu. Üç farklı kafede durduğunda güldüm ve atıştırıyor olduğunu düşündüm. Aceleci görünmüyordu ve ben de buna sevindim. Şehrin tadını çıkarmasını istiyordum. Napoli çok güzeldi. Kartımda harcamalar görünmeye başlayınca eğlendim. Kahve, dondurma ve bir fırından bir şeyler görünüyordu, ardından da sadece Tanrı'nın bildiği küçük harcamalar. Başka bir toplantıyla meşgul oldum ve kredi kartına tekrar baktım.

Bir butikte büyük bir alışveriş yaptı, muhtemelen onun için skandal bir rakamdı, ama benim için önemsizdi. Ne aldığını merak ettim ve daha sonra bana gösterir umuduyla boş boş düşündüm. Uygulamaya baktım ve galeriden yarım düzine blok uzakta olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Konuma odaklandım ve Gino's Trinkets and Treasures'da olmasına şaşırdım. Ancak rahatladım, çünkü Gino başka bir döneme ait biriydi ve nazik bir beyefendi olarak ona iyi bakacaktı. Muhtemelen daha sonra bu tarafa dönecekti.

Telefonum çaldı ve Londra'daki müdürümle gelen bir satın alma hakkında konuştum. Bir sonraki seyahatim hakkında konuştuk ve telefonu kapattığımda uygulamaya baktım, onun uzaklaştığını görünce kanım dondu. Konumu görmek için ekrana dokundum ve uygulama tamamen indirilmeden ayağa kalkıp koşmaya başladım.

Gidebileceği onca yer varken, Winters'ın gösterişli turist tuzağı, onun gitmesini en son istediğim yerdı. Orada olduğunu sanmıyordum, ama yine de onun olması gereken yer orası değildi. Ve bölge giderek tehlikeli hale geliyordu.

Şehri iyi bildiğim ve hızlı koştuğum için minnettardım. Sokakları, binaların arasını ve birkaç caddenin ortasından geçerek, benim deyimimle çöp evine vardım, tam da Brianna kapıdan çıkıp koşmaya başladığı sırada. Winters kapının arkasında belirip bağırmaya başlayınca öfke beni sardı. Beni görünce korkakça içeriye geri çekildi.

Brianna beni gördü, yüzündeki panik belliydi. Birden hızla bana doğru koştu, nefes nefese kalmıştı. Kollarımı ona doladığım anda, vücudunun rahatladığını hissettim.

"Dante," diye mırıldandı tekrar tekrar. Geri çekildim ve ona baktım.

"Yaralandın mı?" Onu herhangi bir şekilde incitmiş olsaydı onu öldürecektim.

"Hayır. Winters... Oradaydı. O..." Kendini bana doğru
"O sadece iğrenç biriydi."

"Bu tek kelimeyle ifade edilebilir," diye cevapladım, eğilip onu kollarımın arasına alıp göğsüme yasladım. Dönüp o sokaktan hızla uzaklaştım. Taşınmasına itiraz etmemesi ve insanların bakışlarına aldırış etmemesi, onun üzgün olduğunu gösteriyordu. Kimse bize bakmadı bile. Burası İtalya'ydı ve insanlar tuhaf manzaralara alışkındı. Yeterince uzaklaştığımızda ve titremesi durduğunda, onu ayağa kaldırdım ve yüzünü inceledim. Rengi geri gelmişti

gözleri artık iri ve korkmuş değildi. Onu bir kafeye götürdüm ve en sevdiği latte'yi sipariş ettim.

"Anlat bana."

Olanları tekrarladı ve Winters'ın söylediklerini anlattı. "Oradan çıkmaya çalışırken bir şey kırdım galiba."

"Faturayı bana gönderebilir." Durup, latte'sini içmesine izin verdim. "Neden o yoldan gittin, Brianna? Sana oradan uzak durmanı söylemiştim."

"Yön bulma konusunda çok kötüyüm. Sadece dolaşıyordum ve kalabalığın içinde kayboldum. Orada birinin İngilizce konuşup sana nasıl geri döneceğimi söyleyebileceğini umarak oraya girdim." Hızlıca nefes aldı. "Sana."

"Tam da örümceğin yuvasına," diye düşündüm. "Üzgünüm."

Parmağımı yanağına dokundurdum. "Sen iyi olduğun sürece sorun yok. Sanırım bundan sonra seninle birlikte dolaşacağım. En azından burada."

Gülümsemesi titriyordu. "İyi fikir." "Eve mi, öğle yemeğine mi?"

"Villayı mı kastediyorsun?"

Villayı evi olarak görmesi içimi ısıttı. "Apartman dairesine."

"Yolda öğle yemeği yiyebilir miyiz? Bugünkü işlerin bitti mi?"

Onun endişesini eliyle savuşturdum. Bugün onu yine yalnız bırakmayacaktım. "Apartmanda halletmem gereken birkaç iş var. Sen dinlenirken ben hallederim."

"Dante, biraz daha dinlenirsem komaya girerim."

Masaya biraz para attım ve elini tuttum. "Beni memnun et." Yirmi Birinci

Bölüm

DANTE

Galeride durup ihtiyacım olan şeyleri aldım, sonra basit bir öğle yemeği yedik, daireye dönerken pizza dilimleri yedik. "Burada her şey çok lezzetli," dedi Brianna düşünceli bir şekilde.

"Buradaki yemekler lezzetli," dedim, Winters ile olan tartışmasından sonra iyi görüldüğüne sevindim.

O piç kurusu.

Geri döndüğümüzde terasa oturduk ve ikimize de soğuk içecek getirdim.

"Bu akşam kiminle akşam yemeği yiyeceğiz?"

"Bir anlaşmayı aracılık etmeme yardım eden bir iş ortağımla akşam yemeği yiyeceğiz. Sen de uslu durmanı bekliyorum. Çılgın kaçırılma hikayeleri anlatma."

Bunu yapacağını pek ummuyordum ama söylemek zorundaydım.

Gözlerini devirdi ve homurdandı. "Sanki seni utandıracakmışım gibi."

Kaşlarını kaldırmamı görmezden geldi.

"Şimdi bana *bu ortağımdan* bahset ki kendimi hazırlayabileyim."

"Amerika'da benim sahip olmadığım birçok bağlantısı var. Yıllardır çok istediğim bir heykel var. Sahibi vefat etti ve ailesi onu satmaya hazır. Müzayedeye çıkmadan önce onu almaya çalışıyorum. Richard aileyle dost ve benim için aracılık yapıyor, eserin gerçekliğini ve değerini tespit ettiriyor. Beni geçmeye çalışacak diğer koleksiyoncuların dikkatini çekmemek için her şey çok gizli yapılıyor. Eğer herkesin katılımına açık hale gelirse, aile eseri müzayedeye çıkaracaktır. Yine de onun için mücadele ederdim, ama bu çok daha medeni bir yol."

"Oh, çok gizemli." Bir melodi mırıldandı ve ben onun aptallığına güldüm.

"Bu *Mission: Impossible* değil, Küçük Arı. Sadece bir iş anlaşması."

"Eğlencemi bozma, ihtiyar."

"Bana ne dedin sen?"

Omuz silkti. "Ağzımdan kaçtı. Şimdi, senin ortağını konuşuyoruz."

Gülmemeye çalıştım. Beni kışkırtıyordu. Kasten.

"Evli mi?"

"Birkaç kez," diye cevapladım.

"Biriyle görüşüyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Çocukları var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hobileri?"

"Sanat eseri koleksiyonculuğu. Sanat eseri satışı. Aracılık."

Kaşlarını çattı. "O zaman onunla sohbet etmek zor olacak."

"Richard sohbet edilecek bir adam değil. İş konuşacağız. Ona gülümseyebilirsin. Benim kolumdaki süs ol." Kafasının yanına bir öpücük kondurdum. "Dünyanın en tatlı kol süsü."

Bu da bana bir öfke ve bir gülümseme daha kazandırdı. "İşiniz çok erkek egemen. Tam bir erkekler kulübü."

"Bazen. Çok sayıda kadınla çalışıyorum, ama evet, erkekler genellikle üstünlük sağlıyor."

"Peki. Adı Richard." "Evet. Richard Wiggles."

İçkisini almak için uzanırken donakaldı ve dikkatlice masaya geri koydu. Dönüp bana tam olarak baktı.

"Ne dedin?" "Richard Wiggles."

"Adı Richard Wiggles mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Evet."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve o önemli bir sanat tüccarı mı?" "Birçok kişiye göre, evet."

"Adı Richard Wiggles."

"Evet, Küçük Arı. Anlaması o kadar zor mu?"

Gülmeye başladı. Sevdiğim gülüşü. Yüksek, gürültülü, neşe dolu, ara sıra homurtularla karışık ve onu zevkten ikiye katlayan bir gülüş.

Ben de ona katılmamaya çalıştım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Richard Wiggles adında bir iş ortağın var. *Dick* Wiggles.

Oh, yapamam. Yapamam, Dante. Beni bu yemeğe gönderme.

Ona sert bir bakış attım. "Gideceksin ve uslu duracağın." "Yapamam," diye soluk soluğa konuştu.

"O kadar komik değil."

"Komik."

Yine gülmeye başladı ve ben de gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Oldukça komikti. Kimse onun yüzüne karşı ona Dick demezdi, ama bu isim... komikti. O ise komik değildi. Her zaman ciddiydi. Odaklanmıştı. Onu gülümserken gördüğümü bile hatırlamıyordum.

"Küçük Arı," diye uyardım.

Belki de onu dairede bırakmalıydım. Ama bugün olanlardan sonra onu yalnız bırakmak istemiyordum.

"Uslu durur musun?"

Gülmeyi kesti. Gözlerini sildi. Derin bir nefes aldı. "Deneyeceğim."

"Onun mizah anlayışı yok, Brianna. Ama o önemli biri ve bu gecenin iyi geçmesi gerekiyor." Elimi yüzüme götürdüm. "Bunu yapabilir misin?"

Omuzlarını düzeltti. "Evet." "Sana güveniyorum."

"O zaman baskı yok."

Ona bir bakış attım ama konuyu kapattım. Bu gecenin ilginç geçeceğini hissediyordum.

Yaklaşık iki saat sonra, ben evrak işlerini bitirirken odama girdi. Bornoz giymişti, saçları ıslaktı.

"Banyo güzel miydi, Küçük

Arı?" "Evet. Çok rahatlatıcıydı."

Elinde küçük bir çanta olduğunu fark ettim. "O ne?"

Biraz tedirgin oldu, sonra çantayı uzattı. "Bunu gördüm ve hoşuna gideceğini düşündüm."

Merakla çantayı alıp açtım. Kağıdı açtım ve mektup açacağına baktım. Güzel bir parçaydı, ustaca yapılmıştı ve sapındaki emaye cam mükemmel durumdaydı. Pirinç üzerinde hoş bir patina vardı ve mektup açacağı harika bir parçaydı. Hem kullanışlı hem de dekoratif.

Brianna'ya baktım. "Bunu sen mi seçtin?"

"Evet. Gözüme çarptı. Sapı..." utangaç bir sesle açıkladı. "Altın renkli daire bana gözlerini hatırlattı. Ve bu sabah bana bu emayeyi sevdiğini söylemiştin. Belki sana faydası olur diye düşündüm. Onu kullandığında bazen beni düşünebilirsin."

Onu tutucuya yerleştirdim ve masanın ortasına taşıdım. Elimi beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Seni her zaman düşünüyorum, güzel kızım."

"Oh."

Onu bacaklarımın arasına çektim. "Çok beğendim. Teşekkür ederim." "Çöp değil mi?"

"Hayır. Harika bir parça. Sana iyi bir gözün olduğunu söylemiştim."

O gülümsedi ve ben ellerimi kollarında gezdirdim, o yüzünü buruşturunca durdum. "Ne oldu?" diye sordum. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı ve uzaklaşmaya çalıştı.

Onu durdurdum, bacaklarımı kapatarak onu sıkıştırdım. Kaşlarımı çatarak, ellerimi itmeye çalışmasını görmezden gelerek bornozunun kollarını sıvadım.

Cildinde oluşan morlukları, beş parmak izini gördüğümde öfkelen dim. "O sana dokundu. Seni işaretledi."

"Kolumu çekip kurtuldum. Kolayca morarırım. Sorun yok."

Gözlerine baktım, onunki endişeli, benimki öfkeli. "Onu öldüreceğim."

Yüzümü avuçladı. "Ona dokunmayacaksın, yanına yaklaşmayacaksın. O hiçbir şey ifade etmiyor. Tıpkı senin dediğin gibi, o sadece bir palavracı. Onunla etkileşime girme Dante. O da bunu istiyor. Bir savaş başlatmak istiyor. Beni korkutmak istedi. Ona bu zevki yaşatma."

"Sana dokundu lan. Sana yaklaştığı için nefret ediyorum. Seni korkuttuğu için nefret ediyorum. Onu yok etmek istiyorum."

Yakınlaşarak alnını alnıma dayadı. "Ama sen beni buldun. Beni kucakladığın anda güvende olduğumu anladım. İzler bir iki gün içinde kaybolacak. Onu bir daha düşünmek istemiyorum. Bana söz ver."

Onu kendime çekip öptüm. Dudaklarımız birbirine değdiği anda öfkem kayboldu. Ona karşı sadece şefkat gösterecektim. En tutkulu anlarımızda bile onu asla incitmeyecek ya da ona acı çektirmeyecektim. Başının arkasını avuçlayarak dilimi ağzına soktum ve tatlılığını tattım. Endişesini hissederek, dilimi onun dilinde uzun, şehvetli hareketlerle gezdirerek ağzımı yumuşattım. Onu kucağıma çektim ve aramızda sertliğimi hissedince nefesini tuttu. Geri çekildim, gözlerimiz kilitlendi, duygularım coşmuştu.

"Dante," diye fısıldadı.

"Senin incinmeni düşünmeye dayanamıyorum," itiraf ettim. "Güvende olmana ihtiyacım var." "Seninle güvendeyim. Seninle her zaman güvendeyim. İlk andan itibaren bunu biliyordum anından beri biliyordum."

"Sana ihtiyacım var."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Beni al."

Onu geri çektim. Pantolonum aşağı indirilmişti, bornozu açılmıştı. İçine girdim ve o başını omzuma bıraktı.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı. "İçimde çok büyük ve sert."

Eğildim, daha derine girdim. Onun içini okşadım, beni nasıl sıktığını hissettim. Onunla her birlikte olduğumda, ilk seferki gibi hissediyordum, hayranlık ve yoğunluk hala güçlüydü.

Hareket ettik ve sallandık, ikimiz de konuşmadık. Nefeslerimiz ağırdı, düşük inlemeler, homurtular ve inlemeler havayı dolduruyordu.

Hıçkırarak boynumun arkasını kavradı ve boşaldı. Etrafım sıkı ve ıslaktı, bu da benim orgazmımı tetikledi. Kendimi toparlayana kadar onu bana sıkıca sarıldım.

harcadı ve göğsüme yaslandı. "Şimdi sakinleştin mi?"
diye fısıldadı.

"Hâlâ ona bir ders vermek istiyorum."

"Lütfen vazgeç. Benim için."

Kafasına öptüm. "Senin için. Şimdilik."

Bir süre sonra içini çekti. "Sanırım şimdi duş almam lazım."

Ayağa kalktım, onu da yanıma alıp pantolonumu giydim. "Ben de seninle
geliyorum." Bana daha da yakınlaştı. "Tamam."

Akşam yemeğinde giydiği mavi elbisenin kolları uzundu ve izleri örtüyordu. Onları gördüğüm anda ilk içgüdüm Winters'ı bulup vücudunun her yerine aynı izleri bırakmak olduğu için minnettardım. Günün ilerleyen saatlerinde morluklar koyulaşmış ve onları her gördüğümde öfkem daha da artmıştı.

Saçları açıldı, makyajı sadeydi ve ona verdiğim kolyeyi takıyordu.

Mükemmeldi.

Her zamankinden daha sessizdi, günün olayları şüphesiz aklını meşgul ediyordu. Arabada elini tuttum ve onu restorana kadar eşlik ettim.

Richard çoktan gelmişti, her zamanki gibi sessizdi. Koltuğundan kalkıp elimi sıktı ve ben de Brianna'yı tanıttım. O da nazikçe gülümsedi, merhaba dedi ve yanıma oturdu.

İçeceklerimizi sipariş ettik ve havadan sudan konuştuk. Richard Brianna'ya sürekli bakıyor, sık sık ona doğrudan sorular soruyordu. Benim alıştığımından daha fazla konuşuyordu. Brianna cevaplarını kısa tutuyor, şarabını çok hızlı yudumluyordu. Ona eğilip kulağına fısıldadım.

"Yavaş ol, Küçük Arı. Her şey yolunda." Elini elimde tuttum ve biraz rahatladı. Sarhoş olmasını istemiyordum. Bunun felakete yol açacağını hissediyordum. Kaçırılma kelimesi kesinlikle gündeme gelecekti.

"Kanadalı mısın?" diye sordu. "Evet."

"Hangi bölgeden?"

"Toronto."

"Ne büyük bir şehir. Orayı ziyaret etmeyi seviyorum." "Peki siz nerelisiniz, Bay Wiggles?"

"New York artık benim evim. Ben Kaliforniya'da büyüdüm." "Büyük fark var," diye cevapladı.

"Evet. Ama ikisini de seviyorum."

"Ah." Biraz daha şarap içildi.

O, kadına sorular yağdırmaya devam etti ve kadının cevapları biraz daha uzadı. Hatta adamın yaptığı bir şakaya güldü. Onun komik olmaya çalıştığını hiç duymamıştım. Gülümsememeye çalışarak ikisini izledim. Richard, benim küçük arımdan çok etkilenmiş gibiydi. Onun bu kadar çok sohbet ettiğini hiç görmemiştim. Yine de, garip bir şekilde, ondan herhangi bir düşmanlık, ilişkimize bir tehdit ya da şaşırtıcı bir şekilde Brianna'ya cinsel ilgi hissetmedim. Sadece dürüst bir merak vardı.

Akşam yemeği sipariş ettik ve o ve ben heykelin satın alınması hakkında konuştuk. "Her şey kontrol edildi ve aileye makul bir fiyat önerdim ve sizinle iş yapmak için onurlu bir adam olduğunuzu söyledim. Bu, babalarının en sevdiği parçaydı, ama hiçbirini onu sevmiyor. Ancak, babaları gibi onu takdir edecek birine gideceğini bilmek istiyorlar. Onlara sizin öyle olduğunuzu garanti ettim."

"Bunun için sana minnettarım. Avukatlarımın teklifle ilgili seninle iletişime geçmelerini isteyebilir miyim? Senin değerlendirmenle aynı olacak."

"Güveninize değer veriyorum."

"Yardıminız için teşekkür ederim."

"Onun galerilerini gördün mü, Brianna?" diye sordu Richard.

"İkisini gördüm," dedi.

"Londra'daki muhteşem. Onu oraya götürmelisin, Dante." Onaylayarak gülümsedim. "Bir gün."

"Özel koleksiyonu... Onları paylaştı mı?" "Biraz."

"O zaman onun için çok önemli olmalısın. Ne zamandır birliktesiniz?"

Kaşlarını çattı. "Bu oldukça özel bir soru, Bay Wiggles."

O ona göz kırptı ve ben ağzım açık kaldı. Onun göz kırptığını hiç görmemiştim. Gülümsedi. Neredeyse flört ediyordu, ama ona daha çok babacan bir şekilde bakıyordu. Ve sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi davranıyordu.

"Bay Wiggles benim babam. Bana ilk adımla hitap et."

Kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı.

Adam ona doğru eğildi. "Dick. Arkadaşlarım bana Dick der."
Ağızındaki şarap masanın üzerine sıçradı, ona, masaya ve aradaki her şeye bulaştı.
Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı, sonra gülmeye başladı.
"Dick Wiggles," diye ciyakladı.
Gözlerimi kapattım.
Her şeyin çok iyi gittiğini anlamalıydım. Heykel için yazık oldu.

Yirmi İkinci Bölüm

DANTE

Brianna yatak odasından sendeleyerek çıktı ve karşımdaki sandalyeye ağır ağır oturdu. Kahvemi yudumlarken, fincanın kenarından ona baktım.

Tam bir felaketti. Saçları dağınıktı, gözlerinin altında maskara bulaşmıştı ve yüzü solgundu. Dün gece elbisesini çıkarmayı başarmıştım ve o benimkini çıkarmaya çalışırken, seksi ve çekici olmaya çalışırken, ona benim gömleklerimden birini giydirmiştim. Bunun yerine sarhoş ve sevimli görünüyordu.

"Sen... hıçkırık... büyük... hıçkırık... sallanan Richard... hıçkırık... yaşlı adamınla beni... hıçkırık... tecavüz edecek misin?"

"Bundan çok şüpheliyim, Küçük Arı."

"Ama sen çok seksi birisin... hıçkırık... tıpkı bir kaplan gibi..." Parmaklarını şıklatmaya çalıştı, ama nafileydi. "...buna ne denir?"

"Orman?" diye önerdim.

"Evet. Orman. Oradaki en seksi kedi. Seni istiyorum." Sonra bayıldı.

Kız sarhoşken horluyordu. Ve uykusunda konuşuyordu. Çoğunlukla benim hakkımda. Ayrıca çok fazla dokunuyordu. Onun davranışlarından rahatsız olmalı, ona kızmalıyım. Ama yine de, tek hissettiğim eğlence ve sabahki akşamdan kalma halinin ne kadar kötü olacağına dair endişeydi.

"Kahve?" diye sordum. "Kahvaltı ister misin?"

Kız başını kaldırdı, kan çanağına dönmüş, bulanık gözlerini açtı. "Hayır, teşekkürler." Dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Ne oldu?"

"Richard Dick Wiggles'a bağırıp, şarabını onun, benim ve masanın üzerine döküp, histerik bir kahkahaya boğulduktan sonra mı demek istiyorsun?"

Mümkünse, yüzü daha da bembeyaz oldu. "Aman Tanrım.

Yapmadım." "Oh, yaptın."

Dehşet içinde sessizce bana baktı. Sonra yutkundu. "Sanırım şimdi o kahveye ihtiyacım var."

Bir fincan doldurup ona uzattım. Birkaç yudum aldı. "Şimdi valizimi mi hazırlayayım, yoksa önce villaya gidip kedimi alayım mı?"

"Küçük Arı."

Yüzüne baktı, gözleri kederliydi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kahve fincanıyla oynadı. "Ne kadar kırgınsın?"

"Şoktan öfkelenemiyorum bile. Richard'ın üzerine şarap döktün, adıyla dalga geçtin ve birdenbire onun en iyi arkadaşı oldun." Başımı salladım, hala olan biteni sindirmeye çalışıyordum.

"Meğer Richard'ın Toronto'da üniversiteye giden ve çok sevdiği bir kızı varmış. Sen ona kızını hatırlattın. Şaraptan sonra bir patlama bekledim, ama o güldü. *Güldü*. O adamın güldüğünü hiç duymamıştım."

Şok olduğumu hatırladım.

"Bir kızın mı var? Bunu bilmiyordum."

"*Hakkında bilmediğin çok şey var. Özel hayatım hakkında konuşmam.*" Aynı derecede şok olmuş, olduğu yerde donakalmış Brianna'ya bir bakış attı. Elini okşadı.

"*Endişelenme, tatlı kız. Benim Daphne'm de gergin olduğunda ağzından laflar kaçır. Bana kızdığında, ki bu sık sık olur, benim ismimin çok, ah, benzersiz varyasyonlarını uydurur. Bunu oldukça eğlenceli buluyorum. İkiniz çok iyi anlaşırsınız bence.*"

"Takım elbisen," diye fısıldadı.

"*Biraz su ve kuru temizlemeyle halledilemeyecek bir şey değil. Şimdi bana nasıl tanıştığınızı anlatın.*"

"Tanrım, yapmadım."

"Hayır, PG versiyonunu anlattın, ki itiraf etmeliyim ki, çok daha az eğlenceliydi. Görünüşe göre beni dayanılmaz bulmuşsun, ben de sana takıntılıydım ve seni bırakamadım."

"Oh. Şey, bu bir bakıma doğru."

Göz kırptım. "Takıntılıyım, evet. Başta beni çok dayanılmaz bulmadığını düşünüyorum. Ama zamanla sana alıştın."

"Mantar gibi," diye mırıldandı.

Gülümsedim. *İşte oradaydı.*

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve bekledi.

"Ondan sonra, ikiniz çok iyi anlaşmaya başladınız. Sen onun kızını sordun, o sana fotoğraflarını gösterdi, sen onu güldürdün ve kızıyla ilgili hikayeler anlatmasını sağladın." Kafamı salladım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Richard'ı büyüledin. Sen herkesi büyülüyorsun, Küçük Arı. O sana hayran kaldı. İkiniz de çok fazla şarap içtiniz. Restoranı kapattık. Hatta yarın akşamki özel gösterime misafirleri olarak katılmamızda ısrar etti. Bu sabah bilgileri gönderdi bile." Başımı salladım. "Ve heykel benim. Dün gece oğlunu arayıp, heykelin sadece bana satılması gerektiğini söyledi. Sonra onunla konuştum ve avukatımı aradım. Para hemen transfer edildi. Satış tamamlandı."

"Yani, her şey yolunda mı?"

Eğilip, yüzündeki saçları kenara çektim. "Eminim başın ağrıyordur, ama onun dışında her şey yolunda. Ama artık gerginlikten içki içmek yok."

"Çok iyi davranmaya çalışıyordum. Konuşmazsam, söylemeyeceğim diye düşündüm. Bir şey yapmam için şarabımı yudumlamaya devam ettim. Ama sonra o söyledi. Sanki baraj kapakları açılmış gibiydi."

"Aynen öyle," diye cevapladım. "O zaman yarışa başlamış oldun."

Elini başının üzerinden geçirdi ve üzgün bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm."

Bu hareketle gömleğinin kolu düştü. Bu sabah, kolunun üst kısmındaki morluklar koyu ve belirgin bir mor renkteydi. Onlara öfkeyle baktım, öfkem anında alevlendi. O da benim bakışımı takip etti, kolunu çekip başını salladı. "Sorun yok."

"Richard ve ben Winters hakkında da biraz konuştuk. Kendisini en alçakgönüllü biri olarak görüyor. Sanat dünyasındaki itibarı düşündüğümde de kötüymüş. İyi bir başlangıç yaptıktan sonra, asla girmemesi gereken bir yola saptı."

"Ama onun da bir koleksiyonu olduğunu söylemiştin."

"Var. Ve içinde bazı güzel parçalar var. Ama işlerinde vicdansız. Onları nasıl elde ettiği konusunda. Ve onları yanlış nedenlerle istiyor. Açgözlülükten. Övünmek için."

Kafasını salladı. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Elimi yanağına götürdüm. "Bugün gezmeye hazır mısın, yoksa seni yatağa geri götürmem mi gerekiyor?" Gülümsedim. "Seni *sallanan Richard*'ımla baştan çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, bir daha asla içki içmeyeceğim."
Bu konuda hemfikirdik.

Sonraki iki günü turist gibi geçirdik. Onu görmek istediği tüm yerlere ve daha önce hiç duymadığı yerlere götürdüm. Saatler dakikalar gibi geçti, onunla geçirdiğim her an Brianna'yı daha iyi tanımamı sağladı. Ona doyamıyordum. Doğruca doyamayacağımı da biliyordum. Onun yeni şeyler keşfetmesini izlemeyi çok seviyordum. Bir tabloyu veya başka bir sanat eserini incelerken kaşlarının arasında oluşan sevimli V şekli ve güzelliği keşfettiğinde yüzünde beliren gülümseme. Gördüklerini paylaşmak isteyerek canlanıyordu. Elleri hareket ediyor, hızlı konuşuyor ve sevinci sınırsızdı. Anlaşamadığımız çok az şey vardı. Resimleri tercih ediyordu ve duvar halılarını seviyordu. Heykellere dokunmak, çizgilerini hissetmek istediğini itiraf etti. Bunun bizi tutuklatacağını hatırlattım ama istediği zaman benim heykelime dokunabileceğini söyledim.

Bu onu güldürdü.

Küçük kafelerde yemek yedik; o daha fazla kurabiye pişirdi. Güneş ışığında onunla seviştim. Terasta, şehrin yükseklerinde. Mutfakta, kurabiyeler pişerken. Bana aldığı elbiseyi gösterdi ve ben de Richard'ın misafiri olarak katılacağımız etkinlik için mükemmel olacağını söyledim.

Dans ettik. O da benim kadar dans etmeyi seviyordu, ancak çok az deneyimi olduğunu ısrarla söylüyordu. Her şeyin liderlikte olduğunu söylediğimde, gözlerini devirdi. Ama birbirimize çok uyuyorduk ve o rüya gibi, neredeyse süzülürcesine beni takip ediyordu. Güneşin altında, gecenin karanlığında, fark etmezdi. O mırıldanıyorsa, onu kollarımın arasına alıp birlikte dönüyorduk, yarattığımız küçük balonun içinde kayboluyorduk.

Hiç böyle hissetmemiştim. Mutluydum. Bir kişiyle birlikte olmaktan mutluydum. Sessizlikte bile hiç sıkılmıyordum. O odadan çıkarsa onu arıyordum. Mutfakta, terasta, nerede olursa olsun onun yanında olmak için bahaneler uyduruyordum.

Ve nedenini araştırmamaya çalıştım.

Hazır değildim. Hiç hazır olacak mıyım diye merak ediyordum.

Odaya girdi, saçları yukarı toplanmış, boynu açık, kolyesi parıldıyordu. Onu hiç çıkarmamasını seviyordum. Bana gösterdiği kırmızı elbise vücudunun kıvrımlarına yapışmış, eteği bacaklarının etrafında dönüyordu. Kolları kolundaki morlukları büyük ölçüde gizliyordu ve makyajla da iyi kapatmıştı. Mütevazı ve zarif görünüyordu. Ta ki dönene kadar.

Sırtı açıldı, kırmızı kumaş şeritleri soluk teninde çaprazlamasına uzanıyordu. Yaklaştım, parmağımı omurgasından aşağı doğru gezdirdim. "Güzel," diye mırıldandım, omuz kemiğinin yanındaki küçük çil kümesini öpmek için eğildim. "Bir parçam kıskanıyor."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Neden?"

"Diğer erkekler bu küçük seksi noktaları görecek. Şimdiye kadar sadece bana aitti."

Gülümsedi, döndü ve parmak uçlarına yükseldi. "Hâlâ benim."

Onu belinden tuttum ve öptüm. "Sen muhteşemsin." "Teşekkür ederim."

Kolumu kıvırdım. "Gidelim. Bunu bitirip seni eve götürmek istiyorum. O elbise yatağımızın yanındaki yere serilmeli."

Yaramaz bir ifadeyle baktı. "Kapının hemen içindeki yere de yakışabilir." Kanepeyi okşadı. "Buraya çok yakışıyor."

Gülerek eğildim ve boynunu ısırdım. "Beni kışkırtma." "Ne, senin için fazla mı geldi, ihtiyar? Biraz yavaşlaman mı lazım?" Bu, ihtiyacım olan tüm cesaretlendirmeydi.

On beş dakika sonra, saçını düzeltti, benim aletim tatmin oldu ve etkinliğe doğru yola çıktık.

İkimiz de gülümsüyorduk.

Odaya girerken Brianna'nın gerginliğini hissettim. Elimi sıkıca tutuyordu ve sessizdi. Fazla sessizdi. Kolumu beline doladım ve şakağına öptüm. "Rahatla, Küçük Arı."

"Bu insanlar benim için çok zeki ve zengin görünüyorlar," diye mırıldandı. "Hey." Kalçasını sıktım. "Sen benimlesin. Buraya çok yaklaşıyorsun." "Ne ego ama." Göz kırptım. "Biliyorsun."

Onu bazı müşterilerle tanıştırdım. Diğer sanat tüccarları. Koleksiyoncular. O nazik ve tatlıydı, ben de şaşkın bakışları görmezden geldim. Nadiren bir kadını bir etkinliğe götürürdüm. Ve kesinlikle el ele tutuşmaz ya da ellerimi yanımda saklamazdım. Ama Brianna ile birlikteyken, bu doğru geliyordu.

Richard bizi buldu, yine suskun ve sert bakışlıydı. Ama Brianna'nın yanaklarını öptü ve ellerini tuttu. "Bu akşam nasılsın, sevgili kızım?"

"İyiyim."

Yaklaşarak sesini alçalttı. "Başın belada mıydı?" Bana yan gözle baktı. "Biraz."

Richard güldü, sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Karış. Eğlen. Güzel sanat eserlerine bak." Kurnazca göz kırptı. "Şaraptan uzak dur."

Sonra uzaklaştı.

"Neden bu davetiyeyi almadın?" diye sordu.

"Aldım. Buraya gelmeyi planlamadığım için reddettiler. Dürüst olmak gerekirse, unutmuştum." Elini ağzıma götürdüm. "Ama benimle olduğun için mutluyum."

"Neden buradayız?" diye sordu. "Bir şey mi izleyeceğiz?"

"Galeri'lerden birinde yeni bir koleksiyon. Bu özel bir sergi. Birkaç gün sonra halka açılacak."

Galeride dolaşarak sergilenen eserleri inceledik. Özel bir koleksiyon olan sergide tablolar, bronz heykeller ve bazı saf gümüş eserler yer alıyordu. Brianna'nın yanında yürürken, onun eserleri keşfetmesini eserlerin kendisi kadar büyüleyici buldum. Onun tepkilerini görmekten keyif aldım.

Ana salona geri döndük, loş koridorda yavaşça yürüdük, ayak seslerimiz mermer zeminde hafifçe yankılandı. Bir köşeye çekildim, onu kollarıma aldım ve öptüm.

Kollarını boynuma doladı, ellerini saçlarıma geçirdi ve tutkumu karşıladı.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Bu kaba olmaz mı?" diye fısıldadı, ben boynuna öpücükler yağdırırken, omzunun eklemine hafifçe ısırırken nefes nefese kalmıştı.

"Sence umurumda mı?"

"Ah, ama neden bu kadar aceleyle gitmek istiyorsun?" alaycı bir sesle sordu. "Küçük tutsağını sikmek için bu kadar sabırsız mısınız?"

Sesle birlikte kaskatı kesildim, öfkem anında ve şiddetliydi. Brianna'yı arkama çektim ve Winters'a döndüm. O kemere yaslanmış, iğrenç bir şekilde bakıyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum. Konuk listesinde olmadığını biliyordum. Artık bu tür etkinliklere davet edilmiyordu.

Omuz silkti, rahatsız olmamıştı. "Başka birinin konuğu olarak."

"Ama onlar son gösterime katıldılar. Seninle ilişkilendirildikleri için kara listeye alınacaklar."

Ayaklandı, kollarını kavuşturdu, öfkesi artıyordu. "Ne kadar da kibirli. Kendini beğenmişsin."

Elimi Brianna'nın beline koydum ve yavaşça çıkışa doğru ilerledik. Kolumu sımsıkı tuttuğunu hissettim. Bize gitmemiz için fısıldayarak yalvardığını duydum. Yüzünü parçalamak istedim, ama uzaklaşmaya kararlıyım. Onun için.

Adam alaycı bir ses tonuyla peşimden geldi. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz? Amerika'da dedikleri gibi, mekanı incelemeyi bitirdiniz mi? Öyle mi, küçük Brianna?"

"Bilmiyorum," diye tersledi. "Ben Amerikalı değilim."

"Ne ima ettiğine dikkat et," diye uyardım. Gözümün ucuyla, koridorun iki ucunda birkaç kişinin toplandığını gördüm. Biri onların yanından geçip bize doğru yaklaştı.

"Yoksa ne olur?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Beni kışkırtma." Yüzünü parçalamaya isteği çok güçlüydü ve elimle yumruk yaptım.

"Küçük kız arkadaşın geçen gün galerimde bir şey kırdı."

Cebime uzandım ve Winters'a bir bozuk para attım. "*Galeri* mi? Ben öyle demezdim. Daha çok hurda evi gibi. Bu, onun kırdığı sahte eserlerin bedelini karşılar herhalde. Belki de ellerini kendine saklamayı öğrenseydin, o kadar aceleyle gitmek zorunda kalmazdı." Gözlerimi kısarak, sesimi tehlikeli bir tona indirdim. "Ona izler bıraktın Winters, bu kabul edilemez, bu yüzden bence ona borçlusun. Ve ben de onun adına bu borcu tahsil etmekten memnuniyet duyarım."

Winters yerde dönen madeni parayı görmezden geldi. İkimiz de az önce ne kadar aşağılayıcı bir söz söylediğimi biliyorduk ve sözlerim onun öfkesini daha da derinleştirdi.

"Benden bir şey çaldın," diye suçladı. "Hiçbir şey çalmadım."

"Aldın. Benim çok istediğim bir şeyi çaldın. Senin yaptığını biliyorum. Belki de iyiliğini karşılığında bir şey yapmalıyım. Küçük Brianna'nı al. Onu kaçır ve

bulamayacağın bir yere sakla. Neden ona bu kadar takıntılı olduğunu keşfet. Belki de..."

Onun pis ağzından çıkan tek kelime buydu. Bir kükremeyeyle üzerine atıldım ve yüzüne yumruk attım. Geriye sendeledi ve vücudu duvara çarptı. Etrafımda inanamayanların haykırıları vardı. Heyecan dolu mırıldanmalar. Hiçbir şey bir yumruk kadar partiyi başlatamazdı.

Bana öfke ve nefret dolu bakışlarla baktı. Dişlerini gösterdi, burnundan kan sızıyordu. "Seni hırsız," diye bağırdı ve kolunu geri çekti.

Her şey çok hızlı oldu. Bunun çirkin ve yıkıcı bir hal alacağını bilerek, dövüş pozisyonu aldım. O yumruğunu kaldırarak üzerime atıldı. Bir başka kavga daha çıktı ve Brianna aramıza girdi.

"Dur!"

"Hayır!" diye bağırdım ve onu uzaklaştırmak için atıldım. Ama çok geçti. Yumruğu sallandı, onu döndürmeye çalışırken koluma çarptı ve yüzünün yan tarafına isabet etti. İvme onu kollarımdan kopardı ve sendeleyerek yere yığıldı. Kükreyerek üzerine atıldım, dünyam kırmızıya boyanırken ona defalarca yumruk attım, yumruklarım onun cildini kanlı ve morarttı.

Beni durduran sert bir ses oldu.

"Dante." Richard'ın sesi yüksekti. "Brianna yaralandı. Sana ihtiyacı var."

Yumruk atarken durdum, beynim çalışmaya başladı. Richard elini omzuma koydu. "Onunla ilgileneceğim. Sen ona git."

Ellerimi sildim, yerde ağlayan adama baktım. Toparlanmış ve altına işemişti. Kafamı salladım. "Ona bir daha yaklaşırsan, seni öldürürüm."

Sonra yere yatan Brianna'ya döndüm ve kendime lanet okudum. Önce ona bakmalıydım, ama öfkemi kontrol edemedim.

Onun yanına çöktüm ve başını kaldırdım. Sağ gözü şişmişti, yanağındaki deri çoktan morarmış ve acı verici görünüyordu. Yüzünü kucakladım, pişman ve üzgün bir şekilde. "Özür dilerim, Küçük Arı."

Gözlerini kırıştırdı, gülümsemeye çalıştı, ama bu hareket daha çok bir yüz buruşturma gibiydi. "Diğer adamı görmelisin."

Ceketimi çıkardım ve ona giydirdim, onu kollarımın arasına aldım.

Richard başını kaldırdı. "Arabam bekliyor. Onu hastaneye götür."

Sessizce kalabalığın arasından geçtim. İnsanlar yol açtı, biri kapıyı açtı, bir diğeri arabaya gelip bindiğimizden emin oldu.

"Çoğumuz bunu uzun zamandır yapmak istiyorduk," diye mırıldandı. Onunla ilk isimle hitap edecek kadar yakın değildik, ama onaylayarak başımı salladım.

Brianna'ya baktım, gözyaşlarını görünce dehşete kapıldım. "Hızlı git," diye şoföre talimat verdim.

Şu anda odak noktam oydu.

Richard beni bekleme odasında volta atarken buldu. Ellerim hala kanlıydı ve saçımı çekip durduğum için saçlarım dağınıktı.

"O nasıl?"

Bana sarılıp, sessizce gözyaşları akıyordu. Odadan çıkmam gerektiğini söylediklerinde paniğe kapıldı. Ellerini gömleğime o kadar sıkı tuttu ki, dikişleri yırtacak sandım.

"Hayır," dedim. "Onun beni görebileceği bir yerde kalacağım." Gözlerini benden hiç ayırmadı.

Onu o halde görmek, içimde açıklayamadığım bir şeyi kırdı.

"Ağrısı var ama şükürler olsun ki göz çukuru kemiği kırılmamış. Düşüşün en büyük darbesini omuzu almış ama bu sayede beyin sarsıntısı önlenmiş. Yüzü berbat durumda ve birkaç gün boyunca görme sorunu yaşayacak. Onu temizliyorlar ve emin olmak için tomografi çekiyorlar."

Bana bir havlu uzattı. "Kendini temizle."

Tuvalete gidip ellerimi yıkadım. Ondan çok uzaklaşmak istememiştim. Ellerimi kurulayıp havluyu attım. Geri döndüğümde aynı yerde duruyordu ve kızgın görünüyordu.

"Özür dilerim..."

Beni keserek, "Özür dileme. Brianna yaralandığı için üzgün olman dışında, hiç de üzgün değilsin." dedi. "O dayak ve daha fazlasını hak etti."

Ben başımı salladım, o ise dümdüz önüne bakıyordu. "Robin Hood mu?" diye sordu, dudakları neredeyse hiç hareket etmeden, çok sessizce.

Ben fark edilmeyecek şekilde başımı salladım.

"O durmayacak. Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek."

"Biliyorum."

"Brianna tehlikede. Bunu kendi lehine kullanacaktır."

Nefesim kesildi. Bunu zaten biliyordum. Buraya gelirken arabada bazı gerçeklerin farkına varmışım. Birincisi, kollarımdaki kadını korumak için her şeyi yapacağımı anlamışım. İkincisi ise, Brianna'ya tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu fark etmişim. Ne zaman ve nasıl oldu, emin değildim. Belki de ilk andan itibaren. Bir şekilde bunu biliyordum ama itiraf edemiyordum. Ama bu gerçek ve kalıcıydı. Onu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi. Hayatıma, eksikliğini bilmediğim bir şey kattı. Beni tarif edemeyeceğim şekilde tamamladı. Benim için mükemmeldi. Onsuz kalma düşüncesi içimi parçalıyordu.

Ama onu hayal kırıklığına uğratmışım. Ve benimle burada kalmak onu tehlikeye atıyordu.

Bu yüzden onu bırakmak zorundaydım.

Richard'ın sözleri bunu doğruladı.

Onu Winters'ın yaşadığı dünyadan uzaklaştırmam gerekiyordu. Benim yaşadığım dünyadan. Güvende değildi ve onu gerçek bir tutsak olarak tutmak dışında, onu uzaklaştırmam gerekiyordu.

Richard'a baktım.

"Bir iyilik daha yapman

gerek." O başını salladı.

"Biliyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

BRIANNA

Dante öfkeli bir şekilde hastane odasına girdi. Ama beni görünce gözleri yumuşadı ve yatağın kenarına doğru yürüyerek elimi tuttu. Bana dokunduğu anda vücudumun gevşediğini hissettim. Ne zaman yakınımda olsa, onun gücünü hissediyordum. Daha önce olanlara rağmen, onun yanında her zaman güvendeydim. Aralarına girmemeliydim, ama bu içgüdüsel bir hareketti. Dante'nin incinmesini istemiyordum ve kavga çıkmasını engellemeye çalışıyordum.

Feci bir şekilde başarısız olmuşum.

Dante beni inceledi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Ne kadar acı çekiyorsun

"

"Bana ilaç verdiler. İyiyim. Yakında gidebilir miyiz?"

"CT sonuçların temiz çıktı, yani evet. Birkaç gün dinlenmen gerekiyor." Saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına koydu. "Ve benimle tartışmayacaksın."

Acı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Tartışacak gücüm yoktu. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum, gözüm ağrıyordu ve omzum acıyordu. Yan tarafa baktım ve gözüm elbiseye takıldı. Ya da ondan geriye kalanlara. Düşerken yırtılmıştı, kolu yırtılmış ve topuğum eteği parçalamıştı.

"Yeni elbisemi mahvetti."

"Sana yenisini alırım," diye söz verdi Dante. "Yüz tane bile." "Ne zaman gidebiliriz?"

"Yakında," diye söz verdi. "Uzan ve gözlerini kapat. Seni bırakmayacağım."

Kendimi savunmasız ve endişeli hissederek elini tuttum. O çok sakindi. Fazla kontrolü elinde tutuyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. "Söz veriyor musun?" Çocuk gibi konuştuğum için kendimden nefret ediyordum ama endişeliydim.

Eğilip başımı öptü. "Evet."

Gözlerimi kapattım ve hissettiğim yorgunluğa teslim oldum. Verilen ilaçlar acıyı hafifletmişti ama beni yorgun düşürmüştü. Dante'nin büyük eli benim elimi tuttu, başparmağıyla cildimi okşadı. Uykuya daldım, sık sık uyanıp Dante'yi yanımda, hareketsizce, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi bakarken buldum. Doktor içeri girdi ve onunla İtalyanca konuştu, Dante birçok soru sordu. Çok yorgundum, konuşmayı takip edemedim ve kısa süre sonra kendimi onun kollarında buldum. "Ne oluyor?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Seni eve götürüyorum. Uyumaya devam et."

Başımı göğsüne yasladım. Beni dikkatlice tuttu, morarmış yüzüme ve omzuma dokunmadı. Alçak sesli bir konuşma duydum ve diğer sesi tanıdım, ama katılmaya çalışmak için çok yorgundum. Dante'nin sıcak kucaklamasında uykuya dalıp uyanıyordum. Bir aracın hareketini hissettim, daha fazla konuşma duydum ve sonunda sevdiğim kokuyu içime çektim. Dante'nin kolonyası beni yatırdığı yatağı sarmıştı, çarşaflar yumuşaktı, yatak ağrıyan vücudumu sarmalıyordu.

Elimi uzattım ve o başımı kaldırdı. "İç."

Su serin ve ferahlatıcıydı, ağzımdaki acı tadı yok etti. "Gitme."

"Gitmeyeceğim, Küçük Arı. Burada olacağım."

Yatağın çöktüğünü ve onun sıcaklığının arka m da yerleştiğini hissettim. "Sana göz kulak olacağım," diye mırıldandı.

Düşük ve yorgun bir sesle iç geçirdim. "Seni seviyorum."

Bu sözler düşünmeden, planlamadan ağızımdan çıktı. Orada, havada asılı kaldılar, beklenmedik bir şekilde.

Dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Biliyorum."

Ertesi gün uyandığımda oda loştu. Yalnızdım ama Dante'nin orada olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Bardaktaki su soğuktu, oturup minnetle yudumladım. Dikkatlice yataktan kalkıp banyoya gittim ve aynaya baktım. Yüzümün sol tarafı morarmış, gözüm şişmişti. Mor, kırmızı ve siyah renkler solgun tenimde belirgindi. Winters'ın yüzüğü yanağımı çizip eti kesmiş, uzun bir sıyrık oluşmuştu. Hâlâ giydiğim hastane önlüğünü çıkardım. Omzum da yüzüm gibi morluklarla ve ağrıyla kaplıydı. Gözümün ve kafa derimin etrafına dokundum. Genel ağrıdan başım ağrıyordu ama kafa derim dokunulduğunda ağrıyıyordu.

"Beyin sarsıntısı yok," dedi Dante kapıdan. "Ama omzun bir süre çok ağrıyacak."

Gözlerine baktım. Yorgun görünüyordu. Teslim olmuş.

Üzgün. "Oldukça sert vurmuş," diye onayladım.

Dante öne çıktı. "Yumruğu önce omzumdan sekmemiş olsaydı, çok daha kötü olurdu. Öyle olsaydı, gözlerinin durumunu düşünmek bile istemiyorum." Arkama yaslandı, çenesini kafama dayadı. "Richard, onu öldürmemi engelleyemezdi."

"Öyle söyleme."

Omuz silkti. "Doğru. Hiç böyle bir öfke yaşamamıştım." "Nerede o?"

Yine omuzlarını kaldırdı. "Richard onu itip gittiğini söyledi. Yaralarını sarmak için uzaklara gitti."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, onun kargaşasını hissederek. "Şimdi yatağına geri dön."

"Duş almak istiyorum. Hastane kokusunu ve..." Yutkundum. "...onu yıkamak istiyorum."

Hemen suyu açtı ve ısınmasını bekledi. Giysilerini çıkardı ve elini uzattı. Beni sıcak suya çekti ve su cildime değdiğinde yüzümü buruşturdum. Duş başlığını yüzüme ve omzuma su gelmeyecek şekilde ayarladı ve temizlenmeme yardım etti. Saçımı yıkarken oturmamda ısrar etti, parmakları nazikçe şampuan ve saç kremini saçlarımın dolaşık kısımlarına sürdü. İşimiz bittiğinde, beni bir havluya sardı ve yatak odasına geri götürdü. Bir tişört ve tayt giydim, o da beni yatağa yatırdı ve cildime dikkatlice krem sürdü. "Bu ağrıyı hafifletecek ve morlukları iyileştirecek," diye açıkladı.

Parmağı ince kesiklerin olduğu, aşırı hassas bölgeye dokunduğunda yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, Küçük Arı," diye mırıldandı. "Sana acı çektirmemeye çalışıyorum."

"Biliyorum. İyileşecek."

Cevap vermedi.

İşini bitirdiğinde eğilip başımı öptü. "Biraz dinlen."

"Bütün gün burada kalamam," diye itiraz ettim, battaniyenin altına kıvrılmış olsam da.

"Kalabilirsin ve kalacaksın. Birazdan bize öğle yemeği hazırlayacağım, ama sen dinleneceksin."

Tartışmak istemediğim için gözlerimi kapattım. Gücüm yoktu. Alnımı tekrar öptü ve içini çekti. Nefesindeki acıyı hissettim. Ağır ve derindi, ama onu nasıl silebileceğimi bilmiyordum. Yaralı ve sarsılmıştım, ama birkaç gün içinde iyileşecektim.

O odadan çıktı, ben de gözlerimi açıp uzaklaşan silüetine baktım. Dün gece ona onu sevdiğimi söylediğimi rüyamda mı gördüm acaba diye düşündüm. Öyle demek istememiştim. O sözlerin neden ağzımdan çıktığını bile bilmiyordum. Ona söylemeyi planlamamıştım. Ama bir noktada, beni esir alan adama aşık olmuştum. O, neredeyse anında esir alan adam olmaktan çıkmış, benim koruyucum, arkadaşım ve sevgilim olmuştu. Bana kendim olma özgürlüğü verdi. Tuhafliklarımdan hoşnut oldu ve merakımı teşvik etti. Benim için endişelendi, bu da hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir şeydi. Onunla kendimi çok güvende hissediyordum. Her zaman onun tarafından sarılmış gibiydim. Sanki hayatım boyunca aradığım tek şeyi sonunda bulmuştum.

Dante benim evimdi. Ben de onun eviydim. Nedense bunu biliyordum.

Bana karşı şehvetten başka şeyler hissettiğinden emindim. Bakışlarının yoğunluğunda, bana verdiği tepkilerde, davranışlarında, keklerimi yiyişinde, beni yiyişinde bunu görebiliyordum. Dokunuşları kelimelere gerek kalmadan çok şey anlatıyordu.

Boğazımdaki kolyeye dokundum. Hastanede onu çıkarmışlardı, ama duştan sonra istediğimde tekrar takmıştı. Bana küçük arı diyordu.

Ben onunum.

Ve bu sorunu atlattığımız anda, bunu ona bunu bilmesini sağlayacaktım.

Günün çoğunu uyuyarak geçirdim. Dante yemek yememi ve içmemi sağladı, ama ben hemen tekrar uykuya dalıyordum. Hiç uzaklaşmıyordu, kalkışımı duyduğunda hemen yanımda oluyordu.

Ertesi gün kafam daha berraktı, giyinip mutfığa gittim. O da oradaydı, kahve yapıyordu, kaşlarını çatmıştı. "Yatakta olman gerek."

"Hayır, daha iyiyim."

"Hala dinlenmelisin."

Tartışmadım. Kolumu kaldırmak acı veriyordu ve yüzüm ağrıyordu, ama baş ağrım azalmıştı ve kendimi daha uyanık hissediyordum. Terasta kahvaltı yaptık, güneşin sıcaklığı tenimi ısıtıyordu.

"Dün Richard'ın sesini mi duydum?" diye sordum. "Evet."

"Burada mıydı?"

"Evet. Nasıl olduğunu görmek istedi."

"Geçen gece olanların bir sonucu var mı?" diye sordum, soruyu nasıl formüle edeceğimi bilemeden.

"Başım belada mı demek istiyorsun? Hayır. Birçok iş arkadaşım bana ulaşıp ona bir yumruk atmak istediklerini söylediler. Richard dün onu bir binadan çıkarken görmüş. Yürüyordu, yani dayaklarım çok da kötü olmamış."

"Ya dava açarsa?"

Dante kahvesinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "İlk o bana saldırdı. Ve hastanede yatanın sen olduğunu düşünürsek, bu sabah nefes alabildiği için şanslı sayılır."

"Sen ona vurdun."

"Seni tehdit etti. Sana ne yapmayı planladığını bana anlatıyordu. Bunu görmezden gelemezdim."

"Ama..."

Beni bakışıyla durdurdu, ayağa kalkıp masaya yaslandı ve gözlerime baktı. "Seni ölümüne kadar koruyacağım, Küçük Arı. Sana zarar vermeyi planlayan her şey ortadan kaldırılacak. Ne pahasına olursa olsun, ne yapmam gerekirse gereksin. Sen her şeyden önce gelirsin."

Bakışları güçlüydü. Sesi alçak ve öfkeliydi. Acıyla doluydu. Her bir parçası acı ve ıstırap çığlıkları atıyordu. Neler olduğunu anlamıyordum. Onu bu kadar acı çeken şey neydi?

"Dante," diye fısıldadım.

O dikleşti. "Kahvaltını bitir." Hızlı adımlarla uzaklaştı.

Endişe içime yerleşti, beni rahatsız ediyordu.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tekrar ortaya çıktığında daha sakin görünüyordu. Apartmanda birkaç gün sessizce geçirdik. Fiziksel olarak hiç uzaklaşmadı, ama zihinsel olarak nerede olduğunu hiç bilmiyordum. Birkaç kez bana baktığını fark ettim, ifadesinde hiçbir şey saklamıyordu ve umutsuzlukla doluydu. Sonra yüzünü temizledi.

Dikkatli ve endişeliydi. Nazik ve kibardı.

Ve tamamen uzaklaşmıştı. Öpücükleri kısa ve formalite icabıydı. Bakışları kopuktu. Sanki kendini kapatıyormuş gibiydi.

O sabah uyandığımda yalnızdım. Yemek odasında oturmuş, bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Önünde bir fincan kahve duruyordu ve yüzünde yorgunluk izleri vardı.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Bana boş bir gülümseme gösterdi. "Merhaba, Küçük Arı. Nasılsın?"

"Daha iyiyim."

Bana kahve doldurdu. "Güzel. Küçük bir geziye ne dersin?"

"Gezi mi?" diye sordum.

"Evet. Eve gitme zamanı geldi."

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım. Haklıydı. Villaya dönmemiz gerekiyordu. Orada bu durumu atlatabilirdik.

"Evet. Villaya gitmek istiyorum."

Yüzünde bir ifade belirdi, ama sadece başını salladı. "Kahvaltı yaptıktan ve eşyalarını topladıktan sonra yola çıkacağız."

"Peki ya sen?"

Bana yine gülümsedi. Ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Benim hazırlığım bitti." "Ne zamandır uyanıksın, ihtiyar?" diye sordum alaycı bir şekilde. Kaşlarını kaldırdı, ben de gülümsedim, onu neşelendirmek için. "Bunu görmezden geleceğim."

Hayal kırıklığına uğradım. En azından beni biraz tehdit etmesini ummuştum. Belki beni yavaşça yatak odasına götürür ve sözlerimi çürütmek için istediğini yapardı. Sonra muhtemelen kısa araba yolculuğu ve benim tepkimden endişelendiğine karar verdim. Bu gece ona iyi olduğumu gösterecektim. Ona cupcake pişirecektim ve o da beni ödüllendirecekti. Her şey yoluna girecekti. Morluklarım iyileşip kaybolacak, o da endişesini atlatacaktı.

Belki ona onu sevdiğimi söylediğim gerçeğini bile ele alırdı.

Latte'mi içtim, kruvasan ve meyveyi yedim. Yatak odasında, getirdiğim eşyaları ve satın aldığımız yeni eşyaları çantaya doldurdum. Dante gelip çantayı aldı.

"Geldiğimizden biraz daha dolu." Yanağıma dokundu. "İyi."

Bir tulum ve yeni gömleklerimden birini giydim. Ayaklarıma spor ayakkabılarımı giydim ve saçlarımı açık bıraktım, çünkü bu morlukları gizlemeye yardımcı oluyordu. Onu arabaya kadar takip ettim ve o da çantamı arka koltuğa attı.

Onu inceledim, gergindim. Bir şeyler ters gidiyordu. Garip davranıyordu. Sert ve mesafeliyd. Dokunuşları soğuktu. Arabada elimi tutmadığını fark ettim. Oysa her zaman elimi tutardı. Sessizce yol aldık ve kafam karıştı. Yanlış yöne gidiyor gibiydik. Havaalanını gördüğümde kafamdaki karışıklık doruğa ulaştı. Arabayı birkaç kapıdan geçirdi ve özel bir terminale yanaştık.

"Dante, neler oluyor?" "Sana söyledim, küçük bir gezi."

"Villaya, eve gideceğimizi sanıyordum." Başını salladı. "Hayır."

Arabadan indi ve elini uzattı. "Uçacağız."

Onun beni arabadan çekmesine izin verdim ve uçağa doğru yürüdük. "Ya doğru eşyaları hazırlamadıysam?"

"Sorun yok."

Merdivenlerden yukarı çıkmamı işaret etti. "Çantaları getirmedi." "Onlar getirir."

Omzuma baktım ve bir adamın çekerek

arabadan çantamı aldı. Dante'nin çantasını almak için bagaja gitti ve ben başımı geri çevirdim. Hâlâ bu şekilde bakılmaya alışkın değildim.

İçeri girince, lüks iç mekanı gözden geçirdim. Krem ve lacivert renkli, kalın halılar, geniş deri koltuklar ve masalar vardı. Dante'ye baktım. "Buraya gelirken fark etmemişim. Biraz kendimden geçmişim," dedim, onu gülümsetmek umuduyla.

Cevap vermedi ve ifadesine şok oldum. Yüzü stoikti, ifadesizdi. Ama gözleri acı dolu bir ateşle parlıyordu. Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ve titremeye başladım. "Dante?"

Beni nazikçe koltuğa oturtup kemerimi bağladı. Panik içinde ellerini itmeye başladım. Bir şeyler çok ters gidiyordu. "Dur. Dante, dur. Ne oluyor? Neden eve gitmiyoruz?"

Ellerini kolçaklara doladı, üzerime eğildi ve beni hapsetti. "Gidiyoruz," dedi, sesi kısılmıştı.

Yüzünü kaldırdı ve gözlerime baktı. Acı gitmişti ve gözleri donuktu. Soğuktu. Duygusuzdu.

Arkasında başka biri belirdi ve Richard'ı ve taşıdığı kedi kafesini görünce nefesim kesildi. Roomba içerideydi ve mutlu görünmüyordu.

Anladım. Beni Kanada'ya geri gönderiyordu. Onsuz.

Bakışlarımı Dante'ye çevirdim. "Ne yapıyorsun?" "Bitti, Küçük Arı.

Senin zamanın doldu."

"Hayır," diye çılgınca itiraz ettim. "Sana tüm kekleri pişirmedim.

Seninle gitmeliyim. Ben iyiyim." Onu itmeye çalıştım, emniyet kemerini tuttum. Ama o elimi kapattı ve beni durdurdu.

"Senin işin bitti," dedi soğuk bir sesle. "Sen bir yük haline geldin. Bir baş belası. Bizim işimiz bitti. Eve gidiyorsun. Richard sana eşlik edecek."

Yük. Baş belası.

Onun sözleri beni etkiledi ve ben direnmeyi bıraktım.

"Hayır," diye yalvardım.

Yüzümü avuçladı, sonra dudaklarını şakağıma bastırdı ve alnını alnıma dayadı. Hiçbir şey söylemedi. Bileklerini kavradım, tırnaklarım derisine batıyordu. "Yapma," diye boğuk bir sesle, zar zor konuşabildim.

"Zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi.

Zamanım mı? Zamanım için mi teşekkür ediyordu? Aşkım için değil mi? Yaşadıklarımız için değil mi?

Zamanım için mi?

Ona baktım, gözlerimiz buluştu. Gözyaşları yüzümden akıyordu ve hissettiğim acıyı saklamadım. Winters'ın vücudumda bıraktığı morluklardan daha fazla acıtıyordu.

"Senden nefret ediyorum,"

diye fısıldadım. O üzgün bir

şekilde gülümsedi.

"Biliyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

DANTE

Oturmak için kendimi tutamadan dairede dolaştım. Elime ne geçerse içtim, ama alkol acıyı neredeyse hiç dindirmiyordu. Bir gece, kendimi sarhoş edene kadar içtim ve ertesi gün ters dönmüş bir masa, morarmış bir göz ve kesik bir el ile uyandım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu ve içkiyi kısıtladım.

Napoli'de beni tutan hiçbir şey yoktu, ama villaya geri dönme düşüncesine dayanamıyordum.

Brianna buraya geleli çok kısa bir süre olmuştu, ama hala her yerdeydi.

Kahkahaları duvarlara işlemişti, kokusu çarşafımda kalmıştı.

Villada, beni her yerden sarıyordu. Her oda, her yüzey, onun anılarıyla doluydu. Dışarıda bile, her köşeden bana bakarak, anılarıyla beni alay ediyordu.

Buna dayanamazdım. Henüz değil.

Onun Toronto'ya döndüğünü biliyordum. Paolo onu almıştı. Uçağı karşılayıp evine götürmüş, iyileşip kendine gelmesi için güvenli bir yer sağlamıştı. Onun nasıl olduğunu sorduğumda, cevabı kısa ve öz olmuştu.

"Sence nasıl olabilir?" "Ona iyi

bak," diye cevap verdim.

Sesi yumuşamıştı. "Öyle yapacağım."

Kışın intikamı çoktan başlamıştı. Napoli'deki galerime zorla girilmişti. En azından, girilmeye çalışılmıştı. Dışarıya büyük zarar vermişlerdi ama şans eseri içeri girememişlerdi. Dışarısı tamir edilene kadar galeri kapalı kaldı. Hasarı incelemek için gittim, güzel galerimin yakılmış ve cam pencerelerin hala sağlam olmasına rağmen binlerce örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplı olduğunu görünce öfkelenim. Kanopi yok olmuştu, alevlere kurban gitmişti, güzel el yapımı ferforje tabela isle kaplı ve eğrilmişti.

Orada Winters ile bir kez daha karşılaştım. Onu caddenin karşısında gördüm, yüzünde kendini beğenmiş ve memnun bir ifade vardı. Galerimin tahrip edilmesine duyduğum öfkeyle, ona doğru fırladım, yakasından tutup ona dik dik baktım.

"Yaptıklarına bakıyor musun, Winters? Sevinçten mi coşuyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sırtı sevinç doluydu.

Onu kendime doğru çektim, yüzündeki morluklar koyu ve acı verici görünüyordu. Acı çekmesini umuyordum. Ben kesinlikle acı çekiyordum. "Bunun senin işin olduğunu biliyorum. Seni küçük düşürdüğüm için intikam alıyorsun."

"Küçük oyuncağın nerede?" diye sordu, sesi tehditkardı. "Hâlâ onu senden almayı planlıyorum."

Bu söylememesi gereken bir şeydi. Geri çekildim ve karnına yumruk attım. Acıdan ikiye katlandı ve yere düştü.

"Ondan uzak dur. Benden uzak dur. Bir daha ona yaklaşırsan, seni öldürürüm. Anladın mı?" diye bağırdım.

Arkamdan gelen bir nefes sesi beni öfkeden çıkardı. Yine yaralanan elimi başımın üstüne götürdüm, yorgun hissediyordum. "Uzak dur Winters. Bu son uyarın."

Onun öldüğünü bilmesini istemiyordum. Onu aramak için peşine düşmesini istiyordum. Onu bulamadığı için çıldırmasını istiyordum. Onun güvende ve korunduğunu biliyordum. O bu tatmini yaşayamayacaktı. Toplanan kalabalığın arasından geçerek uzaklaştım. Galeriden ayrılıp daireye döndüm.

Tüm güvenlik önlemlerini iki katına çıkardım. Villam korunuyordu ve küçük kasabamdaki personelim yüksek alarmda idi. Güvenlik görevlileri yirmi dört saat dışarıda devriye geziyorlardı.

Napoli'de sahip olduğum başka bir küçük işletme yağmalandı ve hasar çok pahalıya mal oldu. Beni en çok inciteceğini düşündüğü yerden vuruyordu: cüzdanımdan.

Ama en çok kalbimi vurmuştu. Küçük arım olmadan hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama Paolo'nun yanında güvendeydi. Winters onun hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Onu bulamazdı.

Richard, onun ağlayarak uykuya daldığını ve uyandığında öfkeli ve meydan okuyan bir tavır sergilediğini, hoşnutsuzluğunu ifade etmek dışında neredeyse hiç konuşmadığını söyledi.

"Bana tuhaf isimler taktı," dedi. "Annemin oğlu. Bisküvi yiyen herifin oğlu."

"Küfür etmeyi sevmez," diye açıkladım. "Kulak misafiri olduğu renkli ifadeleri tercih eder."

O gülmişti. "Gerçekten de renkli."

Hissettiğim acıya rağmen, sözleri beni gülümsetmişti. Benim küçük arım güçlüydü. Bunu atlatacaktı. Hesabına para yatırmıştım ve ona bir fırın açmayı planlıyordum — paranın benden geldiğini bilmeyecekti tabii. Paolo'ya teklifini sunmasını isteyecektim ve umuyordum ki kabul edecekti. Hayallerini gerçekleştirmesini istiyordum.

Kısa bir süreliğine, o benim hayalim olmuştu. Hiç bilmediğim, istediğim ya da ihtiyacım olan her şey. Ama onu korumak için bundan vazgeçmek zorundaydım. Winters yeterince dengesizdi; tehdidini yerine getirecekti ve onun kaçırılma riskini göze alamazdım. Paolo'nun evinden ayrıldıktan sonra bile, onu izlettirecektim.

İç geçirdim ve yüzümü ovuşturdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Duş alıp giyindim, kahve yapmak için mutfaka gittim. Takvime baktım. Gideli sadece bir hafta olmuştu, ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Onu arayıp konuşmak istedim, ama yapamayacağımı biliyordum. Onun geçici bir şey olduğuna inanması gerekiyordu. İlişkimizin bittiğine inanması gerekiyordu, böylece hayatına devam edebilirdi. Arayacak olursam, bu plan suya düşerdi. Acımı gizlememin imkânı yoktu.

Tüm adamlarımdan raporlar aldım, yeni bir şey olmadığına sevindim. Daha fazla hasar yoktu, yangın yoktu, binalarımın çevresinde şüpheli hiçbir şey yoktu. Kahvemi yudumlarken, Winters'ın ne planladığını merak ettim. Ondan bir adım önde olmayı umut edebilirdim sadece.

Kapının çalınması beni şaşırttı ve koridorda bekleyen polis memurlarını görünce daha da şaşırdım. Belki de Winters dava açmaya karar vermişti.

Kapıyı açtım ve kendi tarafımın hikâyesini anlatabilmeyi umarak zorla bir gülümsemeyle selam verdim.

Gülümsemem uzun sürmedi.

BRIANNA

Pencereden cama çarpan yağmuru izledim. Karanlık gökyüzü ve yağmur ruh halime uyuyordu. Başımı yastığa yaslayıp Roomba'nın tüylerini parmaklarımla okşadım. Yeni evinden pek memnun değildi. Ben de değildim, ama şimdilik başka seçeneğimiz yoktu.

Dante'nin kardeşi Paolo uçağı karşılamıştı. Ciddi bir ifadeyle uçağı bindi ve ilk kez kardeşi ile benzerliğini gördüm. Paolo genellikle gülümseyen ve girişken biriydi, ama o anda duygusuz bir şekilde benimle birlikte geleceğimi söyledi. O ve Richard varken kaçma şansım yoktu, kaçmak gibi bir isteğim de yoktu. Kedimi aldım ve onu takip ettim.

Yolda, şimdilik onunla ve karısıyla kalacağımı söylemek dışında sessiz kaldı. Beni memnuniyetle karşıladıklarını ve evi dilediğim gibi kullanabileceğimi söyledi.

"Carolina da seni görmek için sabırsızlanıyor," dedi, sesine memnuniyet katarak. Sadece başımı salladım.

Bana gösterdiği oda geniş ve güzeldi. Bahçe manzaralı açık mavi duvarlar, güzel bir banyo, oturmak için rahat bir koltuk, hatta Roomba'nın ihtiyaçları için giyinme odasında bir alan bile vardı. Bavullarım oradaydı, boştu. Giysilerim dolapta asılıydı, banyo malzemelerim banyodaydı.

"Karım kedileri pek sevmez," dedi sessizce. "Bu yüzden burada kalmak zorunda."

"Tabii ki," diye cevap verdim. Odadan çok fazla çıkmayı planlamıyordum. Onları rahatsız etmek istemedim. "Mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım."

Kafasını salladı. "İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Hazır olduğunuzda size söylemem gereken bazı şeyler var." Yüzümü inceledi, endişeli bakışı bana Dante'yi çok hatırlattı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiim."

O, güldü. "Dante, böyle diyeceğini söylemişti."

Onun adını duymak göğsümde bir acı dalgası yarattı.

"Uzanmak istiyorum," yalan söyledim. "Yorgunum."

"Tabii ki. Daha sonra sana yemek gönderteceğim." O

zamandan beri odamdan neredeyse hiç çıkmadım.

Kapı çalındı ve ben başımı kaldırdım. "Girin."

Carolina bir tepsi ile içeri girdi. Birkaç kez gelmişti ve sohbetimiz yapmacık geçmişti. Yüzümü görünce dehşete kapılmış ve Dante ile olan ilişkim konusunda kafası karışmıştı. Ama olanlar hala tazeydi ve ben bunun hakkında konuşamazdım.

O geceye kadar olan olaylar hala kafamda dönüp duruyordu. Eğer...

Eğer.

Kaybolmasaydım. Winters'ın dükkânına rastlamasaydım. O beni yakalamamış olsaydı.

Dante'yi kışkırtmasaydı.

Hala bir yük mü olurdum? Bir baş belası mı?

Bana bir kahve ve bir simit uzattı. "Yiyin lütfen. Zayıflıyorsunuz."

Sonra sandalyeye oturdu ve bana baktı. "Çürüklerin geçiyor. Sana getirdiğim yara izi kremi işe yarıyor."

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ama lütfen, ye."

Bagelleri her zaman sevmişimdir. Ama İtalya'da kruvasanlara çok düşkün olmuştum ve şimdi ekmek bana ağır geliyordu. Artık krem peynir yerine reçeli seviyordum. Ama onu memnun etmek için yedim.

"Dante amcan sana böyle kötü davrandığı için üzgünüm."

Sözleri beni şaşırttı. Sorun şu ki, son ana kadar o hiç de öyle değildi. Ben bir şey söyleyemeden, konuşmaya devam etti.

"Seni izinsiz oraya götürdüğünü biliyorum. Babam anneme söyledi, o da bana tüm hikayeyi anlattı. Ailemi sevmiyor olmalısın."

"Hayır."

"Sana zarar verdi mi, Bri?"

Kafamı salladım. "O... bana çok nazikti." Başımı eğip battaniyenin üzerinde parmağımı gezdirdim. "Hayatım boyunca kimse bana onun kadar iyi davranmadı. Bana kraliçe gibi davrandı." Sesimi alçaltarak devam ettim. "Başlangıcımız nasıl olursa olsun, beni sevdiğini sanıyordum. Yanılmışım."

"Onu seviyor

musun?" Sadece

başımı

sallayabildim.

"Burada senin için bir dairesi olduğunu biliyor musun? İstedğin zaman taşınabilmen için her şey hazır. Senin için bir fırına yatırım yapmak istiyor. Babama, neye ihtiyacın olursa olsun, istediğin her şeyi alacağını söyledi." Gözlerine baktı. "Bu, umursamayan birine benzemiyor."

Başımı geriye yasladım, onun sözlerinin etkisini hissetmek istemiyordum. "O suçluluk duyuyor."

Kafasını salladı. "Dante amca suçluluk duymuyor. Eskiden hiçbir şeyi umursamadığını düşünürdüm, ama yanılmışım. Sanırım umursuyordu, gösterdiğinden çok daha fazla. Hala da umursuyor." Bir süre durdu. "Başı dertte."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

O öne doğru eğildi. "Sana vuran adam mı? O öldü." Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Dövülerek öldürülmüş halde bulundu. Dante amca cinayet şüphesiyle tutuklandı."

Kafamı salladım. "Hayır. O böyle bir şey yapmaz."

"Birkaç tanık onu dövdüğünü gördü. Tehdit ettiğini duydu."

"O kızgındı. Ama asla birini öldürmezdi. Kasten değil."

Kalbim hızla atıyordu. Öyle bir şey yapmazdı, değil mi? Dante birini öldürebilecek biri miydi? Winters onu yine kışkırtmış mıydı? Sonra zihnimde başımı salladım. Hayır. Dante asla böyle bir şey yapmazdı. Kendini çok iyi kontrol edebilen biriydi. Yanılıyorlardı.

"Nerede o?"

"Babam birkaç gün hapiste kaldığını söyledi. Onu serbest bırakmak için ayak sürüyorlardı. Ama şu anda Napoli'de ev hapsinde. Çifte vatandaşlığı olduğu için kaçma riski olduğu düşünülüyor. Pasaportları el konuldu. Avukatları onun masum olduğunu kanıtlamak için çalışıyorlar."

Bagelim unutulmuştu. "Tanrım, Carolina. Bu olamaz. O böyle bir şey yapmaz. Ona bu yakışmaz." Yataktan kalktım. "Babanla konuşmam lazım. Bir şeyler yapmalıyım."

"Ne yapabilirsin ki?"

"Onları ara, yanıldıklarını söyle."

O, kötü niyetli olmayan bir şekilde güldü. "Onlar onun sevgilisini karakter referansı olarak kabul etmeyecekler."

Onun sözleriyle yanaklarımın kızardığını hissettim. "Biz ondan daha fazlasıydık."

"Yani, onu hâlâ seviyorsun."

"Evet."

"O zaman babamı görmeye gidelim."

Paolo bana nazık bir gülümseme gösterdi. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Brianna. Avukatları ve dedektifleri bu konuyla ilgileniyor."

"Yardım edebilirim. Lütfen. Onu ara."

Başını salladı. "Benim gelmeme izin vermeyecek, sana da izin vermez." Carolina'ya baktı. "Sana olanları gizli olarak anlattım. Ona söylememeliydin."

Carolina pişmanlık duymadan saçlarını savurdu. "O onu seviyor, baba. Bence o da onu seviyor. Onun yanında olmalı."

Paolo bir an sessiz kaldı. "Kardeşim seni kaçırdı, Brianna," diye başladı.

"Artık bunun önemi yok. O..."

Paolo sözümü kesti. "Bırak da bitireyim. Dante akli başında, sorumluluk sahibi biridir. Onun böyle öngörülemez bir şey yapması beni şok etti. Ama sen oradayken onda bir değişiklik gördüm. Onu güldürdün. Konuştuğumuzda gülümsedi ve benimle şakalaştı. Senin hakkında konuşurken değişti. Onun gerçekten seni önemseydiğine inanıyorum."

Göğsüm sıkıştığını
hissettim. "Ama?"

"Kardeşim her zaman hız için yaratıldığını, uzun ömür için değil, ısrarla söylemiştir. Hiçbir ilişkisi uzun sürmedi. Onu değiştirebilecek kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm. Başlangıcına rağmen, daha mutlu görünüyordu."

"Öyleydi. Biz öyleydik," diye ısrar ettim.

"Dün gece ona sordum. Doğrudan. Winters öldüğü ve sana zarar veremeyeceği için seni geri getirebileceğimi söyledim. Seni bu yüzden gönderdiğini düşündüm."

Hevesle başımı salladım. Düşündükçe, bu daha mantıklı geliyordu. Dante'nin bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Yaşamak için nefes almam gerektiği kadar emin bir şekilde biliyordum.

"Hayır dedi. Tereddüt etmeden. Dengesi geri geldiğini ve aptalca davrandığını fark ettiğini söyledi." Gözlerime baktı, gözleri acıma doluydu. "Üzgünüm, ama bittiğini söyledi. Hayatını altüst ettiği için kendini kötü hissetti ve sana istediğin her şeyi vermemi söyledi. Senin için bir fırın satın al."

İstediğin herhangi bir daireye taşınmanı. Ama sen de hayatına devam etmelisin, o da bu iş bittiğinde öyle yapmayı planlıyor."

Onun sözlerini sindirmeye çalışarak ona baktım.

"O çok açık sözlüydü, Brianna. Kardeşimi tanırım ve ne zaman doğruyu söylediğini bilirim." Sesi yumuşadı. "Onun planladığı gibi yapmalısın. Bunu bir süreliğine hoş bir oyalama olarak düşün ve hayatına devam et. Seni bulduğundan daha iyi bir durumda bıraktı."

Öfke içimi kapladı. "Neden? Artık daha güzel bir dairede yaşayabileceğim için mi? Zamanım için bir fahişe gibi maaş aldığım için bir fırın açabileceğim için mi? Düşük maaşlı, kötü patronumla birlikte pis dairemde yaşamak daha iyiydi. En azından o dürüsttü. Kardeşine, dairesini ve parasını kışına sokabileceğini söyleyebilirsin. Ve o da..." Derin bir nefes aldım. "Siktir git."

Paolo'nun ofisinden fırlayıp odama çıktım, Carolina da peşimden geldi.

Kapıyı kapattı ve bana baktı. "Ciddi miydin?"

"Siktirip gidebilir mi? Evet. Kızgıyım. Ama babanın düşündüğü nedenlerden dolayı değil."

"Onun için bir hevesten başka bir şey olmadığının farkında mısın?"

"Hayır. Benim için bir anlamı vardı. Hala beni korumaya çalışıyor. Beni her şeyden korumaya çalıştı, ama kendisinden korumaya çalışmadı." Oturdum. "Ve en çok korunmam gereken kişi oydu. Hiç çaba sarf etmeden kalbimi çaldı."

Carolina yanıma oturdu. "Ve kırdı."

Başımı çevirip gözlerine baktım. "O kalbi çukurlaştırdı ve beni kızdırdı, ama kırmadı. Dante davranışlarından pişmanlık duymuyor. Ne isterse, nasıl isterse ve ne zaman isterse onu yapıyor. Hiçbir neden göstermiyor ve kimseden izin istemiyor. Kendini affettirmek için çabalıyor olması tamamen saçmalık. Kalbi kırılan o, ben değil." Ayağa kalktım ve odada dolaşmaya başladım. "Yanlış kıza bulaştı ve bunu ona kanıtlayacağım." Onun önünde durdum. "Yardıma ihtiyacım var. Ve parana."

Ayağa kalktı. "Tamamdır."

"Tamam, bunu dikkatlice planlamalıyız."

DANTE

Dairede durmadan bir ileri bir geri yürüyordum. Delirmeye başlamıştım. Kapımda duran polislerin ciddi bakışlarını gördüğüm andan itibaren, başımın büyük belada olduğunu anlamıştım. Kendi isteğimle karakola gitmiş, çıkmadan önce avukatımla iletişime geçmişim. Sorgulama bitmek bilmiyordu ve sonunda konuşmayı reddettim. Yeni polis şefi genç ve hevesliydi ve zengin vatandaşlara karşı çok olumsuz bir görüşe sahipti. O ve departmanı beni üç gün boyunca gözaltında tuttular ve o günden beri bu dairede mahsur kalmış durumdaydım.

Avukatlarım davayla ilgileniyordu. Müfettişler. Görünüşte durum iyi değildi. Kaybolmadan önceki gece kavgamızı gören tanıklar vardı. Onu tehdit ettiğimi duymuşlardı. Daha sonra kaybolduğu iddia edilen saatte bir mazeretim yoktu. Kavga yüzünden ellerim mahvolmuştu, ayrıca Brianna'yı gönderdiğim gece sarhoşken tökezleyip gözümün çevresi morarmıştı. Polise göre, bu, Winters'ın ben tehditlerimi yerine getirip onu öldüresiye dövmeden önce bir iki yumruk attığını gösteriyordu. Elindeki kanıtlar dolaylıydı, ama daha azıyla mahkum edilenler de vardı. Tek yapabileceğim, davada bir dönüm noktası yakalamayı ummaktı.

İnternet sayesinde, Zoom ve e-posta ile işlerimi kolayca yürütebiliyordum ve ekibimle telefonda konuşmadığım zamanlarda kendimi meşgul etmek için bunu yapıyordum. Ama burada tıklıp kalmak beni delirtiyordu.

Brianna'sız olmak.

Onun öldüğünü duyduğumda, ilk düşüncem rahatlamaydı. Artık ondan kurtulmuştu. Bir parçam sevinçle doldu ve onu geri getirmenin planlarını yapmaya başladım, ama onun hala kendisine sadık olan insanlar olduğunu fark ettim. Bana zarar vermek isteyebilecek insanlar ve bunu yapmanın en iyi yolu ona zarar vermektir.

Bu yüzden onu uzak tutmam gerekiyordu.

Paolo bana onun güvende olduğunu söyledi. Mutsuz, ama güvende. Odasından nadiren çıkıyordu ve fazla yemek yemiyordu, ama Carolina'yı ziyaret ediyordu. Ona Brianna'ya olanları anlatmamasını söyledim. Onun benden tamamen kopmasını istedim. Onu tanıyorsam, kafasına çılgın bir fikir takılır ve ortaya çıkıp soruşturmayı yönetmek isterdi.

İtiraf etmeliyim ki, bu düşünce beni gülümsetti.

Telefonum çaldı ve Paolo ile görüntülü görüşmeyi kabul ettim.

"Merhaba kardeşim."

"Haber var mı?" diye sordu.

"Hayır. Takip ettikleri bazı ipuçları var. Onun tek düşmanı ben değildim. Ama her şey zaman alıyor." Bir süre durdum. "O nasıl?"

"Çılgın gibi."

"Neden?"

Bir an durdu ve sanırım viski olan içkiden bir yudum aldı. "Carolina bana "

"Siktir."

"Geri dönüp yardım etmek istedi. Sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Elbette öyleydi.

"Onu ikna edebildin umarım?" diye sordum.

"Çok açık sözlüydüm ve önceki geceki konuşmamızı tekrarladım." "Ve kızdı mı?"

"Bana siktir git dedi."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Siktir git mi dedi?"

O başını salladı. "*Defol* git. Sanırım bu, söyleyebileceği en yakın şeydi.

"Anladım." Sonra onun söylediklerini tekrarladı ve ben onun sözlerine yüzümü buruşturdum. Kendini bir fahişeye benzetmesinden nefret ettim. Gerçekten daha uzak bir şey olamazdı.

"Ama o sana inandı."

"Sanırım öyle. Söylesene, yalan mı söylüyordum?"

"Ben olmadan daha iyi. Onun buraya geri gelmesine izin verme."

"Demek yalan söylüyordum."

Sessiz kaldım.

"Pasaportu kasada, henüz senin açtığın hesaplara erişimi yok. Ona verdiğim telefonun kullanımı sınırlı. Hiçbir yere gidemez."

"İyi."

"Onun ve Carolina'nın alışverişe gitme planları yaptıklarını duydum. Burası daha soğuk ve kıyafetleri artık yeterince sıcak değil."

Eski ve yıpranmış eşyalarının çoğunu atmıştım. Yeni eşyalara ihtiyacı olması mantıklıydı.

"Parası olduğundan emin ol."

"Carolina'ya kartımı vereceğim. Bana geri ödeyebilirsiniz."

"Tamam. Ama ona dikkat et. O kararlı biridir."

"Endişelenmene gerek yok bence. Onun kalbi kırıldığını gördüm Dante. Gözlerimin önünde solup gitti."

Onun sözlerinin bana verdiği acıdan gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Orada güvende. Bu olay bitse bile, Winters'ın suçlaması insanların benim bir şeylerin parçası olup olmadığımı merak etmesine neden oluyor. Bu da beni hedef haline getiriyor. O burada olsaydı, bana ulaşmak için en iyi yol olurdu. Böylesi en iyisi."

Bir an sessiz kaldı. "Kimin için,
kardeşim?" diye sordu. Cevap
veremedim.
Telefonu kapattı.

Yirmi Beşinci Bölüm

DANTE

En beklemediğimiz anda bir fırsat çıktı. Kiralık bir haydut yanlış kişilere övündü. Winters'ın cesedinden çaldığı saati onlara gösterdi, onu rehin verip para kazanmayı planlıyordu. Winters'ın, dolandırılmaktan hoşlanmayan bir mafya tipine sahte bir saat sattığı ortaya çıktı. Bunu öğrenince, Winters ile yüzleşti.

Winters ona hayatıyla ödeşti.

Kiralık katil, suç ortağı hakkında her şeyi anlattı ve ikisi de iki gün sonra hapisnede öldü. Mafya adamı ise kaçıp ortadan kayboldu.

Ve ben
umursamadım. Her
şey bitmişti.

Polis şefinden isteksizce bir özür aldım, pasaportlarım iade edildi ve ayak bileğimdeki izleme bileziği çıkarıldı. Adım temize çıktı.

Haber bir gün manşetlere çıktı ve insanlar hayatlarına devam etti.

Winters'ın eşi bile, onun ölümünden sadece birkaç gün sonra yeni bir erkekle görülmüştü.

Daireden ayrılabilmek yardımcı oldu. Galerinin ön cephesinin yeniden inşasını denetleyerek, süreci hızlandırabildim. Napoli'deki diğer işyerinin gördüğü hasarın boyutunu gördükten sonra, onu kapatmaya karar verdim ve etkilenen kişilerin diğer işyerlerimden birinde yeni iş bulmalarını sağladım.

Paolo'ya bu haberi verdiğimde çok sevinçliydi. "Tanrıya şükür,"
diye bağırdı. "Ne büyük bir rahatlama."

"Biliyorum. Artık hayatıma devam edebilirim." Bir süre durdum. "O nasıl?"

"O ve Carolina birlikte çok zaman geçiriyorlar. Fırın için bazı binalara baktıklarını konuştuklarını duydum. Carolina birkaç gündür

Brianna geçen hafta burada birkaç tatlı bile pişirdi. Kurabiye ve pasta."

"Ne tür bir pasta?"

"Sanırım mockingbird? Çok lezzetliydi. Onu odasından çıkmış görmek beni çok mutlu etti."

"Hummingbird," diye düzelttim. "En sevdiklerimden biri."

"Şey, durumu daha iyi. Ona, potansiyel fırın veya binalara bakacağımı söyledim. İş planında ona yardım edeceğim."

"Suçlamaların düşürüldüğünü söyledin mi?"

"Evet. Bu konunun geride kaldığına sevindiğini söyledi."

"Ah. İyi."

Onun tepkisizliği neden beni bu kadar rahatsız etti, emin değildim.

Birkaç dakika daha konuştuk ve telefonu kapattım.

Kıskanlığını bastırmak zorunda kaldım. Paolo onun pastasını yiyebildi. Onunla oturup hayallerine ulaşmasına yardım etti.

Benim onun için istediğim de buydu. Neden onun tam da benim istediğim şeyi yapmasından bu kadar rahatsız olduğum bir muammaydı. Onunla gurur duyuyordum, ama garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım.

Sonra Richard'ı aradım. Ayrıldığından beri benimle yakın temas halindeydi, hatta soruşturmaya yardım etmek için kendi ekibini bile teklif etmişti. İhtiyaç olursa ona haber vereceğime dair ona söz vermiştim.

"Aptal salaklar," diye mırıldandı. "Sanki onu döverek öldürüp cesedini bulunması için bırakacakmışsın gibi."

Güldüm. "Onu dövüp cesedini ortadan kaldıracağımı mı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki. Sen o kadar zekisin ki, böyle bir ayrıntıyı atlamazsın."

"Güvenin için teşekkürler."

"Kızımız nasıl?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

Kardeşimin söylediklerini ona anlattım ve o bir an sessiz kaldı. "Yani, hayatına devam ediyor mu?"

"Öyle görünüyor. En iyisi bu."

Bir an cevap vermedi. "Onun için en iyisi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Onunla birlikte olduğum çoğu zaman düşünmüyordum. Sorun bu olabilir."

"Ya da bir lütuf," diye cevapladı. "Bazen aşk bize bunu sunar." Sonra telefonu kapattı.

Ne demek istediğini hiç anlamadım.

Birkaç gün sonra telefonum çaldı ve ben cevap verdim. "Paolo."

Hemen konuya girdi. "Brianna kayıp."

Ayağa kalktım. "Ne?"

"Carolina'nın evinde değil. Fırına gitmemiş. Alışverişe çıkmamış. Gitmiş."

"Nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Carolina bana söylemiyor. Ne kadar süreliğine gittiğini söylemiyor. Yeterince karıştığımı söylüyor."

Oda içinde volta atmaya başladım.

"Kontrol ettim. Kredi kartında hiçbir harcama yok. Onun için açtığın hesaplara bile baktım. Hiçbir şeye dokunulmamış."

Oturdum ve Brianna'nın eski hesaplarını açtım. "Hiçbir şey almamış. Parası olmadan nereye gidebilir ki?" Tekrar ayağa kalktım ve odada dolaşmaya başladım. "Ve neden gitsin ki?" Aklıma bir düşünce geldi. "Kedi ne olacak?"

"O lanet kediye Carolina'nın evine götürdü. Hâlâ orada."

"O zaman çok uzağa gitmemiş." Aklıma başka bir düşünce geldi. "Pasaportu?"

"Kasanın içinde." Hareket ettiğini ve kasanın açılma sesini duydum.

"O... lanet olsun."

"Ne?"

"Yok olmuş."

"Onu nasıl almış olabilir?"

"Carolina şifreyi biliyor."

Telefonu kapattım ve vaftiz kızımı aradım. Neşeli bir merhaba ile cevap verdi.

"Tatlı sözleri boş ver Carolina. O nerede?" "Kim nerede?"

"Kimin olduğunu çok iyi biliyorsun. Brianna nerede?"

"Yürüyüşte."

"Nereye?"

"Sen onun kim olduğunu, ne istediğini keşfetmesini istemiştin. O da bunu yapmaya karar verdi."

"Neyle?" diye bağırdım. "Parası yok, kredi kartı yok. Düzgün bir cep telefonu bile yok. Nerede bu kız?"

"Neden umursuyorsun? Onu sen gönderdin."

"Onu bakılması için gönderdim!"

O içini çekti. "Dante amca, seni hep akıllı bir adam olarak görmüşümdür. Brianna çocuk değil. Bakılmaya ihtiyacı yok. O yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını verebilir. Şu anda istediği şeyi yapıyor. En sevdiği yerlerde vakit geçiriyor. Geleceğini kurabilmek için geçmişini temizliyor. Tıpkı senin istediğin gibi." Bir süre durdu. "Ve para sahibi olan sadece sen ve babam değilsiniz, biliyorsunuz."

"Nerede? O nerede?"

"Bir düşün." Ve telefonu kapattı.

Bütün gün kafamı yordum. Brianna Kanada'yı daha fazla görmek istediğinden bahsetmişti. Ama bunu nasıl finanse ediyordu? Öğleden sonra, birdenbire, yengemi aradım. Bulmaca anında çözüldü.

"Evet, ona biraz para ödünç verdim," dedi telefonu açtığında. "Bunu duymak istemiyorum. Sen bir pisliksin. O, başına gelen en iyi şey."

Telefonu kapattı.

Brianna'nın parası olduğunu biliyordum. Ama nereye gidecekti? Bana dünyadaki en sevdiği yerin villa olduğunu söylemişti. Başka hiçbir yeri bu kadar sevmeyeceğini söylemişti. Peki nerede...

Telefonumu elime alıp durdum.

Gia ikinci çalınıştta cevap verdi. Sormama gerek yoktu. Arka planda küçük arımın şarkı söylediğini duydum.

"Birazdan evdeyim," dedim sertçe.

Arabaya doğru yürüdüm, sadece birkaç şey almak için durdum. Polis beni durdurursa durdurmasın, deli gibi sürdüm.

Ne halt ediyordu bu kız? İtalya'ya mı dönüyordu? Benim villama mı? Onu gönderdim. Bittiğini söyledim. Oraya kadar yol boyunca öfkelenim, kapılar tam açılmadan önce araba yolundan aşağı uçarak geçtim, yolun tozu arkamda dönüyordu.

Ön kapıyı açtım, içeri girdim ve donakaldım. Bir ton tuğla gibi üzerime çöktü.

Brianna mutfakta şarkı söylüyordu, tatlı sesi boş evi dolduruyordu. Beni dolduruyordu. Hava tarçın ve şeker kokusuyla doluydu. Çağırıcı. Cazip.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve mutfığa doğru yöneldim. Anılarım beni sardığında kapının eşiğinde durdum. Önümdeki manzara tekrar tekrar gözümün önüne geldi. Brianna, saçları toplanmış, tulumu krema lekeli, çıplak ayakları yere vurarak mırıldanıyor ve karıştırıyordu. Morluklar solmuş, lekeler cildinden silinmişti ama benim hafızamdan silinmemiştir.

Sonra başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Bir an için kendimi kaybettim. Kafamda, tıpkı bu an gibi başka anların yankıları dolup taşıyordu. Duygularım kabardı. O buradaydı. Ait olduğu yerde. Sonra onu neden gönderdiğimi hatırladım ve hissettiklerimi bastırdım, sakın ve soğukkanlı kalmaya kararlıyım. Sonra o konuştu ve her şeyi alt üst etti.

"Merhaba Dante."

Merhaba Dante.

Sanki ona şeker almaya çıkmışım gibi. Ya da bahçede çalışıyormuşum gibi. Sanki haftalar geçmemiş gibi. Acı çekilmemiş gibi.

"Merhaba Dante?" diye sordum. *"Merhaba Dante? Burada ne işin var, Küçük Arı?"*

Sanki deliymişim gibi kaşlarını çattı. "Kek yapıyorum." "İtalya'da ne işin var?" diye bağırdım.

O içini çekerek, kolunu başının üzerinden silerek daha fazla krema bıraktı. "Gerçekten rahatlamam lazım. Dikkatli olmazsan kafadaki damar patlayacak. Senin yaşında bu kadar gergin olmak iyi bir şey değil."

Benim sert bakışım karşısında, parmağını salladı. "Bir anlaşmamız vardı, Dante.

Altmış kek. Ben yarısından azını yaptım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için buradayım." "Seni anlamadan muaf tuttum. Geleceğin için para verdim.

Kardeşim ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayacaktır," dedim dişlerimi sıkarak söyledim.

Tanrım, çok güzeldi. Hep bu kadar güzel miydi?

Ama çok zayıftı. Bu hoşuma gitmedi. Pişirdiği keklerden biraz yemesi gerekiyordu.

"Hayır," diye cevapladı, "p" harfini patlatarak. "Anlaşmam seninle yapıldı, kardeşinle değil."

Bir şekilde daha yakın olmak ihtiyacıyla öne doğru eğildim. "Ne diyorsun sen?"

"Sen benim paramı almamı istiyorsun. Bir fırın açmamı. İyi bir dairede yaşamamı."

"Hayır. Evet. Yani evet."

Onun benimle birlikte olmasını istiyordum. Ama ona tehlikeli bir hayat sürmesini isteyemezdim.

"O zaman anlaşmanın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmeliyim. Ya pastaları alırsın ya da paranı almam. MaryJo için çalışmaya geri dönerim. Eski dairem hala boş. Ev sahibi istediğim zaman geri taşınabileceğimi söyledi."

Onu yakalamamak için ellerimi tezgahın kenarına sıkıca tutturmak zorunda kaldım.

"Olmaz, Küçük Arı."

"O zaman ben de senin keklerini pişirmeye geldim. Buna alışsan iyi olur." "Ne kadar sürecek?"

Kekin üzerine krema sürdü, kokusu beni çılgına çevirdi. "Hmm? Ne kadar süre ne?"

"Keklerinizi pişirmek için."

"Ne kadar sürerse o kadar," diye cevapladı ve sanki sinir bozucu bir sinekmişim gibi eliyle beni uzaklaştırdı.

sine
kmi
şim
gibi
eliy
le
ben
i
uza
klaş
tırdı
.

"Peki. Pastalarını pişir. Günde yapabildiğin kadar çok. Dondur onları." "Hayır. Sen taze pasta ısrar ettin. Buna sadık kalacağız. Ve her

üçüncü gün."

"Sabrımı zorluyorsun. Seni kovduracağım."

"Deneyin. Geri döneceğim. Bu sefer kazanamayacaksınız." Kollarını kavuşturdu.

"Ben de senin kadar inatçıyım, ihtiyar. Şimdi, bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz."

"Bunlar ne olabilir?"

"En kolayı beni evden kovman. Ben de para ödünç almaya devam edip geri gelmeye devam edeceğim."

"Villayı satacağım."

"Paolo'ya satın almasını söyleyeceğim. İstedğim her şeyi yapacağını söylemiştin. Napoli'ye geleceğim. Londra'ya. Tüm adreslerini biliyorum."

"Eğer bunu kolay buluyorsan, zor yol nedir?"

"Beni sevdiğini ve burada olmamı istediğini itiraf etmen," dedi yumuşak bir sesle.

"Benim seni sevdiğim ve seninle burada olmak istediğim kadar."

Şaşkınlık içinde geri çekildim.

"Endişelendiğini biliyorum. Bunu birlikte aşabiliriz Dante. Robin Hood olmayı bırak. Hayattan kaçmayı bırak ve onu yaşa. Benimle. Sen beni tamamlıyorsun. Bana önemli olduğumu hissettirdin ve korkuyorsun diye bunu benden almaya izin vermeyeceğim." Çenesini kaldırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorum dostum, buna alışsan iyi olur."

Öfkesinde çok güzeldi. Gözleri parladı, gözyaşları onları parlatıyordu. Göğsü heyecanlı nefes alıp verişlerle inip kalkıyordu. Kızdığında sesi kalınlaşır, daha düşük, neredeyse hırıltılı bir ton alırdı.

O muhteşemdi.

Ve eğer kaçmazsam, ona direnmek imkansız olacaktı.

"Sen bilirsin," dedim. "Keklerini pişir. Kal. Ama orijinal anlamaya geri dönüyoruz. Günde bir tane. Sonra gideceksin."

Dönüp uzaklaştım, içimdeki her şey geri dönmem için çığlık atıyordu. Onu kollarıma alıp haklı olduğunu söylemek için. Korkmuştum. Onu burada istiyordum. Mutfağında. Bana kek pişirirken.

Neredeyse salona varmışım ki duydum. Yine şarkı söylemeye başladı, bu sefer sesinde titreme vardı. Elimi kapı koluna doladım, kafamda sesler patlıyordu.

"O sana başına gelen en iyi şey." "Kimin için, kardeşim?"

"Bazen aşk bize bunu sunar."

Bana verdiği huzuru düşündüm. O yanımdayken hissettiğim saf mutluluğu. Pastalarını yerken, şarkılarını dinlerken duyduğum sevinci. Verandada dans ederken onu kollarımda tutmayı. Beni güldürüşünü. En başından beri haklıydı.

"... Yaşa. Benimle," dedi.

"Bana önemli olduğumu hissettirdin ve korkuyorsun diye bunu benden almaya izin vermeyeceğim."

O da bana önemli olduğumu hissettirdi. Dante—erkek. Yapabileceklerim için değil. Sahip olduğum para için. Sahip olduğum bilgi için. Kullanabileceğim güç için.

Sadece aşkım. Tek istediği buydu.

Kimse onu benim koruduğum gibi koruyamazdı. Kaynaklarım, güvenliğim, evim, zamanım vardı. Hepsini ona adayabilirdim.

Onu göndermek zorunda değildim.

Onu göndermek istemiyordum.

Topuklarımı döndürdüm ve mutfığa geri döndüm. Hâlâ orada duruyordu, omuzları kamburlaşmış. Sesi alçalmıştı, zar zor bir fısıltı çıkıyordu. Boğazımı temizledim. Başını kaldırdı, yanaklarındaki gözyaşları bana çarptı, kalbimi parçaladı.

"Uzakta geçirdiğin zaman sana saygı öğretmemiş. İki kez yaşıma değindin. Bu konuyu konuşmuştuk."

Bir çocuk gibi gözlerini önlüğüne sildi, bu hareket onu bana yeniden sevimli kıldı.

"O zaman altmış yaşında gibi davranmayı bırak." "Bu kadar seksi olmayı bırak."

"Bu imkansız. Beni öyle gören birini tanıyorum."

Başımı salladım. "Öyle. Seni tanıdığım en inanılmaz, sinir bozucu, inatçı, seksi, harika kadın olarak görüyor. Seni çok seviyor, ama bunu itiraf etmekten korkuyor. Seni sevmenin seni tehlikeye atacağından endişeleniyor. Birine ihtiyaç duyduğunu itiraf etmekten korkuyor. Senin de onu aynı şekilde sevmediğinden endişeleniyor."

"İhtiyacım var. Seni ifade edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım var." Yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı. "Başka kimse benim çılgınlığımı çekmez."

"Senin deliliğini seviyorum."

"O da seni seviyor, ihtiyar."

Kaşlarını kaldırdım. "Ne dedin?" "Yaşlı adam," diye mırıldandı.

"Kuralları biliyorsun."

"Sürekli tekrarlıyorsun. Belki de hatırlatılması gerekiyor."

Onun önüne gelene kadar yaklaştım. Onu koklayabilecek kadar yaklaştım. Cildine sinmiş, çalıştığı şekerle hiçbir ilgisi olmayan hafif, baştan çıkarıcı koku.

"Bana küstahça davranıp öyle seslenirsen, sikilirsin, Küçük Arı. Ben doyana kadar. Seni uyardım."

Ayağıyla yere vurdu. "Bekliyorum." Bir saniye içinde onu kollarımın arasına aldım.

Yirmi Altıncı Bölüm

BRIANNA

Kollarındaydım. Göğsüne sıkıca sarılmıştım. Onun sıcaklığıyla, kokusuyla çevriliydim. Evimdeydim.

Boynuna sarıldım, kulağımın altında kalp atışlarını dinledim. Beni yukarı taşıdı, ağzıyla defalarca başıma öpücükler kondurdu. Beni yatağa yatırdı, üzerimde durdu. "Uzak durman gerekiyordu, Küçük Arı."

"Yapamadım."

"Seni bir daha bırakamam." "O zaman bırakma."

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Ben de seni seviyorum. Bir çaresini buluruz. Birlikte yapacağımıza söz ver bana."

"Her zaman. Seni asla bırakmayacağım."

"Olabilecekler hakkında endişelenmeyi bırak ve şu anda sahip olduklarımızın tadını çıkar," diye ısrar ettim. "Benimle ol. Burada. Şimdi."

Duygularını görebiliyordum. Sıvı altın rengi bakışlarından dökülüyorlardı. İçime damlayarak beni hayata döndürüyorlardı.

Zorlanıyordu. Bunu görebiliyordum. Her şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ben de buna güvenmişim. Bu yüzden gelmişim.

"Olacağım. Deneyeceğim, Bee. Ama bana yardım etmen lazım." "Edeceğim. Gitmeyeceğim. Ne yaparsan yap."

Kafasını salladı ve beni öptü. "Güzel. Şimdi, kedim nerede?" "Onu uçağa almama izin vermediler. Onun nasıl tepki vereceğini bilemedim. Nasıl tepki vereceğini bilemedim. Carolina ona bakıyor."

"Haftaya gidip onu alacağız. Eşyalarını alabiliriz ve seninle evleneceğim."

"Bunu istediğini hatırlamıyorum."

"Sormuyorum. Sana söylüyorum. Haftaya evleneceğiz." "Ya burada evlenmek istersen?"

"Bunu da yapabiliriz. Ama Paolo'nun da orada olmasını istiyorum. Onun evinde evleneceğiz."

"Artık böyle mi olacak? Sen emir vereceksin, ben de uyacağım?"

O güldü. "Sanmıyorum, ama deneyeceğim."

"Benimle evlenirsen, beni bir daha gönderemezsin."

"Seni asla bırakmayacağım. Seni korumak zorundaydım ve bildiğim tek yol buydu."

"Seninleyken daha güvendeyim. Burası dünyadaki en güvenli yer."

"Biliyorum."

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi. Etrafımızdaki alan ısındı, aramızdaki hava titreşmeye başladı. Sadece Dante'nin bana hissettirebileceği arzu yükseldi ve vücudumu sardı. O bekliyordu. Benim ona yol göstermemi istiyordu. Elimi kaldırdım ve kulak memesini okşadım. Dokunuşumla titredi.

"Yapacak mısın Dante?"

"Yapmak mı?" diye tekrarladı, sesi alçaktı.

Gülümsedim ve kollarımı başımın üzerine bıraktım. "Devam et, ihtiyar. *Siktir git beni sik.*"

Bir kükreyle üstüme çıktı. Vücudu benimkini yatağa bastırıyordu.

Ağzımı kapattı, beni öptü, bu hareket neredeyse morartacak kadar şiddetliydi. Öpüşmeyi domine etti, dilini, dudaklarını ve dişlerini kullanarak ağzımı ve boynumu tecavüz etti. Mırıldandı ve küfretti, giysilerimi yırttı, kendi giysilerini de yırttı, ta ki tenlerimiz birbirine değene kadar, benim yumuşaklığım onun sertliğine eridi, ereksiyonu aramızda sıkıştı. Vücudumu öpücükler, övgüler ve okşamalarla şımarttı. Dokunduğu her yerde, daha fazlasını istememe neden olan bir ateş izi bırakıyordu. Daha yakın olmasını, daha yüksek sesle yalvarmamı.

Bana sertçe girdiğinde, yıldızlar gördüğüme yemin ederdim. Beni bir aygır gibi sürdü, sert ve hızlı, bir milim bile geri çekilmeden. Sahip olduğum her şeyi aldı. Her santimimi sahiplendi. Başlık defalarca duvara çarptı, ses çok yüksekti. Bir yerlere tutunmaya çalışırken, komodinin üzerindeki lambayı düşürdüm. Yastığı o kadar sıkı tuttu ki, yırtıldı, kumaşı kırık bir fermuar gibi parçalandı. Pencerelerdeki camların tıkırdandığından emindim. Sonunda, içimde yükselen ateşe yenik düştüm ve onun etrafında, ağlayarak ve hıçkırarak onun adını haykırarak boşaldım.

Beni sıkıca tuttu, boşalırken inledi. Zevk geçene kadar titreyip kasılmaya devam etti. O zaman bile beni yakınında tuttu, uzandı ve beni göğsüne çekti.

"Uyandığımda burada olacaksın," diye talimat verdi. "Bunu tekrar yapacağız."

Tartışacak kadar yorgundum. Onunla bir tur daha atlabileceğimden emin değildim.

"Bunun kalbine iyi geleceğinden emin değilim. Denememeliyiz," dedim ciddiyetle.

Başımı okşayarak gülümsedi. "Senin küstahlığını özlemişim." "Seni özlemişim."

Çenemi yukarı kaldırdı, tüm dikkatini bana verdi. "Özür dilerim, Küçük Arı."

"Biliyorum." "Bir
daha asla."

"O zaman affedildin."

Beni kendine doğru çekti ve saniyeler içinde uykuya daldı. Ona sarılıp, ikimizin teriyle ıslanmış halde, ben de kısa sürede ona

katıldım.

DANTE

Uyandığımda, yalnız olduğumu fark edince kısa bir süre panikledim. Her şey bir rüya mıydı?

Ama sonra yerde Brianna'nın tulumunu gördüm. Eğilip onu kaldırdım ve yırtık kumaşa yüzümü buruşturdum. Acele etmişim. Giysinin yanında nemli bir havlu vardı ve onun duş almış olması gerektiğini anladım. Uyurken duş aldığını fark etmediğim için şok oldum, ama son zamanlarda ne kadar az uyuduğumu düşününce, şaşırمامam gerektiğini düşündüm.

Yataktan kayarak indim, bir pantolon alıp giydim. Aşağıya koştum ve onu mutfakta buldum, önündeki pastayı süslerken konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Benim gömleğimi giymişti ve saçları dağınıktı. Mükemmeldi.

"Kalman gerekiyordu," dedim kuru bir sesle. "Görünüşe göre, emir almak senin için hala zor bir şey."

Başını salladı, başını kaldırmadı. "Bir süre önce başka bir şey zordu. Umarım biraz azalmıştır. Biraz tuhaf yürüyorum."

Arkasına geçtim, kollarımı beline doladım ve çenemi omzuna dayadım. "Senin yanında her zaman zor."

"Eh, beklemek zorunda. Meşgulüm ve bu pastanın şeker komasına girmiş dört yaşındaki bir çocuk tarafından süslenmiş gibi görünmesini istemiyorum."

Gülümseyerek pastayı inceledim. Bir başka şaheser. Pasta bir çelenk gibi görünüyordu, farklı renklerdeki çiçekler, karmaşık yapraklar ve yaprakları lezzetli katmanları kaplıyordu. Minik çiğ damlaları pastayı gerçekçi gösteriyordu.

"Hummingbird mı?" diye umutla sordum. "Evet."

"En sevdiğim."

Krema torbasını bıraktı ve kollarımda döndü. "En sevdiğim kaçırın için yaptım."

"En kötü kaçıran benim sanıyordum?" "Sen mezun oldun ve en iyisi oldun." "Bu ne zaman oldu?"

"Bana aşık olduğunda."

Burnuna bir öpücük kondurdum. "Sanırım sen ellerimi tokatlayıp, pastana bu kadar yaklaşarak ne halt yediğimi sorduğunda sana aşık oldum. İçimden bir ses bunu biliyordu. Ve ben bağlandım."

"Ben oldukça dayanılmazım," dedi, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Öylesin." Onu tekrar öptüm. "Yani, en kötüsünden en iyisine mi geçtim?"

"Evet. En iyisi ve en sevdiğim."

Kıkırdadım. "Yakında en sevdiğin koca. O unvanı tercih ederim."

"O kadar akılda kalıcı değil. Bu hikayeyi çok kullanacağım. Efsane olacak."

"Tabii ki süsleyerek."

"Sen çok daha genç olacaksın. Ve yakışıklı." "Küçük Arı," diye uyardım.

"Ve bu kusurların hiçbiri." Yanaklarımdaki gamzelere dokundu. "Ve kesinlikle bu çizgilerin hiçbiri."

"Seninle tanışmadan önce bunlar yoktu."

"Peki, seni daha seksi yaptıkları için bana teşekkür etmelisin."

"Sana birçok şey için teşekkür etmeliyim. Mesela bu pasta için. Ne zaman yiyebileceğim?"

Gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. "Beni yedikten sonra *beni* yedikten sonra," diye fısıldadı.

"Oh, şimdi de talepkar oluyoruz."

"Buna alış."

"Memnuniyetle."

Gözleri yumuşak, eriyen aşk havuzları gibiydi, içinde boğulmak istedim.

"Seni seviyorum, Dante."

"Seni seviyorum, Küçük Arı. Seni mutlu edeceğim."

"Zaten ediyorsun."

Onu tezgahın üzerine kaldırdım ve bacaklarının arasına geçtim.

Kaşlarını oynattım. "O zaman işimize bakalım, Küçük Arı."

Kahkahası kulaklarıma müzik gibiydi.

Epilog

BRIANNA

Titreyerek uyandım. Oturarak, odamın etrafına dehşetle baktım. Küçük, kirli duvarlar. Rahatsız bir yatak. Hava soğuktu, çarşaf lar pürüzlüydü.

Kendi dairemdeydim. Yalnızdım.

Pencerelerden süzölen güneş ışığı yoktu. Lüks bir yatak yoktu. Güçlü kollar yoktu.

Dante yoktu.

Hepsi bir rüyaydı. Duyduğum sürekli vızıltı, kalkma zamanının geldiğini, MaryJo'nun fırınına gidip sonsuz işlerle dolu uzun bir güne başlamam gerektiğini söyleyen alarmımdı.

Başımı eğdim ve ağlamaya başladım.

Aniden yatak çöktü ve bir sıcaklık hissettim. Onun sıcaklığı. Onun sıcaklığı.

"Hey, Küçük Arı, uyan. Benim için uyan."

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve Dante'nin altın rengi bakışlarıyla karşılaştım.

Beni kendine çekti ve başıma öpücükler kondurdu. "Buradayım, Küçük Arı. Tam burada."

Göğsüne gömüldüm, tanıdık kokusunu içime çektim. Her zamanki gibi, ona bu kadar yakın olmak beni sakinleştirdi ve rahatlardım, yakınlığı beni yatıştırmasına izin verdim.

"Orada, o dairedeydim. Yalnızdım. Her şey, sen, hepsi gitmişti," diye nefes nefese söyledim.

"Sadece bir rüyaydı, bebeğim. Sadece bir rüya."

Titreyerek, ona daha da yakınlaştım.

"Sadece kısa bir süre yoktum. Kahve almaya gitmişim ve geri dönecektim," diye mırıldandı. "Sanırım yabancı bir apartmanda yalnız kalmak kafanı karıştırdı."

Gözlerimi tekrar açtım ve etrafa baktım. Toronto'daki Dante'nin dairesindeydik. Roomba'yı ve ehliyetimizi almak için dün buraya uçmuştuk. Evlenecek ve sonra İtalya'ya dönecektik. Bir şekilde, bunun gerçekleşmesi için gerekli tüm evrak işlerini aceleyle halletmişti.

Görünüşe göre işleri hızlandırmakta iyiydi.

Kollarını sıkılaştırdı ve beni biraz salladı, bu hareket son titremelerimi yatıştırdı.

"Şimdi iyi misin?" "Evet."

Geri çekildi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. "Neden böyle oldun?" diye sordu, endişeli bir ifadeyle.

"Sanırım farklı bir yer, farklı sesler, senin y a n ı m d a olmaman.
Toronto'da bir şeyler var." Omuz silktim.

O şefkatle gülümsedi. "Villayı şimdiden özledin."

"Evet, özledim. Orayı çok seviyorum."

"Yakında eve döneceğiz. Bugün Roomba'yı alıp buraya getireceğiz. O lanet olası tüylü şeyi özledim."

Gülümsedim, bacaklarımı göğsüme çekip çenemi üzerlerine dayadım. "Eminim o da seni özliyordur."

"Uçakta halıya pislememesi için ona yine rüşvet vermem gerekecek. Acaba füme somon sever mi?"

Gülerek, "Onun sevmediği bir yemek olduğunu sanmıyorum," dedim.

"İşte gülümsemem," dedi ve burnumun ucunu öptü. "Gel kahve iç. Kabusları silkelen." Bir süre durdu. "Bir daha asla bensiz kalmayacaksın, Küçük Arı. Ve eskisi gibi yaşamaya da dönmeyeceksin. Asla. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel."

Onun beni yataktan çekmesine izin verdim ve o da bornozumu giymeme yardım etti. Mutfığa doğru yürüdük ve o omzunun üzerinden bana baktı. "Paolo, evinde hala pişirme malzemeleri olduğunu söylememi istedi."

Gülerek, "İkisi de aynı kafa" dedim.

"Mockingbird, sana söylemiş, ilgilenirsen diye." Göz kırptı. "Ona ne tür olursa olsun verebilirsin, ben de hummingbird kek alırım."

Onun alaycı tavrına gözlerimi devirdim. "Sanırım bunu halledebilirim." Bana bir kahve uzattı. "Halledebileceğini biliyordum."

Ben fincanımı almayı bekledi ve masaya küçük siyah bir kutu koydu.

Dondum, fincan ağzıma yarı yolda kaldı. Dikkatlice masaya koydum. "O ne?"

Sırtarak cevap verdi. "Bir

hediye." "Ne için?"

"Sen, Küçük Arı. Başka kime hediye alayım ki? Kediye mi?" "Onu çok seviyorsun."

"Onu somon balığı kadar seviyorum. Pahalı hediyeler kadar değil. Onlar sadece sana ayrılmış."

Endişeyle kutuyu süzdüm. "Ne kadar pahalı?"

Kutuyu bana yaklaştırdı. "Çok pahalı. şimdi aç şunu."

Kutuyu aldım, elimde inceledim. Derisini okşadım, üstündeki yaldızlı süslemelere hayranlıkla baktım. Minicik mandalı. Dışarısı bile çok güzeldi. İçini hayal bile edemiyordum. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bu ne olursa olsun, çok beğendim. Seni seviyorum."

Altın rengi gözleri parladı ve bana yaklaştı, ensemini kavrayıp beni kendine çekti. Uzun ve yavaşça öptü. "Tanrım, seni seviyorum Brianna, yakında karım olacak kadın."

"Neden?"

"Çünkü çoğu kadın kutuyu açardı. Belki içindekilere bakıp, iyi olduğuna karar verirdi. Ya da vermezdi. Bu jest nedeniyle onu sevmezlerdi."

"Oh."

Beni tekrar öptü. "Asla değişme, Küçük Arı."

Onu iterek göz kırptım. "Dur. İçinde ne olduğunu gördükten sonra fikrimi değiştirebilirim."

Yüksek sesle güldü. "Tamam o zaman. Aç bakalım."

Siyah kadifeye yerleştirilmiş yüzüğü görünce nefesim kesildi. Sarı ve beyaz mücevherler güneşte parılıyor ve ışılıyordu. Onu yuvasından çıkardım ve ışıkta çevirdim. Dante öne eğildi ve onu elimden aldı. "Sarı ve beyaz elmaslar," diye açıkladı. "İkisini birlikte beğeneceğini düşündüm. Başı ve sonu olmayan bir yüzükte. Tıpkı bizim gibi. Bir saniye önce ben vardım. Sonra birdenbire sen vardın ve biz vardık." Yüzüğü parmağıma taktı. "Ve yakında tüm dünya senin benim olduğunu bilecek."

"Çok güzel," diye boğuk bir sesle söyledim. "Böyle bir tane daha görmedim."

"Her biri zümrüt kesim. Eşsiz. Tıpkı senin gibi. Ama pişirme yaparken bile takabilirsin. Çıkarmanı istemiyorum."

Önümde bir dizinin üzerine çöktü. "Sana sormadım, Bee. Benimle evleneceğini söyledim. Ama bunu, sensiz yapamayacağım için yaptığımı bilmeni istiyorum. Hayatımda hiç bir şeye bu kadar ihtiyaç duymadım. *Lütfen* benimle evlen. Yanımda ol. Seni tüm kalbimle seveceğim ve koruyacağım. Her zaman."

"Evet," diye cevap verdim, kollarımı boynuna doladım ve kendimi ona attım. Beni yakaladı, geriye doğru düşerken, beni sıkıca tuttu ve öptü.

"Sana bir yüzük alabilir miyim?" diye sordum. "Evet."
"Ve onu takacak mısın?"
"Mutlulukla kendimi kapılmış olarak işaretleyeceğim. Evet." "Bugün alışverişe gidebilir miyiz?"
"Kek pişirdikten sonra." "O zaman gidelim!"

Küçük bir kızken hiç düğün hayal etmemiştim. O günü planlamamıştım, hatta evleneceğimi bile düşünmemiştim. Ama Dante, bir şekilde, hiç bilmediğim tüm hayallerimle dolu bir gün yarattı.

Geniş güneşlenme odası çiçeklerle doluydu. Mum ışıkları titriyordu. Küçük bir toplantıydı. Dante'nin ailesi ve Richard ile kızı da dahil olmak üzere birkaç arkadaşı vardı. Güneş batarken, seçtiğim elbiseyi giyerek ona doğru yürüdüm. Amanda ve Carolina beni alışverişe götürmüşlerdi ve bu elbiseyi gördüğümde ona aşık oldum. En yumuşak sarı renkte, dantel kaplı, çok güzeldi ve Dante'nin ona bayılacağını biliyordum. Kadınsı, çekici görünüşüne bayıldım ve giydiğimde bana tam oldu. Amanda saçımı ve makyajımı yaptırmamda ısrar etti ve aynada bana bakan güzel kadına şaşırdım. Küçük inciler ve parlak boncuklar, ensem dibinde gevşek bir topuz haline getirilmiş saçlarıma dokunmuştu. O sabah Dante'nin bana verdiği bir çift küpe takmıştım ve sarı elmaslar kulaklarımda ve elimde parılıyordu. Smokinli Dante uzun boylu, sert ve seksi görünüyordu. Ta ki beni görene kadar. Sonra gülümsedi ve nadiren gördüğüm o gamzeleri ortaya çıkı. Aslında, çöküntüleri ortaya çıkı. O kadar yakışıklıydı ki, nefesim kesildi.

Bir adım öne çıktı, benimle yarı yolda buluştu, elimi tuttu ve beni kendisiyle birlikte mihraba götürdü. Bir kahraman gibi, olmam gereken yerde olduğumdan emin oldu.

Rüyaların konusu.

Ta ki yeminler başlayana kadar. Yeminler iyi başladı. Geleneksel yeminleri ettik, sonra kişisel bir şeyler eklemek istedik ve ilk ben başladım.

"Dante, bana evim diyebileceğim bir yer verdin. Bana kalbini verdin, en büyük hediye. Beni güvende, sevilen ve görülen biri yaptın. Seni sonsuza kadar seveceğime söz veriyorum ve birlikte geçireceğimiz hayatı sabırsızlıkla bekliyorum." Gözyaşlarını silmeye çalıştım ama durmadılar. O gülümsedi ve yanağını sildi.

"Bana pasta yapacağından bahsetmemiştin," dedi gülümseyerek. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. "Bunun zaten belli olduğunu sanıyordum."

"Kilise'de yemin etmeni tercih ederim. Resmi hale getirmeni."

"Burası kilise değil Dante. Kardeşinin güneşlenme odası." Omuz silkti. "Yine de..."

Kıkırdamamaya çalıştım. "Sana bol bol pasta yapacağıma söz veriyorum." Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman istersem?"

"Evet."

"Güzel."

"Dante," rahip sabırsız bir sesle hatırlattı.

O anda fark ettim. Gözleri parlıyordu. Hafif davranıyordu, ama duyguları çok yoğun. Kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Boğazını temizledi.

"Beni tamamladın, Küçük Arı. Seni seviyorum." Ellerini birleştirdi ve başını salladı.

Papaz şaşkın görünüyordu. "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

"Oh." Dante gülümsedi. "Brianna, hayatımın aşkı, muhteşem görünüyorsun. O elbise muhteşem."

Aile kıkırdayan sesler çıkarırken gülümsememeye çalıştım.

Dante öne eğildi, sesini alçaltarak konuştu, ama herkes onu duydu.

"Giydiklerinde ne kadar güzel görünse de, yataklarımızın yanında bir dantel yığını halinde nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii o kadar uzun süre dayanabilirsek."

Gururlu ve utanmaz bir şekilde geri çekildi. Bakan, dilini yutacakmış gibi görünüyordu. Paolo kahkaha attı, sonra Amanda dirseğiyle ona vurduğunda ağzını kapattı. Carolina kıkırdadı, Allan gülümsedi. Richard bile kahkahalar attı. Ben gözlerimi devirdim.

"Onu affedin," dedim. "İleri yaşımda, kelimeleri karıştırıyor. Uygunsuz anlarda konuşuyor."

Dante uyarıcı bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Onu çaresizce seviyorum, ama umarım ayak uydurabilir. Onu daha iyi davranan, daha genç, daha... sağlam bir modelle değiştirmek zorunda kalmak istemem."

Dante homurdandı ve tam da tahmin ettiğim gibi davrandı. Herkesin önünde beni kollarına aldı ve nefesim kesilene kadar öptü.

Sonra beni ayağa kaldırdı ve elini salladı. "Devam edin."

Papaz şaşkın görünüyordu. "Gelininizi öpmenizi söylemedim."

Gözlerimi kırıp gülümsedim. "Ve o sabırsızdır."

Dante eğlenerek başını geriye atıp güldü. "Senin sözlerini tercih ederim, Küçük Arı. Ben konuşmaktan çok göstermeyi severim." Göz kırptı.

Umursamadığım için gülümsedim. Bana özel olarak aşk sözlerini fısıldayacağını biliyordum. Bana bağlılığını gösterecekti. O böyle biriydi.

Ellerimi kaldırdı ve öptü. Papaza baktı. "Şimdi mi?"

Bakan açıkça pes etmişti. "Artık karı koca oldunuz.

Siz..."

Dante onu kesip beni tekrar öptü, yüzümü avuçlayıp gülümsedi. "Karım."

"Senin."

"Hayatım boyunca," diye fısıldadı. "Sen ve pasta. Ben en şanslı herifim."

Kesinlikle rüya gibi bir şey.

İKİ YIL SONRA DANTE

Galeri penceresinin önünde durmuş, caddenin karşısındaki küçük dükkandan müşterilerin gelip gitmesini izliyordum. Little Bee Bakery büyük bir başarıya ulaşmıştı.

Brianna boş dükkana gördüğünde bana vizyonunu anlatmıştı. Onun daha Kuzey Amerika tarzı keklerinin İtalya'da nasıl karşılanacağını merak ediyordum, ama o turistlerin onları seveceğini ısrarla söylüyordu.

"Evimizin tadı, Dante."

Ben de dükkana satın aldım, ona uygun hale getirdim ve o da kapılarını açtı.

Haklı çıkmıştı. Ama sadece turistler değil, yerli halk da pastaları sevmişti. Brianna birkaç kadın çalışanı işe aldı ve eğitti, hepsi de talebi karşılamak için gerekliydi.

Saatime baktım, memnun oldum. Neredeyse öğleden sonra kapanış saatiydi. Karımı alıp villaya dönecektim. Hava sıcaktı ve karımın biraz yüzmek isteyeceğini biliyordum. Artık suda tamamen rahat hissediyordu. Açık deniz havuzdan farklı olsa da, onu birkaç kez tekneyle bile gezdirmiştim. Ama küçük adımlarla.

Robin Hood ile geçirdiğim zaman sona erdi. Brianna'yı güvende tutmam gerekiyordu ve Winters ile olan kötü olayların tekrarlanmasını istemiyordum. Artık paraya ya da avın heyecanına ihtiyacım yoktu. Şüpheli bir şey görürsem, davaya yardımcı olmak umuduyla rapor ediyordum, ama hepsi bu kadardı. O öldükten sonra, Winters'ın yarattığı söylentiler de sona erdi ve ben huzur içinde yaşamaktan mutluydum. Artık farklı bir adrenalın kaynağım vardı. Karım.

Evli olmak, en azından Brianna ile, harikaydı. Her gün yeni bir keşifti. Hâlâ ağzını bozuyor, benimle dalga geçiyor ve bazen ilgisini çekmek için uğraşmamı istiyordu, ama ben bunu seviyordum. O benim için hiç bitmeyecek bir meydan okumaydı.

O mükemmeldi.

Bana yaşlı adam dediğinde bile. Geçen haftayı düşündüm.

Mutfakta, pişirirken mırıldandığını duydum. Onu daha iyi duyabilmek için ofis kapısını açtım ve kendimi onunla birlikte mırıldanırken buldum. Bildiğim bir melodi olduğunu biliyordum ama nereden geldiğini hatırlayamıyordum. Kafamda dönüp durdu, delireceğimi sandım. Yapmaya çalıştığım işi bırakıp, ona sormak için aşağı indim.

Mutfağa girdiğimde, cevap hemen ortaya çıktı. Şimdi, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu. Ama sözleri duyunca melodiyi sonunda tanıdım. "Frosty the Snowman" — biraz değiştirilmiş haliyle.

Frosty, yaşlı adam, huysuz, somurtkan biriydi Onu değiştirdim, görüyorsun

Çünkü beni seviyordu Ve altın gibi kalbimi...

Beni görünce durdu. "Merhaba," diye ciyaktı.

"Kendini zeki mi sanıyorsun?"

Pişirme torbasını yere bıraktı. "Oldukça."

"Bana yaşlı adam dediğinde ne olacağını biliyorsun."

Sağa doğru fırlayarak verandaya doğru koştu. Onu kovaladım ve çok uzağa gitmeden yakaladım.

Bu günlerde kaçmak için pek çaba göstermiyordu. Ve havuz hala en sevdiği oyun alanıydı.

Sıçrayan suyun miktarını düşünerek gülümsedim. Dönüp yöneticilerime ayrılacağımı söyledim ve caddenin karşısına geçtim. Fırının içinde, tarçın, şeker, çikolata ve kahvenin sıcak kokularını içime çektim.

çikolata ve kahvenin sıcak aromalarını içime çektim. Buraya gelmeyi seviyordum, sadece karımı görmek için değil, aynı zamanda tatlı şeyler almak için de.

Tezgahın arkasındaki kadınlar beni selamladı, ben vitrinden bir kurabiye alıp mutfağa doğru yönelirken gülerek. Dükkan şimdi boştu ve onlar da çıkarken el sallayarak kapıdaki tabelayı "Kapalı"ya çevirdiler.

Brianna'yı mutfakta çalışırken buldum, bir tasarım yaparken konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Onu bir an inceledim ve bugün biraz yorgun görüldüğünü fark ettim. Belki de biraz ara vermesi gerekiyordu. Güvendiği çalışanları vardı ve ben de sürekli ona çok fazla çalışmamasını söylüyordum. Bu, seyahat fikrini gündeme getirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Onun arkasında durup kollarımı beline doladım. Boynunu öptüm, benim okşamalarımın hala titrediğini görmek hoşuma gitti.

"Hey, Küçük Arı. Neredeyse bitti mi?"

"Evet. Yine kârın bir kısmını cebe indiriyorsun galiba."

Onun arkasına uzanıp tezgâhtaki kek artıkları aldım ve onları çiğneyerek yedim. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

O güldü ve son bir tur daha ekledi. "İşte. Bitti." "Özel sipariş mi?"

"En özel. Çok seçici bir müşteri."

O uzaklaşırken, ben pastayı inceledim. Sarı ve beyaz renkli bir çift bebek patikiydi, krema örgü desenini taklit ediyordu. Boyutu bile çok gerçekçiydi. Gözlerimi kısarak yazıyı okudum.

"Tebrikler, baba."

Onun şakağına öptüm. "Bu kadar küçük bir pasta olması biraz yazık ama harika olmuş, Küçük Arı. Bugün biri çok mutlu olacak."

"Umarım öyledir."

"Pasta alınacak mı, yoksa teslim edilecek mi?"

"Biz eve götürebiliriz," diye mırıldandı.

"Eve mi? Villadan mı alacaklar?" Bu ilk kez oluyordu ve insanların villaya pasta almaya gelmesini istediğimden emin değildim. "Ben götürebilirim."

Brianna sabırlı bir sesle iç geçirdi. "Senin için yaptım." "Ama neden isteyeyim ki... *Aman Tanrım.*"

Her şey durdu. Yorgundu. Bu günlerde ekstra sevgi doluydu. Bana bebek patik keki yapmıştı. Çünkü bebek benimdi.

"Hamile misin?"

"Evet."

Onu kollarıma aldım, vücudumu sevinç kapladı. Onu defalarca öptüm, ellerimi hayretle karnının üzerinde gezdirdim. "Ne kadar hamile?"

"Yaklaşık altı hafta. Hafta sonu Napoli gezisi." Ona gülümsedim. "Teras."

O başını salladı. "Teras." Göz kırptı. "Yaşlı bir adam için fena değil." Ben güldüm.

"Her şey yolunda mı? İyi misin?" "Her şey yolunda. Biraz yorgunum."

"Artık her gün çalışmak yok." O itiraz etmeye başladığında, başımı salladım. "Ciddiyim, Küçük Arı. İş yükünü azaltmalısın. Harika bir ekibin var, işi onlara bırakabilirsin. Benim galerileri yönettiğim gibi sen de denetle. Artık yeter."

"Çok otoritersin."

"Bunu seviyorsun."

Esneyerek bana yaslandı. "Seviyorum."

"Pastayı eve götürelim ve biraz uyuyalım, sonra kutlayalım." "Bu bir euphemism mi?"

"Sen ne istersen o, karıcığım." Onu öptüm. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi, koyu renkli gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

BİR YIL SONRA

Beşiğe baktım. Kızım uyuyordu, uyurken bile ağzında yumruğu vardı. Koyu renk saçları alnında kıvrılmıştı. Güzel gözleri kapalıydı, ama açıldığında Brianna'nın çikolata rengi ve benim altın rengimin en çarpıcı kombinasyonunu oluşturuyorlardı. Neredeyse kehribar rengi, koyu kahverengi beneklerle. Onların değişmesini hayretle izlemiş, bittiğinde hayran kalmıştık.

Karıma olduğu kadar ona da takıntılıydım. Brianna'nın hamileliğine kendimi adadım, kitaplar okudum, öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Ama Melody doğduğunda bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan tek şey o ve kızıma duyduğum büyük sevgiydi.

Artık korumam gereken iki kadın vardı. Ve bunu sonsuza kadar yapacaktım.

Brianna yanıma geldi ve kolunu belime doladı. "Kızımız nasıl?"

"Mükemmel."

Yumuşak bir kahkaha attı ve parmağını Melody'nin yanağına dokundurdu. "Bir tane daha yapmaya hazır mısın?" diye sordum.

Bana baktı ve başını salladı.

"Biz güzel bebekler yapıyoruz. Bence çok çabuk üç tane yapmalıyız.

Araları yakın olsun."

"Unut gitsin, ihtiyar. Bundan zar zor kurtuldum. Seks yapmaya yeni başladık."

"Melody'nin önünde o kelimeyi söyleme."

Onun adını çok sevmiştim. O benim kalbimin müziği idi. Brianna bu adı önerdiğinde, ona çok yakışmıştı.

Brianna güldü. "Bizi anlayamaz ki." "Bir erkek kardeşe ihtiyacı var."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Kendi kendine özgü bir şekilde, evet."

"Sanırım onu yanlış duydun. Kulakların falan."

Dudaklarımı Brianna'nın kulağına yaklaştırdım. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, Küçük Arı?" Titredi.

"Sana kanıtlamamı ister misin?" diye fısıldadım, sırtarak. O da başka bir bebek istiyordu. Zor elde edileni oynuyordu. Beni kızdırarak kimin patron olduğunu göstermek istiyordu.

"Neyi kanıtlayayım? Spermlerinin hala canlı olduğunu mu?"

Onu kollarıma aldığımda nefesini tuttu. "Ne kadar canlı olduğunu sana göstereceğim, Küçük Arı. İki kez. Umarım Melody işbirliği yapar. Yapmazsa, buraya bir dadı getirip seni birkaç saatliğine kaçırırım."

Bana gülümsedi. "Bu ilk kez olmayacak." Onu öptüm.

"Ya da son kez."

Göğsüme sokuldu. "Tamam. Sen olduğun sürece. En sevdiğim kaçırın."

"Aynen öyle."

Onu odamıza taşıdım ve şakacı bir şekilde yatağa attım. Üzerine eğildim. "Artık benim merhametime kaldın, küçük tutsak. Benim inimde kapana kısıldın. Ne yapacaksın?"

Saçlarımla oynadı, gülümsemesi sevgiyle doluydu.

"Katlanmak zorundayım. Sanırım yüz yıl kadar dayanabilirim."

"Bu bir başlangıç."
"Seni seviyorum," diye fısıldadı.
Ağzını ağzımla kapattım. "Seni
seviyorum, Küçük Arı. Her zaman."

Dante ve Brianna'nın geleceğine bir kez daha göz atmak isterseniz, aşağıya tıklayarak onlarla biraz daha zaman geçirebilirsiniz - Genişletilmiş Epilog En Sevdiğim
Kaçıran mevcut Bookfunnel Bookfunnel:

<https://dl.bookfunnel.com/zvgujzhnie>

MY FAVORITE KIDNAPPER'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
İsterseniz, perakendecinizde yorumlarınızı bekliyorum.

Bu hikaye zor bir dönemde yazıldı. Planladığım taslak için kelimeleri bulamıyordum. Asistanımla okuduğumuz kitaplar hakkında saçma sapan bir konuşma yaptık. Brianna gibi, bu hikayenin fikri de beklenmedik ama çok hoştu. Dante fikri kök salmaya başladıkça kelimeler akmaya başladı.

Romantik komedi en sevdiğiniz türse, romanım Changing Roles'daki Liam ve Shelby'yi bir sonraki okuma önerisi olarak tavsiye ederim. Bu hikaye, Hollywood'un parlak ışıkları altında arkadaşlıktan aşka dönüşen bir hikaye.

Diğer okuyucularla tanışmaktan hoşlanıyor musunuz? Yakında yapılacak kitap sohbetleri ve hediye çekilişleri ile çok eğlenceli olacak! Melanie Moreland'ın Minions sayfasını Facebook'ta inceleyin.

Güncel haberler, indirimler, kitap duyuruları ve alıntılar için (spam içermez) haber bültenime abone olun. Melanie Moreland'ın haber bültenine kaydolmak için burayı tıklayın

veya <https://bit.ly/MMorelandNewsletter> adresini

ziyaret edin. Web sitemi ziyaret edin:

www.melaniemoreland.com Keyifli okumalar!

Melanie

Teşekkür

Bu kitapta birçok kişinin emeği ve gözü var.

Beta okuyucular, duyarlılık okuyucular, dil denetçileri, editörler, düzeltmenler, tasarımcılar — hepinize tek tek teşekkür ederim. Bu projeyi çok keyifli hale getirdiniz.

Lisa, her zamanki gibi, tüm emeklerin için teşekkür ederim.

Karen, bunu çok istediniz ve hemen işe koyuldunuz ve harika bir iş çıkardınız. Sizi seviyorum.

Minion'larım, Edebiyat Çeteme, bu kitap için ekstra ekibime — tüm çabalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım ve sizi seviyorum.

Tüm blog yazarları ve kitap severler, tutkunuzu paylaştığınız için teşekkür ederim. Ve Matthew, bu kitap yüzünden bir süreliğine beni kaybettin.

Sabırınız ve sevginiz için teşekkür ederim. Kalbimi esir alan sensin. Asla bırakma.

Moreland Books'tan da temin edilebilir

M. Moreland Insta-Spark Koleksiyonu

altında yayınlanan kitaplar

Bir Öpücükle Başladı

Noel Şekeri

Anlık Bağlantı

Beklenmedik Hediye

Aşkın Hasadı

Beklenmedik Bir Şans Maggie'yi

Takip Etmek

Melanie Moreland adıyla yayınlanan kitaplar

Sözleşme Serisi

Sözleşme (Sözleşme #1)

Bebek Maddesi (Sözleşme #2)

Değişiklik (Sözleşme #3) Ek

(Sözleşme #4) Vested Interest Serisi

BAM - Başlangıç (Ön Bölüm)

Bentley (Vested Interest #1) Aiden

(Vested Interest #2) Maddox (Vested

Interest #3) Reid (Vested Interest #4)

Van (Vested Interest #5) Halton

(Vested Interest #6) Sandy

(Vested Interest #7)

Vested Interest/ABC Crossover

Mutlu Bir Vested Dügünü

ABC Corp Serisi

Kurtarıcım (Vested Interest: ABC Corp #1) Ronan'ın Kalbini

Bulmak (Vested Interest: ABC Corp #2) Liam'ın Sevgilisi

(Vested Interest: ABC Corp #3)

Ava'nın Çağı (Vested Interest: ABC Corp #4)

Sunshine & Sammy (Vested Interest: ABC Corp #5) Mila

ile Senaryosuz (Vested Interest: ABC Corp #6) **Gizli Adaletin**

Adamları

Patron

İkinci Komutan Komutan

Gözcü Uzman

Reynolds Restorasyonları

Maksimum Hıza Çıkmak Hız

Sınırını Aşmak Vites

Değiştirmek

Radarin Altında

Tam Gaz Tam 360

Görev Koyu

Bizim Yazımız

Bağımsızlar

Fırtınanın İçine

Yaraların Altında

Çitin Ötesi

Senin İmajın Değişen

Roller

Sonsuza Kadar Mutlu Koleksiyon

Kalp Telleri

Yazar

NYT/WSJ/USAT uluslararası en çok satan yazar Melanie Moreland, otuz yılı aşkın süredir sevgili eşi ve kurtarılmış kedileri Amber ile Ontario'nun sakin bir bölgesinde mutlu ve huzurlu bir hayat sürmektedir. Onun için arkadaşları ve ailesi her şeyden önemlidir ve onlarla geçirdiği her anı çok değerlidir.

Kahveye ciddi bir şekilde bağımlı olan ve bilgisayar ve teknik konularla ilgili her şeye büyük zorluk çeken Moreland, pişirmeyi, yemek yapmayı ve insanların denemesi için yeni tarifler denemeyi sever. Akşam yemeği partileri düzenlemeyi ve yurt içinde ve yurt dışında seyahat etmeyi sever, ancak eve dönmenin her seyahatin en iyi kısmı olduğunu düşünür.

Melanie hikayeleri, özellikle de iyi bir şarap eşliğinde, çok sever ve paraşütle atlama (bir toz zerresinin üzerinde serbest düşüş), ekstrem snowboard (merdivenlerden düşme) ve kendi helikopterini uçurma (kendi ayaklarına takılıp düşme) gibi aktivitelerden hoşlanır. Mutlu sonların, hatta engibeli olanların bile, hikayeyi nasıl anlattığına bağlı olduğunu öğrenmiştir.

Melanie, Bookcase Literary Agency'den Flavia Viotti tarafından temsil edilmektedir. İkincil haklar veya çeviri hakları ile ilgili sorularınız için lütfen flavia@bookcaseagency.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

